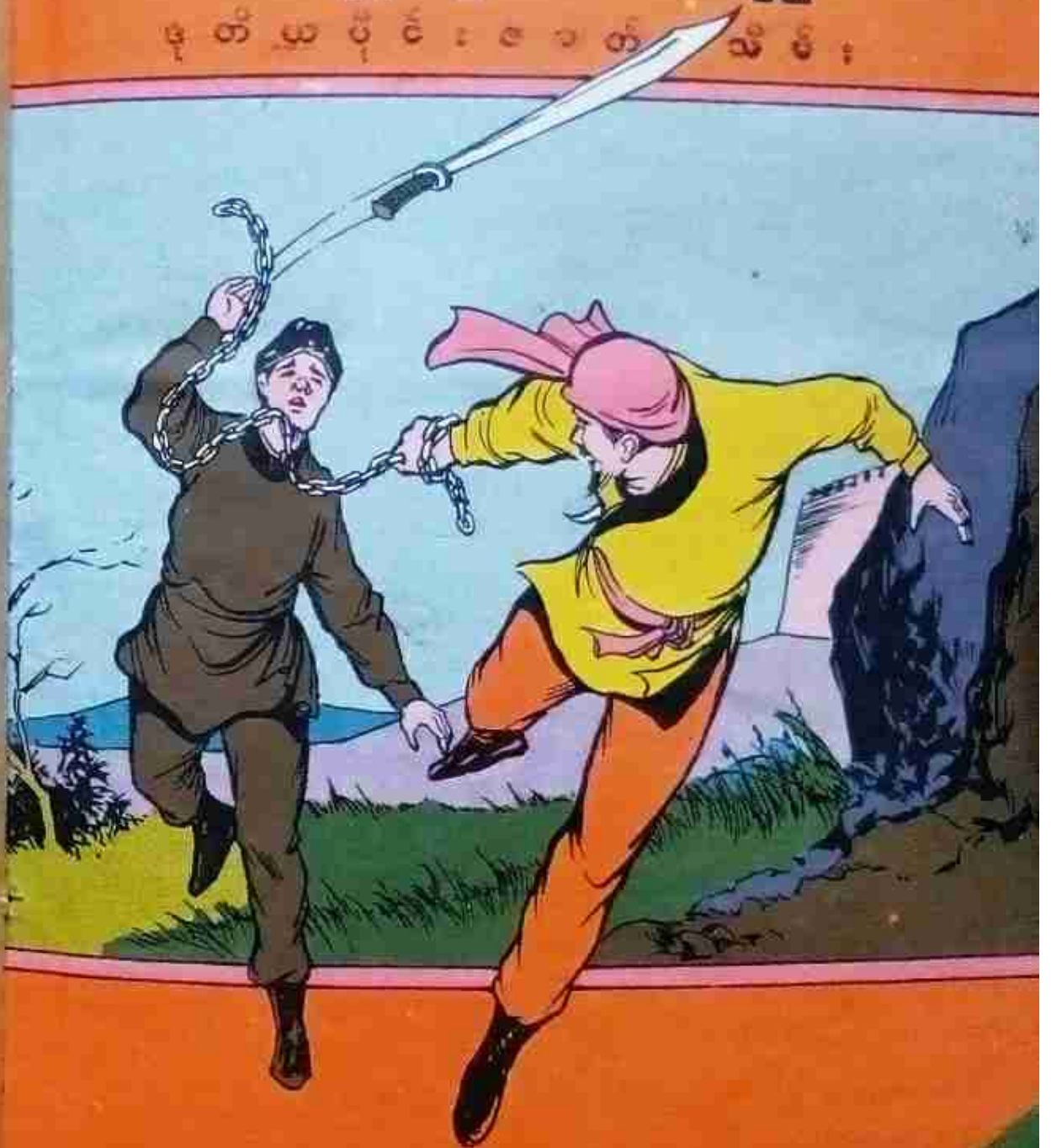

နန္ဒတော်သူ

မုန်တိုင်းကြီးတိမ်လှိုင်း

ဇုတ်ယုတ် : လောကီ သိမ်း

+ စာမူကြိုတင်ခွင့်ဖြုချက်အမှတ်

၄၅၆/၀၀(၁၁)

+ မျက်နှာပုံးခွင့်ဖြုချက်အမှတ်

၆၀/၀၉(၁)

ပထမအကြိမ်

၁၉၀၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

အုပ်ချုပ်ရေး - ၆၀၀၊ တန်ဖိုး - ၃၀ ကျပ်

အဖုံးရိုက်ခွင့်

- ကာလာခွဲ - လင်းအောင်ဆက်
- စာအုပ်ချုပ် - ကျော်ဆန်းဦး
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးပါကြီး (၆၅၀၁၉၅)
ဆန်းသစ်စပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၅၀၂၊ သိမ်ဖြူလမ်း
ရန်ကင်း
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကံညွန့် (မြ ၀၃၀၆၀)
ရွှေမိစာပေ
အမှတ် ၁၀၀၊ ဘောင်ဒဂုံလမ်း
ဝဟန်း၊ ရန်ကင်း
- စီစဉ်သူ - ခင်မောင်ကျော်
- ဖြန့်ချိရေး - စွယ်စော်ဦးစာပေ
စာတူး ၃၀၅

ချီက မထူးတော့ပြီမို့ သူ၏လက်ညှိုးကလေးကို ကွေးပြပြီး
နောက်တစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

‘မင်းက ဘာမြက်ရှောင်’

ချီက ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် ပြေးဝင်လာသောသူကို လှမ်းမေး
လိုက်သည်။

‘မှတ်ထားပါ၊ ငါက မိုးမြက်ရှောင်’

မိုးမြက်ရှောင်သည် ပြောပြောဆိုဆို ချီ၏မျက်နှာဆီသို့ချိန်
ရွယ်ကာ သူ၏ညာခြေနှင့်ပတ်ပြီး ရိုက်လိုက်သည်။

‘ဝိုး’

ပြင်းထန်လွန်း၍ လေတိုးသံကို အတိုင်းသားကြားလိုက်ရ
သည်။

သို့သော် ချီကို မထိပါ။

ထိုသူသည် တစ်ပတ်လည်သွားပြီး ချီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

ချီသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ရပ်တန့်၍
'မင်းက ခြေမတ်တတ်သေးပါဘူး၊ ဟောဒီလိုခတ်ရတယ်'
'ဖြောင်း'

ချီသည် သူ၏ညာခြေနှင့်ပင် ပတ်၍ကန်ပစ်လိုက်၏။
မိုးမြက်ရွှော တယ်လိုမှ မရွှောင်တိမ်းနိုင်ပါ။ လွင့်စဉ်သွား
တော့၏။

သို့သော် မိုးမြက်ရွှောသည် စောစောက နှစ်ယောက်ကဲ့သို့
မေ့မသွားပါ။

သူသည် ကုန်းထ၍ သူ့အဖော်နှစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်
သည်။

'ဟေ့ ကောင်တွေလာ...လာ၊ တော်ကြာ ဒီနှစ်ကောင်ကို
ထမ်းမယ်လူရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး'

မိုးမြက်ရွှောက အကွက်မြင်သည်။

ကျန်သောသူများ မေ့ မြောကုန်ပါက သူတစ်ယောက်တည်း
ထမ်းနိုင်မည်မဟုတ်သည်ကို ရိပ်စားမိသွားသည်။

အဖော်နှစ်ဦးသည် ပြေးထွက်သွားပြီး မေ့နေသူများကို
ပခုံးပေါ်ပစ်တင်ကာ လမ်းမကြီးအတိုင်း ပြေးလွှားသွားတော့
သည်။

အရက်ဆိုင်ရှင်သည် လဲကျနေသောမြက်ရွှောနှစ်ကောင်ကို
ထမ်း၍ လမ်းမကြီးအတိုင်း ထွက်ပြေးသွားကြသော မြက်ရွှော
သုံးကောင်ကိုကြည့်၍ ငေးဝိုင်နေမိတော့သည်။

'ဦး ကျွန်တော်အစားအသောက်ကလေးများ စားလို့ရပြီ
လား'

ချီက ဆိုင်ရှင်ကိုလှမ်းမေးမိလိုက်၏။

ဆိုင်ရှင်က ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ရပါတယ်မောင်ရင် ရပါတယ်၊ မင်းအတွက်အားလုံးအ
ဆင်သင့်ဖြစ်စေရပါမယ်'

ဆိုင်ရှင်သည် စောစောက ချီအားဆက်ဆံသည့်လေသံမျိုး
မဟုတ်တော့ပေ။ စကားကိုချီသာစွာပြောပြီး စိတ်လှက်လည်း
ပေါ့ပါးသွားပုံရ၏။

ချီသည် ဝါးများဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ကြမ်းပြင်အခင်း
ပေါ်၌ပစ်လွဲလိုက်၏။

သို့သော် မကြာမီမှာပင် ဆိုင်ရှင်က...

'မောင်ရင် ဟင်းနှစ်မျိုးနဲ့ စားစရာတော့ရနေပြီကွယ်၊ အ
ရက်ကောယူဦးမလား'

'ဟုတ်ကဲ့ အရက်တစ်အိုးလောက်ရရင် ပိုကောင်းတာပေါ့'

'ရပါတယ်...ရပါတယ်'

ဆိုင်ရှင်သည် ချီအတွက် အရက်တစ်အိုးလာချပေးသည်။
ပြီးနောက် ဆိုင်ရှင်သည် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်နေရာ၌

ညှစ်စာကို မြိန်ချည်ရှက်ချည်စားသောက်နေတော့၏။

ယခုဆိုလျှင် ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး မည်သည့်တည်းခိုသူမှမရှိ
တော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်၍နေပေသည်။

ချီသည် စားပြီးသောက်ပြီး၍ ပြန်လည်တုံးလုံးလွဲလိုက်လေ
သည်။

ထိုဆိုင်ရှင်သည် ချီ၏အနားသို့ရောက်ရှိလာပြန်၏။

‘မောင်ရင့်ကိုတော့ ကျုပ်တော်တော်လေးသဘောကျသွား
တယ်’

ချီက ပြန်လည်၍ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဦးရဲ့’

‘မြက်ရွှေငါးကောင်ဆိုတာ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာတော်တော်
ကလေးကိုသောင်းကျန်းတဲ့အကောင်တွေ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါ
မှတော့ ငါနဲ့မကြုံဖူးပါဘူး၊ ဒီတစ်ခါ ဖထမဆုံးအကြိမ်ငါ့ဆီ
ရောက်လာပြီး၊ မင်းနဲ့တွေ့သွားရတာပဲ’

ချီက ပြုံးလိုက်သည်။

‘လူမိုက်တွေဟာဒီလိုပဲဦးရဲ့၊ သူတို့ကိုနိုင်တဲ့လူ မရှိသေးရင်
တော့ မိုက်ချင်တိုင်းမိုက်နေကြတာပဲ၊ အဲ သူတို့ကြောက်ရမယ့်
သူနဲ့လဲတွေ့ရော တစ်ခါတည်းအမြီးကုပ်သွားကြတာပဲ၊ အဲဒီ
တော့ ချေးတွေနဲ့မတူဘူးလား’

ဆိုင်ရှင်သည် သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတဲ့ဥပမာစကားက သိပ်
မှန်တာပဲ၊ ဒီကောင်တွေမင်းနဲ့တွေ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ အမြီး
ကုပ်ပြီးပြေးတော့တာပဲ၊ ဒါထက် မောင်ရင့်က ဘယ်သူ့ဘယ်
ဝါဆိုတာ ဦးမဲသိရဘူးလား’

ချီက အနည်းငယ်ပြုံး၍

‘ကျွန်တော်က ဘာကောင်မှမဟုတ်ပါဘူး၊ ခရီးသွားဧည့်
သည်တစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဟိုနန်ကိုသွားမလို့ပါ’

‘အို ဟိုနန်ကိုသွားဖို့ဆိုရင်အဝေးကြီးပဲ၊ မြင်းလေးဘာ
လေးနဲ့သွားပါလား၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ မြင်းလည်းကြုံစောင့်စီးဖို့
ကောင်းတယ်’

‘ဒါပေါ့ဦးရယ် ကြုံသလိုပေါ့၊ ကျွန်တော်မှာက မြင်းတစ်
ကောင်ဝယ်ဖို့ ငွေရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ’

‘အင်း မောင်ရင့်ကိုကျုပ်ပြန်ပြီးမကူညီနိုင်တာစိတ်မကောင်း
ပါဘူး၊ ဒီနေ့ဘစ်နေ့လုံး ကျုပ်ဆိုင်ကိုလာတဲ့လူတွေက မောင်
ရင့်ကလဲ့ပြီးရင် လူဆိုးတွေချည်းပဲ’

ချီက ရယ်လိုက်လေသည်။

‘မြက်ရွှေငါးကောင်အပြင် ဘယ်သူလာသေးလို့လဲ’

‘ဟာ မြက်ရွှေငါးကောင် မရောက်ခင် လူဆိုးငါးယောက်
ရောက်လာသေးတယ်၊ သူတို့ကလဲ ဘယ်ကလူတွေမှန်းမသိဘူး၊
ဆိုင်ထဲမှာမေ့နှောက်စားသောက်သွားပြီး ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမ
ပေးတဲ့အပြင်၊ ငါ့ကိုတောင်ကန်ကျောက်သွားသေးတယ်’

ချီက မျက်ခုံးပင့်လိုက်ပြီး

‘အဲဒီလူငါးယောက်ကကောဘယ်သူတွေလဲ’

ဆိုင်ရှင်က စိတ်ပျက်စွာခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘အဲဒီလူတွေလဲငါမသိပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် လူကောင်းတွေတော့မဟုတ်ဘူးကွာ၊ လူတို့လက်ထဲမှာ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်ပါလာတယ်၊ အဲဒီအမျိုးသမီးကို သူတို့ တစ်နေရာက အဓမ္မခေါ်လာခဲ့တဲ့ပုံစံမျိုးပဲ’

ချီသည် တွေ့၍စဉ်းစားနေမိ၏။

‘ဓားသမားကိုးယောက်အဖွဲ့ များလား’

ဆိုင်ရှင်သည် ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် ခါယမ်းလိုက်ပြန်သည်။

မဟုတ်ပါဘူး၊ ဓားသမားကိုးယောက်ဆိုတာ ဒီအလုပ်မျိုး မလုပ်ပါဘူးလို့ စောစောကတောင် မောင်ရင်ကို ကျုပ်ပြောထားသေးတယ်၊ အခုကောင်တွေက သူ့ခိုးဓားပြပုံစံတွေပါ’

ဘယ်သူတွေများဖြစ်ပါလိမ့်၊ အလိုမတူဘဲ အဓမ္မခေါ်ဆောင်ခြင်း ခံသွားရသော အမျိုးသမီးကလေးသည် မည်သူများဖြစ်ပါလိမ့်၊ တရားဥပဒေစိုးမိုးနေသော နိုင်ငံတွင် ဤကဲ့သို့သော အဖြစ်မျိုးများ မရှိသင့်ဟု ချီ တွေးတောနေမိသည်။

‘အဲဒီလူဆိုးတွေကကော ဘယ်ဘက်ကို ထွက်သွားသလဲဦး’ ချီက ဆိုင်ရှင်ကို မေးလိုက်သည်။

‘ဒီကောင်တွေ ဟောဒီအနောက်တောင်ကြောဘက်ကို အဲဒီ မိန်းကလေးကိုခေါ်ပြီး ထွက်သွားကြတာပဲ’

ချီသည် ဆိုင်ရှင်နှင့် အတော်ကြာအောင် စကားပြောပြီးမှ ဆိုင်ရှင်က အိပ်ရာဝင်သွားသည်။

အိပ်မပျော်သူမှာ ချီပင်ဖြစ်သည်။

* * *

ချီသည် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ပါ။ သူ၏အတွေးထဲတွင် လူဆိုးငါးဦးက မိန်းကလေးတစ်ဦးကို အဓမ္မဆွဲခေါ်သွားသည်ဟု ပြောဆိုသော ဆိုင်ရှင်ကြီး၏စကားကသာ လှမ်းမိုးနေ၏။

မည်ကဲ့သို့သော မိန်းကလေးဖြစ်သနည်း။

မျိုးကောင်းသားသမီးများသည် မသမာသော လူများကြောင့် ရေတိမ်တွင်နစ်မြုပ်နေရသည်ကို ချီ မြင်ဖူးကြားဖူးသည်။ ဥပဒေအပြင်ဘက်မှ ထင်တိုင်းကြဲနေသည့်ဒုစရိုက်သမားများကို ချီ အလွန်ရှုမုန်း၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် တစ်မွေးမျှသာမွေးပြီး ထိုဆိုင်ထဲမှ စောစောစီးစီး ခရီးဆက်ခဲ့လေသည်။

သူ့သွားရမည့်ခရီးလမ်းမှာ ဟိုနန်သို့ဖြစ်သော်လည်း သူသည် ခရီးလမ်းကြောင်းကို ရုတ်တရက် ပြောင်းလိုက်၏။

ချီ ပြောင်းလိုက်သောခရီးမှာ အနောက်ဘက် တောင်တန်းဆီသို့ဖြစ်သည်။

* * *

ထိုတောင်တန်းမှာ ဝူတန်တောင်တန်းဆီသို့ သွားသောတောလမ်းခရီးတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

တောင်ခြေတွင် ကျေးရွာကလေးများ ရှိနေ၏။

အထူးသဖြင့် လူကောင်းများနေထိုင်သည့် ကျေးရွာတစ်ခု
တော့မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့်လည်း စည်စည်ကားကားမရှိလှဘဲ အိမ်ကလေး
များမှာ ဟိုနေရာတစ်ကွက် သည်နေရာတစ်ကွက်ဖြစ်နေသည်။

ချီသည် ခရီးသွားညွှန်သည်တစ်ဦးအသွင်ဖြင့် လမ်းမြောင်
လမ်းကျဉ်းကလေးများအတိုင်း လျှောက်သွားနေမိသည်။

ထို့နောက် သူသည် လူငယ်နှစ်ဦး သိုင်းလေ့ကျင့်နေသည်ကို
တစ်ချက်ငေးကြည့်နေ၏။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်သည် ချီကို သေသေချာချာကြည့်၍
လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်ကို ချီရိုင်းခနဲ မြင်လိုက်၏။

သို့သော် ချီ မသိဟန်ပြု၍ ထိုသူ ထွက်သွားသည့်ဘက်သို့
မှတ်သားထားလိုက်သည်။

ချီသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း စောစောကလူထွက်သွားသော
နောက်သို့ မသိမသာလိုက်သွား၏။

အတန်ကလေးသွားမိသောအခါ ကြီးမားသော အိမ်တစ်
လုံးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စောစောကလူသည် ထိုအိမ်မှလွဲ၍ တခြားမဖြစ်နိုင်ပါ။

အကြောင်းမှာ ဤနေရာတစ်ဝိုက်၌ ထိုအိမ်မှလွဲ၍ တခြား
မည်သည့်အိမ်မှ ရှိမနေသေးပါ။

ထိုစဉ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ စူးစူးရှရှအော်ဟစ်သံကို ကြား
လိုက်ရသည်။

* * *

ချီသည် လှမ်းကြည့်နေသောခြေကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။
စောစောကကြားပူသောအသံကို ထပ်မံ ကြားရလိုကြားရ

ငြား နားစွင့်နေမိသည်။
'ဟေ့...ငါ့ကိုလွှတ်၊ အခုလွှတ်'

အမျိုးသမီး၏အသံက ဗလုံးဗထွေးထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို
အသံကို သူကြားဖူး၏။

ကြားဖူးရုံတင်မက မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို ထိရှိသွား
သော ထန်ချီသည် ထိုအိမ်ထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ပြေးဝင်

သွားမိသည်။
အိမ်ကကျယ်ဝန်းငြီး အခန်းများစွာရှိသည်။

ထို့ပြင် တစ်အိမ်လုံး ရှုပ်ပူနေပြီး ညစ်ပတ်နေ၏။ မကောင်း
သော အနံ့အသက်များကိုလည်း ထန်ချီက ရှူရှိုက်လိုက်မိလေ

သည်။
ထန်ချီသည် သတိကြီးစွာထား၍ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်းကြည့်

ရှုသွားမိရာ အခန်းတစ်ခုထဲ၌ သူမကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ပို့ကျူလင်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထန်ချီက ထိုအခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။
မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေအောင် ငိုယိုထားသော ပို့ကျူ

လင်အား လူတစ်ဦးက ရင်ဝသို့ ခားဖြင့်တေ့ထားသည်။
ထန်ချီသည် ထိုလူကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်နေသည်။

ပို့ကျူလင်သည် ထန်ချီ ရောက်လာသည်ကို ဝမ်းသာစွာ
တွေ့မြင်လိုက်ရသော်လည်း ဝမ်းမသာနိုင်တော့ပါ။

ထန်ချီက တစ်စုံတစ်ခုပြုလုပ်သည်နှင့် ပို့ကျူလင်အား ဓားနှင့် တေ့ထားသူသည် တစ်စုံတစ်ခု ပြုလုပ်တော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ထန်ချီသည် ကြက်သေသေ၍ ငေးကြည့်နေမိစဉ် သန်မာသော လက်နှစ်ဖက်က ထန်ချီကို ချုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘လူစွမ်းကောင်းကြီး ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ’

ထန်ချီသည် ပို့ကျူလင်အားမှ လူဆိုးသုံးယောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းလာတာလဲ’

‘ဟဲ ဟဲ အသုံးချစရာ ရှိလို့ပေါ့ကွာ’

ပို့ကျူလင်သည် ထန်ချီကို အားကိုးသော မျက်နှာကလေးနှင့် ကြည့်နေရှာ၏။ သူမသည် ငိုထားရလွန်း၍ မျက်လုံးများ မို့မောက်နေ၏။

‘ငါ့ကိုသူတို့ဖမ်းထားတာ ငါးရက်လောက်ရှိပြီ’

လူဆိုးတစ်ဦးသည် ထန်ချီ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ဆွဲ၍ ပူးပြီး ကြီးနှင့်ချီလိုက်သည်။

ထန်ချီ ယခုနေ မည်သို့မျှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်၍ရမည် မဟုတ်ပါ။ ထိုသတ္တဝါများသည် လူသားစိတ် ကင်းမဲ့နေပုံရသည်။

‘ဒီမှာ ကျုပ်ကိုဖမ်းတာ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကို ဘာကိစ္စနဲ့ ဖမ်းထားတာလဲလို့ မေးနေတာဗျ’

ထိုစဉ် ဗလကောင်းကောင်းနှင့် အရပ်ထောင်မောင်းမောင်း လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

ထိုသူကို ထန်ချီ မြင်ဖူးသလိုလိုရှိ၍ စဉ်းစားနေသည်။ သိလိုက်ပါပြီ။

ထန်ချီ ဗေဒင်ဆရာအဖြစ် လှည့်လည်ဟောပြောစဉ်က မြို့စားကြီး ကျင်းဟူ၏ ဥယျာဉ်ခြံထဲ၌ တွေ့မြင်ဖူးသူ ဖြစ်နေ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ထိုသူများသည် ဥယျာဉ်ခြံမြေ အလုပ်သမား အစစ်များ မဟုတ်ကြဘဲ ကျားမင်း ဓားပြအဖွဲ့၏ အစွယ်အပွားများပင် ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်ဟု ထန်ချီ တွေးမိလိုက်သည်။

ဥယျာဉ်ခြံထဲမှ အလုပ်သမားသုံးဆယ်မျှ ဖမ်းဆီးမိသော်လည်း ထိုလူများမှာ လွတ်မြောက်လာပုံရ၏။

‘မင်း ငါ့ကိုသိသလား’

ဗလကောင်းကောင်းလူက မေးလိုက်သည်။

‘မသိဘူး’

‘မသိရင်မှတ်ထား၊ ကြင်ကူးလို့ ခေါ်တယ်၊ လှတိုသမား ကြင်ကူးဆိုရင် ပိုပြီးမှန်တယ်ပေါ့ကွာ၊ မင်းက လူစွမ်းကောင်းကြီး ဆိုတော့ ပညာပြရသေးတာပေါ့’

ကြင်ကူးသည် ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် သူ့လူများကိုအချက်ပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ ထန်ချီအား နံရံ၌ကပ်၍ ချည်နှောင်ထားလိုက်၏။

‘ကြင်ကူး၏လက်ထဲတွင် လှတိုနှစ်ချောင်းထောက်ရှိလာသည်။’

‘ဝိုး ဒုတ်’

‘ဝိုး ဒုတ်’

ကြောက်စိတ်လုံးဝမရှိသည့် ထန်ချီပင် ရုတ်တရက် မျက်လုံး မှိတ်လိုက်မိတော့သည်။

ကြင်ကူးသည် အဝေးမှနေ၍ လှံတိုနှင့်ပစ်လိုက်၏။ ချိန်သာ ကိုက်သည်။ တိကျသည်။

လှံတိုနှစ်ချောင်းသည် ထန်ချီ၏ နားရွက်နှင့် ပွတ်သပ်ကာ နံရံ၌ စိုက်ဝင်နေသည်။

လှံတိုနှစ်ချောင်းက ထန်ချီမျက်နှာ ဘယ်ညာယိုမိမ်း၍ မှုရ အောင် စိုက်ဝင်နေသည်။

ထို့နောက် ကြင်ကူးသည် ထန်ချီ၏အင်္ကျီကို ရင်ဘတ်မှနေ၍ ဆွဲပြုလိုက်၏။

‘မြ’

ထန်ချီ၏ မို့ မောက်ကျယ်ပြန့်သော ရင်ဘတ်ကပွင့်လာသည်။

‘ရွမ်း... ရွမ်း’

ကြင်ကူး၏ကျောပွတ်သည် ချီ၏ရင်ဘတ်တွင် အစင်းကြောင်း ဖျားဖျားထင်ရှားစေကာ သွေးများစီးကျလာတော့၏။

ပို့ကျူလင်မကြည့်ရက်တော့ပါ။

‘ရှင်တို့လူစိတ်မှရိရဲလား၊ သတ္တိရှိရင်ကြီးဖြေပေးပြီး ယှဉ်ပြိုင် ပါလား၊ လူတစ်ယောက်ကိုကြိုးနဲ့အခိုင်အမာတုပ်နှောင်ပေးပြီး မှ ရိုက်ဝံ့တဲ့မသာကောင်တွေ’

ပို့ကျူလင်၏ပါးစပ်မှ ကြမ်းတမ်းသောစကားများ ထွက် ကုန်တော့သည်။

‘ဖြန်း’

ကြင်ကူး၏လက်ဝါးက ပို့ကျူလင်၏ပါးကို ရိုက်ချလိုက်၏။ ပို့ကျူလင် ငြိမ်သွားတော့၏။

‘ငါ့သနားလို့ကြည့်နေတာ နင့်ပါးစပ်နောက်တစ်ခါ သပ်ဖွင့် လာရင်အသေပဲ’

‘ပို့ကျူလင် နင်သူတို့ကိုဘာမှဝင်မပြောပါနဲ့ ခင်ဗျားတို့က လဲကျပ်ကိုသတ်ချင်ရင်သတ်လိုက် သူ့ကိုပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ’ ချီက တောင်းဆိုလိုက်သည်။

‘ဟား ဟား တော်တော်သံယောဇဉ်ကြီးနေပါလား၊ စိတ်ချ ပါ မင်းမျက်နှာကိုခေးနဲ့မွန်းမယ်လူ မကြာခင်ရောက်လာပါလိမ့် မယ် ဒါပေမယ့် ငါ့ကျောပွတ်ကလေးနဲ့တော့ဈေးဦးဖောက်ပါရ စေဦး’

‘ရွမ်း’

ချီ၏မျက်နှာအနီး၌ စိုက်ဝင်သောလှံတိုနှစ်ချောင်း ကျော ပွတ်နှင့်ပြန်ပါသွားသည်။

‘ရွမ်း ရွမ်း’

ကျောပွတ်သည်ချီ၏မျက်နှာကို အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်စေ သွားတော့ပေသည်။

သွေးများက မျက်နှာတစ်ခုလုံး ကြည့်မကောင်းအောင်ယို စီးကျလာသည်။

ချီမှာကြိတ်မှိတ်၍ခံနေရင်းမှ သတိမေ့သွားရလေသည်။

* * *

ည...။
ချီသတိပြန်ဝင်လာသည့်အခါ အခန်းထဲတွင် မှောင်မိုက်နေ ၏။

အပြင်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စကားပြောသံများ ရယ်မောသံများကြားနေရသည်။

‘ပို့ကျူလင်’

အမှောင်ထဲမှ ချီက အသံပြုလိုက်သည်။

‘ဟင် ချီ နင်သတိရလာပြီလား’

‘အေး ငါသတိရပါပြီ၊ နင့်ကို သူတို့နှိပ်စက်ထားသလား’

‘ငါ့ကိုဘာမှမလုပ်ပါဘူး ဒါပေမယ့် လက်ပြန်ကြီးတုပ်ပြီး တိုင်မှာ ချည်ထားလို့ ငါ့ဘာမှလှုပ်ရှားလို့မရဘူး ချီ ငါနင့်ကိုသနားလိုက်တာဟယ်’

‘ငါ့အတွက် မပူစမ်းပါနဲ့ဟာ သူတို့ နင့်ကိုဘာကိစ္စပေးလာတာလဲ အဲဒါကိုပြောစမ်းပါ’

‘သူတို့ လီအင်ဂိုဆီကိုစာပို့ ထားတယ်လို့ပြောတယ်’

‘ဘာစာလဲ’

‘အကျဉ်းထောင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ မြို့စားကြီးနဲ့ ကိဖန်းကိုလွတ်ပေးမှ ငါ့ကိုလဲသူတို့ကလွတ်ပေးမယ်လို့ပြောတယ်’

‘တောက် ဒီကောင်တွေကိုအမြစ်ဖြတ်မချေမှုန်းမိတာ နာတာပဲသူတို့အားလုံး ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ’

‘ငါးယောက်’

‘ငါ့ကိုနှိပ်စက်မယ့်လူဆိုတာ မြို့စားကြီးကိုပြောတာနဲ့တူတယ်၊ ဒီကောင်တွေအကြံ ကမဆိုးပါဘူး၊ အခု ငါ့ကိုပါမိလိုက်တယ်ဆိုတော့ သူတို့အဖို့ ပိုပြီးအဆင်ပြေသွားတာပေါ့လေ’

ထိုစဉ်အပြင်မှခြေသံကြား၍ ချီက စကားရပ်ထားလိုက်ကြသည်။

ချီ သတိရမှန်းသိလျှင် ဆက်လက်၍နှိပ်စက်ဦးမည်စိုးသဖြင့် ပို့ကျူလင်က စကားလုံးဝမပြောရန် အချက်ပေးလိုက်သည်။

“ * ”

အရှက်ဦးနှင့်အတူ အလင်းရောင်များက အိမ်ခန်းထဲသို့ တစ်စတစ်စဖြန့်ကျက်လာသည်။

ထိုအလင်းရောင်နှင့် ချီ၏မျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရသော ပို့ကျူလင်သည် မျက်ရည်များ မဆည်နိုင်အောင် ငိုချလိုက်လေသည်။

ချီ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးစေးများပေကျ နေသည့်အပြင် ရောင်ကင်းလျက်ရှိနေပေသည်။

‘ငါ ငါ့ဘယ်လိုမှမကြည့်ရက်ပါလားချီရယ်’

ပို့ကျူလင်ကငိုယိုရင်းပြောလေသည်။

ချီသည် သွားများပေါ်အောင်ပြုံး၍ ပို့ကျူလင်ကိုအားပေးလိုက်၏။

‘ဟေ့ ပို့ကျူလင် ငါ့ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီလောက်ကလေးတော့ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်၊ သေသွားလဲ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ နင်စိတ်ဒုက္ခအရောက်မခံစမ်းပါနဲ့’

ချီမှာမတ်တတ်ရပ်လျက်သား ကြီးတုပ်သားသဖြင့် ခြေသလုံးများတောင့်တင်းနေမည်ဖြစ်သော်လည်း ဆရာကြီးဟန်လင်းထံ၌ သိုင်းပညာသင်ယူစဉ်က သစ်တုံးတစ်တုံးကိုကိုင်မြှောက်၍ တစ်ရက်နှင့်တစ်ညတိတိရပ်တန့်ဖူးသော အကျင့်ရှိနေပေ၏။

‘နင်ဘာပြောပြော နင့်ဒဏ်ရာတွေဟာ ကြည့်မှကောင်း ရှု
မကောင်းဖြစ်နေပြီ ချီ ငါသေသွားဖို့ကောင်းပါတယ်၊ နင်ငါ
သတင်းကြားလို့လိုက်တာမဟုတ်လား’

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် နင့်ကိုဖမ်းလာတယ်ဆိုတာ ငါမသိ
ဘူး၊ ဟိုဆူးရွာကလေးကတည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်က အုမုျိုးသမီးကို
လူငါးယောက်ကအဓမ္မခေါ်သွားတာမြင်တယ်လို့ သတင်းပေး
တာနဲ့ ငါဒီဘက်ကိုလာစုံစမ်းတာ’

ပို့ကျူလင်ကသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘နင်ကလဲ ရန်သူရှိနေမှန်းသိလျက်နဲ့ အရမ်းဒုခိမ်ထဲဝင်လာ
တာကိုး’

ချီကပြုံးလိုက်လေသည်။

‘မပူစမ်းပါနဲ့ပို့ကျူလင်ရယ် ငါမသေရင် သူတို့သေရမယ်၊
ဒါပဲငါသိတယ်၊ အဲ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် နင့်ကို လွတ်အောင်
ငါကြိုးစားမယ် ဘာမှမပူနဲ့’

ဤမျှဒဏ်ရာရနေသည့်ကြားက နှစ်သိမ့်အားပေးစကားပြော
၍ပြုံးနိုင်သောချီကို ပို့ကျူလင်သည်အံ့ဩမိ၏။ အလွန်အ
မင်းလည်းသနားနေမိလေသည်။

နွေလယ်၌ အစားအသောက်လာကျွေးသည်။

ပို့ကျူလင်ကို ကောင်းမွန်စွာကြည့်၍ကျွေးမွေးသော်လည်း
ချီ၏ပါးစပ်ထဲသို့ ပေါက်စီသုံးလေးလုံး လာရောက်ထိုးထည့်
ပေးပြီး ရေအနည်းငယ်တိုက်၏။

မကြာမီ အပေါ့အပါးများသွားခွင့်ပြုသည်။

သို့သော် အစောင်များက တင်းကျပ်စွာစောင့်ကြပ်ထားသ
ဖြင့် မည်သို့မျှအခွင့်အလမ်းကမသားခဲ့ပါပေ။

ညနေပိုင်း၌ ကြင်ကူးသည် အရက်မူးမူးနှင့်ပို့ကျူလင်အား
ထိကပါးရိကပါးလာလုပ်သဖြင့် ချီက ပထမတောင်းပန်သည်
တောင်းပန်၍မရသောအခါ ကြင်ကူးမခံနိုင်အောင်ဆဲရေးတိုင်း
ထွာလိုက်သည်။

ထိုအခါကြင်ကူးမှာ ဒေါသထွက်သည့်စိတ်များဝင်လာကာ
ပို့ကျူလင်ကိုစိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ ချီကိုသွန်လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
အားကုန်အစွမ်းပြသွားလေသည်။

ချီသည် သတိလစ်သွားသည်အထိဖြစ်ရပြန်သည်။

ကြင်ကူးသည်လည်း မောသွားတော့သည်။

သို့ဖြင့် ဒုတိယညအမှောင်လံ စတင်ပြန်တော့သည်။

သိပ်ပြီးမကြာလိုက်ပါ ချီသတိပြန်ရလာ၏။

ချီသည် ထိုညအဖို့အလကားမနေတော့ပါ၊ နောက်ပြန်
ချည်ထားသောသွန် လက်နှစ်ဖက်မှကြိုးများကို နံရံသစ်သားစ
ဖြင့် တဖြည်းဖြည်းချင်း ပွတ်တိုက်နေမိသည်။

ယနေ့ညသည် ပထမညလောက်အပြင်မှအသံများ မဆူကြ
ပါ၊ အရက်များသောက်ပြီး အိပ်ပျော်နေကြဟန်တူ၏။

အစောင့်၏အသံကို တစ်ခါတရံသာ ကြားနေရသည်။
ပွတ်တိုက်ပါများသော ကြိုးသည်အစအနကလေးများထွက်
လာ၏။

ချိုလေ့ကျင့်ခဲ့သောအတွင်းအားများသည် ဤနေရာ၌ အ
သုံးဝင်နေပြီဖြစ်သည်။

သူ၏ရှိသမျှအားများကို လက်နှစ်ဖက်သို့စုစည်းလိုက်၏။
လက်နှစ်ဖက်ကို အငြိမ်မထားဘဲ အားသွင်း၍ ပူးလိုက်ခွာ
လိုက်လုပ်ပါများသောအခါ ကြိုးစများကအနည်းငယ် ချောင်
လာသည်။

ချို၏ကျစ်လျစ်သေသပ်မှုကို တစ်ခန်းတည်း အတူရှိနေသည့်
ပို့ကျူလင်ပင် မကြားမိပါချေ။

ပို့ကျူလင်အနေဖြင့် ချိုအသံတိတ်နေသည်မှာ သတိမေ့
နေသည်ဟုသာ ထင်နေမိ၏။

* * *

သို့ဖြင့် ရှည်လျားသောညတာသည် ကုန်လွန်ခဲ့တော့၏။
မနက်စောစော အစောင့်ကတံခါးဖွင့်၍ တစ်ချက်ချောင်း
ကြည့်သည်။

‘ကျုပ်ကို ရေလေးနည်းနည်းတော့ တိုက်ပါ’
ထန်ချီက တောင်းဆိုပြန်သည်။

အစောင့်က သဘောကောင်းပုံရပါ၏။ ခွက်တစ်ခုနှင့် ရေ
အနည်းငယ် ယူလာကာ ထန်ချီ၏ပါးစပ်၌ တေ့ပေးလိုက်၏။
‘အား အင့် အင့်’

ထန်ချီ၏လက်နှစ်ဖက်က သူ၏ လည်ပင်းဆီသို့ ရုတ်တရက်
ရောက်သွားသည်နှင့် ထိုလူမှာ ညည်းညူရင်း ခွေကျသွားတော့
သည်။

‘မင်းက ရေတိုက်တဲ့အတွက် နည်းနည်း သက်ညှာလိုက်တာ
ပါ’

ထန်ချီသည် ထိုသို့ပြောပြီး ပို့ကျူလင်၏ ကြိုးများကို
ကပျာကယာ ဖြည့်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် စောစောက လဲကျနေသော လူ၏ခါးကြားထဲမှ
ခားမြှောင်ကိုထုတ်ယူ၍ ပို့ကျူလင်အား ပေးလိုက်သည်။

‘ကြိုးချည်ထားတဲ့ ပုံစံအတိုင်း ဣန္ဒြေမပျက် ထိုင်နေ’
ထန်ချီကပြောပြီး တံခါးကို ပြန်စေ့ထားလိုက်၏။

မကြာမီ တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေမနပ်ပြောသံနှင့်အတူ လူဆိုး
တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက်
ခေါင်းပြု၍ အထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဣန္ဒြေမပျက် ထိုင်နေသော ပို့ကျူလင်က တံခါးဝနှင့်
တည့်တည့်မို့ ထိုလူသည် ပို့ကျူလင်ကို ရှေးဦးစွာ မြင်သည်။

ထို့နောက် ထန်ချီကိုတွေ့နိုင်ရန် ခန္ဓာကိုယ်ကို အနည်းငယ်
ကုန်း၍ ညာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ထိုသူသည် အခန်းထဲသို့ အချိန်နှင့်ပြေးဝင်သွားသလိုဖြစ်သွားပြီး တိုင်နှင့်ခေါင်းနှင့် ဆောင်မိတော့သည်။

‘ဒုန်း’

ထန်ချီကဆွဲ၍ တိုင်နှင့်ပစ်ဆောင်လိုက်ခြင်းပင်။

တစ်ချက်တည်းနှင့် ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။

ထိုစဉ် တစ်ယောက်ကထပ်မံ ပြေးဝင်လာ၏။

ပို့ကျူလင်၏လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်က ပစ်လွှင့်သွားသည်။ တန်းတန်းမှတ်မတ်ပင် တတိယမြောက်ရန်သူ၏ရင်ဝသို့ စိုက်ဝင်သွားတော့၏။

‘အား’

တတိယမြောက်ရန်သူမှာ ပဲ့ချင်းပင်ဖြစ်သည်။

အခြေအနေက ခေတ္တခြိမ်သက်သွား၏။

ထန်ချီသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း တံခါးဝသို့ လျှောက်သွားကာ အပြင်သို့ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်သည်။

လူဆိုးနှစ်ယောက်ကကျန်နေသေးသည် မှဟုတ်ပါလား။

သို့သော် တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရသေးပေ။

‘အပြင်များ ထွက်သွားကြသလား’

ထန်ချီစိတ်ထဲမှ တွေးနေစဉ်မှာပင် ကြင်ကူးနှင့် အဖော်သည် ရုတ်တရက် အကွယ်တစ်ခုမှ ထွက်လာကာ လှံတိုနှင့် လှမ်းပစ်လိုက်၏။

‘ဝှံ့’

လှံတိုက အချိန်နှင့် ပြေးဝင်လာသည်။

မရပါ။

ထန်ချီသည် ဤမျှလောက်သောလက်နက်ကို လုံးဝမမှုပါ။

ဆီးဖမ်း၍ ချက်ချင်း ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

‘အား’

မမျှော်လင့်ထားသောကြောင့် ကြင်ကူးမှာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေစဟု သံသယဝင်ရင်း လှံတန်းသန်းနှင့် လဲကျသွားသည်။

သူ၏အဖော်မှာ ပို့ကျူလင်က အခန်းထဲသို့ များခေါ်၍ တိုက်ခိုက်နေသည်။

ထန်ချီက အခန်းထဲသို့ပြေးအဝင် ပို့ကျူလင်က ရန်သူကို ကန်လိုက်သဖြင့် ယိမ်းယိုင်သွားစဉ် ထန်ချီကချုပ်ကိုင်လိုက်တော့သည်။

ထန်ချီသည် သူ့အားချည်ခဲ့သည့် ကြိုးများနှင့် ထိုသူကို ချုပ်နှောင်လိုက်၏။

တစ်ဖန် တိုင်နှင့်ခေါင်းနှင့်ဆောင်မိသောသူကို ကြည့်လိုက်ရာ ထန်ချီမှာ အံ့ဩသွားသင့်သွားခဲ့သည်။

သူ၏ခွန်အားသည် ဤမျှပြင်းထန်လိမ့်မည်ဟု မထင်မိပေ။ ယခုတော့ ထိုသူမှာ ခေါင်းကဲ့၍ သေဆုံးနေ၏။

ထန်ချီသည် ရေတိုက်သော ကျေးဇူးရှင်ကို ကြီးနှင့်တုပ်ပြီးမှ မေ့ကြော့ကို ပြန်ဖြေပေးလိုက်သည်။

ထိုသူသည် သတိရလာပြီး အတုံးအရုန်း သေဆုံးနေသော အလောင်းသုံးလောင်းကိုကြည့်၍ ထန်ချီကို ဘီလူးသရဲပမာ မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်နေပေသည်။

‘မင်းက ရေတိုက်တဲ့ကျေးဇူးကြောင့် အသက်ရှင်တယ်၊ ဟို ကောင်က ပို့ကျူလင်ညှာတာလို့ အသက်ရှင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး အနီးဆုံးအာဏာသားတွေကို အပ်ရမှာ ကတော့ ငါ့တာဝန်၊ အကျဉ်းထောင်အုတ်ရိုး မှပြီးမချင်း လုပ် ကိုင်ရမှာကတော့ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ပေါ့ကွာ’ ချီသည် ထိုသူနှစ်ယောက်ကိုဆွဲ၍ ပို့ကျူလင်ကို ခေါ်ကာ ထိုအိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

* * *

သံယောဇဉ်ဆိုတာ

ချီသည် ရွာတင်ရွာသို့ဝင်၍ ကျေးရွာအုပ်ချုပ်သူအကြီးအကဲ နှင့် တွေ့ဆုံလိုက်၏။

ထို့နောက် တရားခံနှစ်ဦးကို အပ်နှံလိုက်၏။

‘ဒီတရားခံနှစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားတာဝန်ယူပြီး တာချင်မြို့ က လူဆိုးထိန်းလိအင်ဂိုရဲ့လက်ထဲကို ဘောဒီစာနဲ့အတူအပ်နှံ လိုက်ပါ’

ချီက ရွာလူကြီးကို တာဝန်ပေး ပြောကြားလိုက်သည်။

ပြီးမှ ပို့ကျူလင်ကိုလှည့်ကြည့်၍

‘ဟောဒီမိန်းကလေးကိုလဲ တာချင်မြို့အထိ ကောင်းမွန်စွာ စောင့်ရှောက်ခေါ်သွားပါ’

ပို့ကျူလင်သည် ချီလက်ထဲမှစာရွက်ကိုကပျာကယာလုယူ၍ စာတစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်း ထပ်မံဖြည့်စွက်လိုက်သည်။

ချီကနားမလည်သလိုကြည့်နေ၏။

‘စီစာကိုသာ လီအင့်ဂိုလက်ထဲရောက်အောင် ပို့ပေးပါ ကျွန်မပြန်မလိုက်သေးပါဘူး’

ချီက ပို့ကျလင်ကိုဆွဲသြဇာကြည့်လိုက်၏။

‘ဟင်...တာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်စကားမရှည်နဲ့ မလိုက်ချင်ယေးလို့မလိုက်တာ’ ချီပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

* * *

ပို့ကျလင်သည် ချီ၏ဒဏ်ရာများကိုစိတ်ရှည်လက်ရှည် ဆေး ကြောသုတ်သင်၍ ဆေးဝါးများလိမ်းပေးနေသည်။

သူမသည် သမားတော်ကြီး၏သမီးပီပီ လူနာကိုပြုစုရာတွင် ကျွမ်းကျင်လှပေသည်။

ရွာလူကြီးသည် တရားခံနှစ်ယောက်နှင့်အတူ တာချင်မြို့ကို သွားသည့်အခါ ပို့ကျလင်ကရွာလူကြီး၏အိမ်မှာပင် တည်းခို၍ ချီ၏ဒဏ်ရာများကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ်ဆေးဝါးကုသပေး လေသည်။

‘နင်ကငါ့ဒဏ်ရာကြောင့် တာချင်ကိုပြန်မလိုက်တာလား’ ချီကမေးလိုက်သည်။

ပို့ကျလင်သည် ချီ၏မျက်နှာမှဒဏ်ရာများကို ညင်သာစွာ ဆေးများလူးပေးနေရာမှ ချီကိုကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာနှင့် ချီ၏မျက်နှာမှာ အလွန်နီးကပ်နေသည်။

သူမ၏အသက်ရှူလိုက်တိုင်း တွက်သက်ကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာ သည့်လေသည် ချီ၏မျက်နှာသို့တိုးဝင်နေပေသည်။

ချီမှာ မိန်းကလေးတစ်ဦးကယခုကဲ့သို့ နီးနီးကပ်ကပ်နှင့်ရင်း နီးစွာကိုင်တွယ်ပေးနေခြင်းကို ခံစားရသည့်အတွက် ရင်ထဲ၌ ဗလောင်ဆူနေမိသည်။

နှလုံးသားများတုန်ခါနေမိသည်။

‘နင့်ကိုငါမေးနေဟယ်’

ချီသည် လှုပ်ရှားစေသောစိတ်ကို တည်ငြိမ်စေရန်စကားမရှိ စကားရှာ၍မေးလိုက်သည်။

‘တိတ်တိတ်နေစမ်းပါချီရယ်၊ ငါ့ဟာငါ ဘာကြောင့်မပြန် ပြန်ပြန် နင်မေးမနေနဲ့’

ပို့ကျလင်သည် လီအင့်ဂိုအပေါ်နဲ့ ဆိုးဆိုးသကဲ့သို့ပင် သူ ကိုလည်းနဲ့ ဆိုးဆိုးနေသည်ဟု ချီထင်လိုက်သည်။

‘ဘာလဲ နင်ကငါ့ကိုသိပ်ပြန်စေချင်တာပဲလား’

‘ဪ... ဒီလိုလဲမဟုတ်ပါဘူး၊ မိဘတွေ့စိတ်ပူနေမယ်၊ ဟို ကောင်ကြီးလဲနှင့်အတွက်...’

‘တော်ပါတော့ချီ နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းပါ၊ လိအင်ဂို
ကိုသာ ငါအားကိုးရင်ဒီတစ်သက်မှာ လူဆိုးတွေရဲ့မယားဖြစ်ဖို့
သေချာတယ်’

ချီသည် တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရ၍ ရယ်လိုက်သည်။

‘ဒါဆို ပေဒင်ဆရာမှန်မှာပေါ့နော်’

ပို့ကျူလင်သည် ချီအားမျက်စောင်းထိုး၍ မေးနေသည်
ကို မနာအောင်ဆွဲလိမ်လိုက်၏။

‘ကဲ ပေဒင်ဆရာမှန်ချင်ဦး’

‘ဟား ဟား ဟား’

ချီသဘောကျလွန်း၍ ဟားတိုက်ရယ်သည်။

ချီ၏ဒဏ်ရာများ ရောင်ကိုင်းနေရာမှ လျော့သွားသည်။

ပို့ကျူလင်က အပြုအစုကောင်းသည်။ အယုအယကောင်း
သည်။ သူမ၏ဂရုတစိုက်ပြုစုကုသပေးမှုကြောင့် ချီ၏ဒဏ်ရာများ
မြန်မြန်ဆန်ဆန် သက်သာပျောက်ကင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ပို့ကျူလင်၏ယုယမှုများသည် ချီ၏နှလုံးသားကို အေးမြ
စေသည်။ ကြည်လင်စေသည်။ နောက်ပြီး တုန်ယင်လှုပ်ရှားစေ
တော့သည်။

သို့သော် ချောက်ချားလာသောသူ၏စိတ်များကို အနိုင်နိုင်
ထိန်းချုပ်ထားရ၏။ သူ့ဘဝသည်မရေမရာသောဘဝ၊ မသေမ
ချာသောဘဝ။

သူ၏အသက်ကို ရန်သူနှင့်အလောင်းအစားလုပ်ထားရသူဖြစ်
သည်။

သူ့ကြောင့် တစ်ပါးသူမနှစ်နာစေချင်ပေ။

ချီသည် ရွှေဆက်ရမည့်ခရီးကိုသာ တွေးတောနေသည်။

ချီ၏မျက်နှာမူသားသောအရပ်တွင် တောတန်းကြီးများက
နှင်းများအုပ်ဆိုင်ထားသဖြင့် သဲကဲ့မူမရှိလှပေ။

သူ့ဘဝသည်လည်း ရွှေတွင်မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်နေ၏။

‘ဪ နင်ကဒီမှာလာပြီး ဘာတွေထိုင်တွေးနေတာလဲ’

ပို့ကျူလင် အနားသို့ဆောက်လာသည်။

သူ၏အနီးတွင် ပူးကပ်စွာထိုင်လိုက်သောအခါ ချီသည်စိတ်
များလှုပ်ရှားလာပြန်သည်။

‘ချီ နင်ဘာတွေတွေးပြီး ငေးနေတာလဲလို့’

ပို့ကျူလင်ကထပ်၍မေးပြန်သည်။

‘ဪ ငါရွှေဆက်ရမယ့်ခရီးပေါ့’

‘နင်က ခရီးထွက်တော့မှာပေါ့လေ... ဟုတ်လား’

ချီကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ငါ့အလုပ်က ခရီးထွက်နေရမယ့်အလုပ်၊ သားကောင်ကိုရှာ
ဖွေရတဲ့မုဆိုးအလုပ်မျိုးပဲမဟုတ်လား’

‘ငါလဲလိုက်မှာပဲ’

ချီသည်မျက်လုံးပြူး၍ ပို့ကျူလင်ကိုကြည့်သည်။

‘ဘယ်ကိုလိုက်မှလဲ’
‘နင်သွားတဲ့နောက်ကိုပေါ့’
ချိုသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်အသာချလိုက်သည်။
‘နင်ဟာ ကလေးတစ်ယောက်လို့ပဲ’

*

ညကသာယာလှသည်။
ပို့ကျူလင်သည် ကလေးတစ်ယောက်လို ချိုအား ကျော
ချင်းကပ်မိ၍ထိုင်နေသည်။
‘ချို’
‘ဟင်’
‘နင်ငါ့ကို တကယ်မခေါ်နိုင်ဘူးလား’
‘မဖြစ်နိုင်တာ ပို့ကျူလင်ရယ် ငါကအပျော်ခရီးထွက်နေတဲ့
လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး’
သူမသည် ဆတ်ခနဲထသွား၍ တစ်နေရာတွင်သွားရောက်ရပ်
တန့်နေ၏။
ချိုကနောက်မှလိုက်သွား၍မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်ရာ ပို့ကျူ
လင်၏ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်စတွေ့မြင်ရသည်။

ချိုသည်သက်ပြင်းချ၍ သူမ၏ပခုံးကိုအသာအယာကိုငိုလိုက်
သည်။
‘နင်ကလဲဟာ ငါ့သွားရမယ်လမ်းက ကြမ်းတမ်းလွန်းလို့မ
ခေါ်တာပါ။ တစ်နေ့ငါနင့်ဆီကိုပြန်လာခဲ့ပါမယ်
သူမကခေါင်းခါသည်။
‘ဟင့်အင်းမရဘူး၊ ငါနင့်စကားကိုလုံးဝမယုံဘူး၊ ချိုနင့်ကို
လေ ငါ့သနားလဲသနားဘယ်၊ နောက်ပြီး နင့်ကိုငါချစ်တယ်
ထန်ချီ’
သူမ၏အသည်းထဲမှစကားများ ပွင့်ထွက်လာ၏။ သူမဘာဖြစ်
နေသည်ကို ချိုသိပါသည်။
သူမကဲ့သို့ပင် ချိုမှာလည်းခံစားနေရ၏။
‘ငါလဲ နင့်ကိုချစ်တာပေါ့ချီ ဒါပေမယ့်...’
‘ဒါပေမယ့်တွေ့တာတွေ လုပ်မနေနဲ့ ငါနင့်နဲ့နေရတာပျော်
တယ်သိလား’
သူကတုတ်တရွတ်နိုင်လှ၏။
ချိုသည် သူမ၏ပခုံးကိုအသာအယာကိုငို၍ သူ့မုန်တုတ်သို့ဆွဲ
လှည့်လိုက်သည်။
လမ်းသည် တိမ်များကိုဖြတ်သန်း၍ ပြေးလွှားနေသည်။
ထိုစဉ် ဧည့်သည်ရောက်နေသည်ဟု အိမ်ရှင်ကအကြောင်း
ကြား၍ အိမ်ထဲသို့ပြေးဝင်လာကြသောအခါ လိုအင်္ဂိုနှင့် သူ့
ငယ်သားတစ်ဦးကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

* * *

လီအင်ဂိုသည်ချီကိုအလွန်အမင်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်းများ
အင်ထရမ်း မြို့စားကြီးကလည်း ချီ၏ ကြီးပမ်းဆောင်ရွက်ချက်
များကို အထူးပင်အားရကျေနပ်နေကြောင်းများ ပြောကြား
သည်။

နောက်ပိုင်း၌ လီအင်ဂိုသည်ပို့ကျူလင်အား မိတများက
စိတ်ပူနေကြောင်းများပြောပြ၏။

ထို့ပြင် ပို့ကျူလင်အပေါ်သူထားသော မေတ္တာများကို
တစ်ညလုံးဖွင့်ဆိုနေတော့သည်။

ပို့ကျူလင်၏ရန်ပြန်တွေ့သံ ငိုယိုသံတွေကိုလည်း ချီကြား
နေရသည်။

အမျိုးမျိုးချော့နေသော်လည်း ပို့ကျူလင် ခေါင်းမာနေ
သည်ကို ချီသိလိုက်ရလေသည်။

ချီ ရင်မောနေမိ၏။

တေးတောနေမိ၏။

* * *

နောက်တစ်နေ့ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ပို့ကျူလင်ပျာယာ
ခတ်သွားသည်။

ချီသို့ အခန်းထဲ၌မရှိတော့ပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့လိုက်ရှာသော်လည်း ချီ၏ အရိပ်အယောင်
ကိုမျှ မမြင်ရတော့ပါပေ။

သူမ၏မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များစီးဆင်းလာသည်။
လီအင်ဂို သိရှိလိုက်ပါသည်။

ချီသည် ပို့ကျူလင် တာချင်သို့ ပြန်လိုက်ရန်အတွက် အ
ကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကို ရွေးချယ်သွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ပို့ကျူလင်လည်းသိပါသည်။

ချီသည် မိမိကိုယ်ကိုအနစ်နာခံသည်မှာ လီအင်ဂို၏မျက်နှာကို
ထောက်ရှုသလို၊ မိမိကိုလည်းသူ၏ကြမ်းတမ်းသော ဘဝထဲသို့
ဆွဲမသွင်းလိုသော စေတနာသာဖြစ်ရမည်ဟု သူမရိပ်စားမိလိုက်
သည်။

‘အို ချီရယ်’

သူမကတိုးတိုးကလေးရှေ့ရွတ်လိုက်သည်။

* * *

လွင် စာ ပေ

မုန်တိုင်းနှင့်တစ်ဖွဲ့စီ [၃-အောက်သန်း]-၆၃၅

ခေးသမားကိုးယောက်အစအနကိုမှ စုံစမ်း၍မရသေးပေ။
ခေးသမားကိုးဦးသည် အလွန်လျှိုဝှက်သောသူများ ဖြစ်
လေသည်။

မည်သူမည်ဝါမှန်းလည်းမသိ။

သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုကလည်း သေသပ်ပီရိလှသောကြောင့် ခြေ
ရာကောက်ရသည်မှာ အလွန်ခက်ခဲလှသည်။

ချီသည်ယခုအချိန် အရက်ကိုအနည်းငယ်လျှော့၍ ယောက်
နေ၏။

အကြောင်းမှာ မနက်ကသူ့နောက်သို့ တစ်စုံတစ်ယောက်
သည် ခြေရာခံ၍လိုက်နေသည်ဟု တင်မြင်ကာမိသည်။

ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်သည် ချီလှည့်ကြည့်မိသည့် အခါတိုင်း
တွေ့နေရ၏။

ထိုအခါချီသည် အလွန်ချောင်ကျသော အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်
သို့များခေါ်သည့်သဘောဖြင့် ဝင်ရောက်လိုက်လေသည်။

ယခု အရက်ထိုင်သောက်နေသည့်အချိန်အထိ အခြားအရက်
သမားများကိုသာ တွေ့နေရသော်လည်း ထိုသူကို မမြင်မိသေး
ပေ။

တစ်နေရာရာတွင် မျက်ခြည်ပြတ်၍ကျန်ခဲ့လေသလား၊
သို့မဟုတ်....

* * *

ခေးသမားကိုးယောက်

ထန်ချီ။

ချီသည် အရက်ဆိုင်သို့ဝင်၍ အရက်ကိုမှန်မှန်သောက်တတ်
နေပြီဖြစ်သည်။

သူသည် အရက်ကြိုက်လှ၍တော့မှဟုတ်ပါ။

အရက်သည်အရသာနှင့်ပြည့်စုံသည့် အဖျော်ယမကာတစ်ခုမ
ဟုတ်မှန်းသိသော်လည်း သူ၏ညစ်နွမ်းနေသည့်စိတ်ကို တဒဂံဖြေ
ဖျောက်ပေးနိုင်စွမ်းရှိသည်ကိုတော့ သူကလက်ခံသည်။

ထို့ကြောင့်သူသည် အရက်ကိုမှန်မှန်ကလေး သောက်နေမိ
သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ၏စိတ်သည် ပို့ကျလင်အားသိပ်ပြီးသတိ
မရှိခြင်းမှသက်သေသွားသည်ဟုထင်နေမိသည်။

ချီသည် ဟိုနန်ပြည်နယ်သို့ရောက်ရှိနေသည်မှာ ခြောက်သ
ကြာပြီဖြစ်လေသည်။

သို့မဟုတ် နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေသူသည် အရက်ဆိုင်၏ တစ်နေရာရာတွင်ရှိနေရမည်ဟု ချီကထင်မိထားသည်။

ချီထင်ထားသည်မှာ မမှားပါ။

အရက်ဆိုင်အတွင်းခန်းမှ အရိပ်တစ်ခုသည် လျှပ်တစ်ပြက် ပေါ်ထွက်လာကာ လျင်မြန်စွာလှုပ်ရှားလိုက်လေသည်။

ထိုအရိပ်ထံမှ တစ်စုံတစ်ခုသည် မြားတစ်စင်းကဲ့သို့ပြေးဝင်လာလေသည်။ ချီသည်သတိကြီးစွာ ပက်လက်လှန်ချလိုက်၏။

‘ဝိုး... ဒုတ်’

ချီကကြည့်လိုက်ရာ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ဖြစ်နေ၏။

ရန်သူသည် ချီအားအငိုက်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ချီသည် သတိမထားမိလျှင်လည်ကောင်း အရှောင်အတိမ်း အနည်းငယ် နောက်ကျသွားလျှင် သော်လည်းကောင်း နေရာ၌ပဲချင်းပြီးသွားနိုင်လေသည်။

ရန်သူသည် ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်လွှားပြေးဆင်း သွားတော့သည်။

ချီက လုံးဝလက်လွတ်မခံပါ။

ထိုပြတင်းပေါက်မှပင် ပြေးလိုက်ခုန်ဆင်းသွားကာ ရန်သူကို ကြည့်လိုက်၏။

အရက်ဆိုင်အနောက်ဘက်တွင် သစ်ပင်ကြီးများနှင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများရှိနေသည်။

ထိုချုံနွယ်များကြားမှ ရန်သူသည် ရုတ်တရက်ထပြေးသွားပြန်သည်။

ချီက ထက်ကြပ်မကွာပြေးလိုက်၏။

ရန်သူသည် ရုတ်တရက်ရပ်တန့်၍ ချီထံသို့ဓားတစ်လက်ထပ်မံ ပစ်လွှင့်လိုက်ပြန်သည်။

ချီသည် လျင်မြန်စွာငဲ့၍ရှောင်လိုက်ရသည်။

ယင်းသို့ ရှောင်ရင်းမှလည်း ချီသည်ရန်သူကို မျိုးတူလက်နက်ဖြင့်ပြန်လည်တုံ့ပြန်လိုက်လေသည်။

လုံးဝအကပ်မခံသောရန်သူကို ဤနည်းမှလွဲ၍ အခြားနည်းမရှိတော့ပါ။

ချီ၏ဓားနှစ်လက်သည် ရန်သူအဖို့မည်ကဲ့သို့မှ တိမ်းရှောင်၍ မရအောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

‘အား... အား’

ရန်သူသည် အော်ဟစ်ရင်းမှဆက်လက်၍ ပြေးလွှားသေး၏။ သို့သော် သိင်ဝေးဝေးမပြေးနိုင်တော့ပါ။

တစ်နေရာတွင် ခေ့ခနဲ လဲကျသွားတော့သည်။

* * *

ချီကရန်သူ၏အနားသို့ရောက်ရှိသည်နှင့် အခြေအနေကိုကြည့်
လိုက်သည်။

ရန်သူ၏လည်မျို၌ စိုက်ဝင်နေသောစားသည် မည်သည့်
နည်းနှင့်မှ အသက်ရှင်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိတော့ပါ။

‘ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲပြောပါ’

ချီသည် လည်မျိုမှစားကိုပြန်၍ ဆွဲနှုတ်လိုက်၏။

သွေးများကတရဟော စီးဆင်းလာတော့၏။

ရန်သူမှာ မောဟိုက်နေပြီး အသက်ကိုကြီးစား၍ ချူနေရ
သည်။

‘ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ’

ရန်သူသည်ချီကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်လိုက်သည်။

‘လျှူခင် ... ကျုပ် လျှူခင်’

‘ခင်ဗျားဘယ်ကလဲ’

ရန်သူမှာစကားကို ပီသအောင်မပြောနိုင်တော့ပါ။

ချီကကြိုးစား၍မေးမြန်းသော်လည်း....

‘ကျုပ် ကျုပ်ရှည်မလေး...’

ရန်သူမှာ ထိုဘစ်ခန်းတည်းကိုသာပြောသွားနိုင်တော့သည်။

ချီသည် လျှူခင်ဆိုသူ၏အိတ်ထဲမှ ရှာဖွေကြည့်သောအခါ
အံ့ဩသွားရတော့သည်။

စားသမားကိုးဦးအဖွဲ့ဝင်အမှတ်အသားတစ်ခုကို တွေ့ရှိလိုက်
ရလေတော့သည်။

ချီမှာ စားသမားကိုးဦးထဲမှ လျှူခင်ကို တွေ့ရှိရပြီးသည့်
နောက်ပိုင်း ခြောက်လကြာသည်အထိ သတင်းအစအန မြုပ်
သွားပြန်သည်။

ကျန်စားသမား ရှစ်ယောက်တို့သည် ပြည်သူပြည်သားများ
ထံမှ ပစ္စည်းများကိုစားပြုတိုက်ခဲ့လေသည်။

နေပြည်တော်ကိုပို့ရန် ဘဏ္ဍာတော်ငွေများကို ကြားဖြတ်လု
ယူခဲ့၏။ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးအား ဖောက်ဖျက်ခဲ့လေသည်။

ငွေရှင်ကြေးရှင်များထံမှ ကြေးစားစားသမားအဖြစ်အငှား
လိုက်၍လည်း သတ်ဖြတ်ပေးလျက်ရှိနေပေသည်။

ရိုးသားဖြောင့်မတ်သော ပြည်သူတို့သည် လုံခြုံမှုမရှိပဲ စိတ်
နှလုံး ကြိမ်မီးအုံးသကဲ့သို့ထိတ်လန့်စွာ နေထိုင်ခဲ့ရလေသည်။

နေပြည်တော်မှလည်း ထိုသတင်းကို ကြားသိရသောအခါ
ထောက်လှမ်းရေးသမားချီထံသို့ အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ်ရန် အမိန့်
ဆက်လက်၍ပေးနေပေသည်။

စားသမားရှစ်ယောက်မှာ အခြေစိုက်စခန်းဟူ၍မရှိ၊ မည်သူ
မည်ဝါ ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းမသိရ၊ သူတို့သည် အစုအဝေးဖြင့်
လှုပ်ရှားခြင်းမပြုဘဲ တစ်ဦးချင်းလှုပ်ရှားနေသဖြင့် ချီမှာအချိန်
များသာကုန်ဆုံးခဲ့ရသည်။ ကျန်စားသမားရှစ်ယောက်ကို လုံးဝ
နှိမ်နင်းနိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ပါပေ။

ဟိုနန်နယ်တွင် တာဝန်ယူထားရသော တပ်မှူးကြီး ‘ဝံ့’
သည် ချီအားတွေ့ဆုံ၍စားသမားရှစ်ဦးကို အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ်
ပေးရန် တိုက်တွန်းလျှောက်ရှိနေပြန်သည်။

ထန်ချီသည် တပ်မှူးကြီးငှာ၏တာဝန်ပေးချက်ကို လုံးဝမ
ငြင်းဆန်သည့်အပြင် အမြန်ဆုံးဖမ်းဆီးဖော်ထုတ်ပေးပါမည်ဟု
ကတိထပ်မံပေးလိုက်၏။

ချီသည် ဓားသမားကိုးယောက်၏အန္တရာယ်များကို ခံစား
ခဲ့ဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်များထံမှလည်းကောင်း၊ ဒေသခံအုပ်ချုပ်ရေး
အာဏာပိုင်များထံမှလည်းကောင်း လိုအပ်သည့်သဲလွန်စအချက်
အလက်များကို တောင်းခံစုဆောင်းရတော့သည်။

သို့သော် သူသည်ကျန်ရှိနေသေးသောဓားသမားရှစ်ယောက်
က မှုခင်းသုံးလေးခုကို ကျူးလွန်သွားခဲ့သည့်တိုင်အောင် ဘဲဥ
အစရွာမတွေ့သည့်ပမာ မည်သို့မှလှုပ်ရှားမှုမပြုနိုင်ခဲ့ပေ။

နောက်ဆုံး၌ ချီသည်အကြံဉာဏ်တစ်ခုခုရှိသွားတော့သည်။

သူသည် ငွေကြေးအကုန်အကျခံ၍ အကွက်ဆင်မှုဖြစ်တော့
မည်ဟု စဉ်းစားမိကာ အကွက်ဆင်လိုက်သည့်အခါတွင် ဓားသ
မားရှစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သော 'ကောင်းရီ' နှင့်တွေ့ဆုံခဲ့
လေတော့သည်။

* * *

ဓားသမားကောင်းရီ

မိုးလင်းခါနီးပြီဖြစ်သော်လည်း လရောင်ကရှိနေသေးသည်။
ချီသည် 'ဂျူစု' ကန်ဘောင်ပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်းရပ်
တန့်လျက်ရှိနေပေသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်မျှော်နေခြင်းဖြစ်၏။
သိပ်ပြီး ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါ။
နှင်းတွေ့ဝေနေသည့်ကြားမှ ရွတ်တရက် လူတစ်ယောက်
ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။

ထိုလူသည် တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင်ကိုဝတ်ဆင်ထား၏။
သူ၏မျက်နှာကို ကြီးမားသောခဲမာက်ကကွယ်ထားသဖြင့်
မမြင်ရပါချေ။

ထိုသူ၏ယာဘက်လက်သည် အောက်သို့အနေတော်ချထား၏။
ဝဲဘက်လက်တွင် ဓားရှည်တစ်လက်ကိုင်ထားလေသည်။
ကြေးဝါရောင်ဓားအိမ်။

အစိမ်းရောင်ခင်းရိုး။

ခင်းရိုးအရှည်မှာ ခြောက်ပေဖြစ်သည်။

အလွန်ရှည်လျားသည့်ခင်းရှည်တစ်လက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလူသည် ရှေ့သို့တစ်လှမ်းချင်း တစ်လှမ်းချင်းရွှေ့လျားနေ

၏။

သူ့ရွှေ့လျားလိုက်သောအခါတိုင်း မြေပေါ်၌ခြေရာနှစ်ခုနှင့် ဝိုင်းစက်သောအရာတစ်ခုက ပေါ်လွင်နေပေသည်။

သူ၏ခင်းသည် သူ့အဖို့ ချိုင်းထောက်သဖွယ် အသုံးပြုနေ သောကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူ့လမ်းလျှောက်ရာ၌ အင်မတန် သတိဝီရိယဖြင့်လျှောက်နေ ၏။

ခြေထောက်လှမ်းတိုင်း အသံမကြားစေရန် ခြေကိုဖော့နင်း ၍ လျှောက်နေသည်။ ထိုသူသည် ချီ၏နောက်ကျောဘက်မှ လျှောက်လာနေခြင်းဖြစ်၏။

ချီသည် လုံးဝသတိပြုမိခြင်းမရှိသကဲ့သို့ မတ်တတ်ရပ်မြဲရပ် နေပေသည်။

ထိုလူက ချီနှင့်တစ်လခန့်အကွာတွင် ရပ်တန့်လိုက်တော့ သည်။

ထိုအကွာအဝေးသည် သူ၏ရှည်လျားလှသော ထားရှိနေ သည့်အကွာအဝေးပင် ဖြစ်လေသည်။

ချီသည် ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားလေတော့ သည်။

ထိုလူသည် ချီအားတွေ့လိုက်ရသောအခါ အံ့အားသင့်သွား လေသည်။ လက်က မသိမသာခင်းကိုအားပြုလိုက်ရာ သူ၏ခင်း သည် မြေကြီးထဲသို့တစ်ပေခန့်စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

ထိုခင်းရှည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည့်အခါ ချီသည် အလွန်အမင်း အံ့ဩသွားလေတော့သည်။

သူ၏နှုတ်မှလည်း...

'ကောင်းရီ'

ဟု လွတ်ခနဲထွက်သွားလေတော့သည်။

* * *

ကောင်းရီသည် ခင်းရှည်ကိုခင်းသမားဖြစ်ပြီး အလွန် ကျော်ကြားခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

သို့သော် သူသည် ဇာတ်မြုပ်နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။

ခင်းသမားကိုးယောက်အဖွဲ့ထဲတွင် ကောင်းရီလိုလူမျိုးတစ် ယောက်ပါရှိလိမ့်မည်ဟု ချီလုံးဝမထင်၊ မတွေးတောမိခဲ့ပေ။

'ကျုပ်ကို ခင်ဗျားကသိတယ်ဟုတ်လား'

ကောင်းရီသည် ဆောင်းထားသောခမောက်ကို ချွတ်ပစ်၍ ပစ်လွှင့်လိုက်ရင်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

ခမောက်ကျွတ်သွားသောအခါ သူ၏ ပိန်ရှည်သောမျက်နှာ
က အထင်းသားပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

‘ကျုပ် ခင်ဗျားကိုမသိပါဘူး၊ ဓားကိုကြည့်ပြီး ခေါ်မိလိုက်
တာပါ’

ထန်ချီသည် လွင့်လာသောခမောက်ကို ဆီး၍ဖမ်းလိုက်ရင်း
ပြောသည်။

ထို့နောက် ဆက်လက်၍

‘ခင်ဗျားလိုလူတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် လုံးဝ
မမျှော်လင့်ခဲ့မိဘူး’

ချီက ပြောလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကောင်းရီက နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့လိုက်ပြီး

‘ခြောက်ပေဓားကို သုံးတဲ့လူဟာ လောကမှာ ကျုပ်ဘစ်
ယောက်ပဲရှိတယ်လေ’

ချီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားဘဝ တော်တော်နဲ့မြောဖို့ကောင်းတယ်ဗျာ’

ကောင်းရီသည် ချီကို စူးစိုက်၍ကြည့်လိုက်သည်။

‘မင်းကကော ဘာတွေများ နှမြောနေရတာလဲ’

ချီက အနည်းငယ်ပြုံး၍

‘ကောင်းရီဆိုတာ နာမည်ကျော် ဓားသမားတစ်ယောက်ပဲ၊
အခုတော့ ဆိုးသွမ်းတဲ့ဓားသမားတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ နှမြော
မိတာပေါ့ဗျာ’

ကောင်းရီက ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြင့် ရယ်လိုက်သည်။

‘နာမည်ကျော် ဓားသမားဆိုတာလဲ လူသားတစ်ယောက်ပဲ
မဟုတ်လားဗျာ၊ လူသားတစ်ယောက်ဟာ ဇာမိခံချင်တဲ့စိတ်ထား
မျိုးရှိကြစမြဲပဲ၊ အဲဒီလိုဇာမိခံချင်တဲ့အတွက် တရားသည်ဖြစ်
စေ မတရားသည်ဖြစ်စေ ငွေကိုအရှာကြတာပဲ မဟုတ်လား’
ချီက ပြုံးလိုက်ပြီး

‘ဒါကြောင့်မို့လဲ ခင်ဗျားက တရားတာ မတရားတာအပ
ထားပြီး ငွေရဖို့တစ်ခုတည်းပဲ ဆန္ဒရှိနေတယ်မဟုတ်လား’

ကောင်းရီကပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ကိုယ့်လူရယ်’

ချီသည် ခေါင်းကိုခါယမ်းမိလိုက်၏။

ထို့နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရှည်လျားစွာချလိုက်လေ
သည်။

ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့က ရလေလိုလေဆိုတဲ့ စကားလိုပဲ
လောဘကို အဘောမသတ်နိုင်ကြတော့ နောက်ဆုံးမှာ ကိုယ်ပဲ
ဒုက္ခရောက်မှာကို သဘောပေါက်ဖို့ကောင်းတယ်’

ကောင်းရီက ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားပြောတာ သိပ်မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငွေငါး
ထောင်ရဖို့တော့ ကျုပ်က အလုပ်လုပ်ရတော့မှာပဲ’

ချီက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။

‘မနက်မိုးမလင်းမီအချိန်မှာ ဂျူစုရေကန်တောင်၊ နွယ်ပင်
များ တစ်ဖက်တစ်ချက်ပေါက်နေတဲ့ တာလမ်းပေါ်မှာ တစ်
ကိုယ်လုံး အဝတ်ဖြူများ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့လူကိုတွေ့ရင် သတ်
ပေးရမယ်၊ အဲဒီအတွက်လောလောဆယ် ငွေနှစ်ထောင် စရန်’

ပေးပြီးသတ်ပြီးပါက သုံးထောင်ထပ်ပေးမယ်ဆိုလို့ခင်ဗျားစီကို
ရောက်လာခဲ့တာမဟုတ်လား’

ချီက ထိုကဲ့သို့မေးလိုက်သောအခါ ကောင်းရီသည် ချီကို
အံ့ဩသလို ငေးမောကြည့်နေမိ၏။

‘မင်းက ဒီသတင်းကို ဘာကြောင့် ကြိုတင်ပြီးသိထားရတာ
လဲ၊ ငါ့အဖို့ကတော့ ငွေငါးထောင်ဆိုတာ တစ်နှစ်လုံးလုံး
ထင်သလိုသုံးဖြုန်းနိုင်တာပဲ၊ ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် အဲဒီစာထဲမှာ ဘာအတိုင်း ခင်ဗျား
သတ်ဖြတ်ပေးရမယ့် အလုပ်ဟာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာကော
ခင်ဗျားမစုံစမ်းခဲ့ဘူးလား’

ကောင်းရီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ဒါတွေက ကျုပ်အလုပ်မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျုပ်လုပ်ရမှာက
စရန်ကိုယူပြီးမှတော့ သူ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း သတ်ရမှာပဲ၊ အဲဒါ
ကျုပ်အလုပ်’

ချီသည် ကောင်းရီကို ကြင်နာစွာကြည့်မိလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ဟာ တကယ်မျှက်ကန်းတွေပဲ၊ ငွေရရင်ပြီးရော
ဘာမဆိုလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ လူစားတွေပါလား၊ အဲကယ်၍ မိကန်
ဘောင်ပေ မှာရှိနေတဲ့သူဟာ ကျုပ်မဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားရဲ့အဖေ
ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်ကော ခင်ဗျားက စရန်ကို လက်ခံထားမိတဲ့
အတွက် သတ်မှာပဲလား’

ကောင်းရီသည် ချီအား ဒေါသဖြစ်သွားသော မျက်နှာဖြင့်
မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘မင်းကစကားပြောတာ ရဲတင်းလှချည်လား၊ ငါ့အဖေဆို
ရှင်တော့ ဘယ်သတ်မလဲကွ၊ ငါ့အဖေမဟုတ်တဲ့ မင်းလိုကောင်
မျိုးမို့လို့ သတ်ရမှာပေါ့’

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ခင်ဗျားမဆိုးဘူး၊ မိမုန်းဖုမုန်းတော့ သိတတ်
သားပဲ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကခိုင်းတာလဲ’

‘ဟေ့ကောင် ဒါတွေလဲ ငါကစုံစမ်းနေဖို့မလိုဘူး၊ သူက
ငွေပေးတယ်၊ သူ့ခိုင်းတဲ့လူကို ငါကသတ်ပေးရမယ်ပဲ’

‘ထန်ချီသည် သက်ပြင်းချလိုက်မိတော့သည်။

‘ခင်ဗျားကို ငွေပေးပြီးခိုင်းတာကျုပ်ပဲ’

ထန်ချီ၏စကားကြောင့် ကောင်းရီမှာအံ့အားသင့်သွားတော့
သည်။

*

*

သူသည် လုံးဝနားမလည်နိုင်သောမျက်လုံးဖြင့် ထန်ချီကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဘယ်လိုကွ၊ မင်းစကားနားမရှင်းစရာဘဲ၊ ကန်ဘောင်ပေါ်မှာရှိနေတဲ့မင်းပဲဆိုတာ ငါကဘယ်လိုယုံရမှာလဲ ထန်ချီကရယ်လိုက်သည်။

အခုကန်ဘောင်ပေါ်မှာရှိနေတဲ့ ကျုပ်က ဓားသမားကို ယောက်ကို ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာသိချင်လို့ အခုလိုဉာဏ်ဆင်လိုက်ရတာဆိုရင် ခင်ဗျားမအံ့ဩပါဘူးနော် ကောင်းရီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

ကျုပ်မအံ့ဩတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်မိလို့လုပ်ရတယ်ဆိုတာတော့သိချင်တယ်

ခင်ဗျား သိပ်ပြီးသိချင်တယ်ပေါ့ဟုတ်လား ကောင်းရီက ခေါင်းညိတ်ပြု၍တိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ ချီသည် သူ့ကိုစူးစိုက်၍ကြည့်လိုက်သည်။

နှစ် နှစ်အတွင်း ဓားသမားကိုးယောက်ဟာ လူအတော်များများကိုဒုက္ခပေးခဲ့တယ် နေပြည်တော်က ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထိရောက်စွာအရေးယူဖို့အမိန့်ကျလာတယ် ဒါပေမယ့်ဓားသမားကိုးယောက်ဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာမသိခဲ့လို့အရေးယူလို့မရခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့်...

ကောင်းရီ လက်ကပြလိုက်၏။

ဒါကြောင့် မင်းငွေငါးထောင်ပေးမယ်ဆိုပြီး ဖော်ထုတ်ဖို့ မင်းကကြံစည်တာပေါ့ဟုတ်လား

ချီကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ခင်ဗျားဉာဏ်သိပ်မဝေးပါဘူး ကောင်းရီက နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှု့လိုက်ပြန်သည်။

မင်းအတွက် ကျုပ်စိတ်မကောင်းဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲ

ကောင်းရီက ရယ်လိုက်ပြီးမှ

မင်းက ကျုပ်ကို ဓားသမားကိုးယောက်ထဲက တစ်ယောက်အပါအဝင်မို့ သိရှိသွားပေမယ့် မင်းမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ပြန်ပြောနိုင်တဲ့အသက်မရှိတော့လို့ စိတ်မကောင်းတာပါ

ချီက ပြုံးလိုက်မိ၏။

ခင်ဗျားကဘယ်ပိုင်ပါလား

ကျုပ်က ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ ကျုပ်ကိုကျုပ်ယုံကြည်ပြီးသားပဲ ချီသည် ကောင်းရီအား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဘယ်နှယ်လဲ သူ့ကိုမင်းယှဉ်ဝံ့ခဲ့လို့လား

ကျုပ်အသက်ရှင်နေပြီး ခင်ဗျားကိုတွေ့ဖို့ နည်းအမျိုးမျိုး သုံးပြီး တွေ့အောင်ရှာနိုင်တယ်ဆိုကတည်းက လျှူခင်ဆီက ကျုပ်အသက်ရှင်လျက်ပြန်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသဘောပေါက်ဖို့ကောင်းတယ်

ကောင်းရီ မျက်နှာ တွက်ခနဲပျက်သွား၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံတွင် အလွန်ကြမ်းကြုတ်သော အရိပ်အယောင်များပေါ်လွင်လာတော့၏။

ကျုပ်က လျှူခင်မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ခင်ဗျားသတိပြုဖို့လိုအပ်တယ်

'ကျုပ်သိပ်သိတာပေါ့၊ အဲ့ နောက်တစ်ခုကျုပ်သိချင်တယ်၊
 ကျန်တဲ့ခြောက်ယောက်ဟာ ဘယ်သူတွေလဲ'
 ကောင်းရီ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။
 ချီက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။
 'ခင်ဗျား ကျုပ်နာမည်ကိုကောမသိချင်ဘူးလား'
 ကောင်းရီသည် သူ၏ခါးကို မြေကြီးထဲသို့ ထပ်မံ၍ အာ
 ပြုထိုးထည့်လိုက်သည်။
 ခါးသည် မြေကြီးထဲသို့ နှစ်လက်မခန့်စိုက်ဝင်သွားသည်။
 'ကျုပ်အလုပ်လုပ်လာခဲ့ပေါင်းများပြီ၊ ဘယ်တော့မှနာမည်
 မမေးခဲ့ဖူးဘူး၊ ဒီတစ်ခါတော့မေးချင်တယ်၊ မင်းဘယ်သူလဲ'
 ချီကတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး
 'မုန်တိုင်းခါးသမား'
 ဟု တစ်လုံးချင်း ဖြေလိုက်လေသည်။

* *

ကောင်းရီသည် သံသယမကင်းသောမျက်လုံးဖြင့် ထန်ချီကို
 စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။
 'ထောက်လှမ်းရေးခါးသမား မုန်တိုင်းဆိုတာ မင်းမပေါ့
 ဟုတ်လား'
 'ဟုတ်ပါတယ်'
 ကောင်းရီ၏ မျက်လုံးထောင့်မှ ကြွက်သားများသည် ပြင်း
 ထန်စွာ လှုပ်ရှားသွားသည်။
 'ဒါကြောင့် မင်းက ဒီလောက် ရဲဘင်းနေတာကိုး'
 ထန်ချီက သူ့အား စိန်းစိန်းကြည့်လိုက်လေသည်။
 'ကျန်တဲ့ခါးသမားခြောက်ယောက်က ဘယ်သူတွေလဲ'
 ဟု ထပ်မံ၍ မေးလိုက်ပြန်သည်။
 ကောင်းရီက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်သည်။
 'ကျုပ်ပြောမယ်လို့ မင်းက ထင်နေသလား'
 ထန်ချီ၏မျက်လုံးအစုံသည် အနည်းငယ် မှေးသွားသည်။
 'ခင်ဗျားမပြောရင်တော့ ကျုပ်ခါးကို ထုတ်ရလိမ့်မယ်'
 'ခြွမ်း'
 ကောင်းရီကလည်း လျှပ်တစ်ပြက် ခါးကိုဆွဲထုတ်လိုက်လေ
 သည်။
 'ကဲ ကျုပ်တော့ အဆင်သင့်ပဲ'
 ကောင်းရီသည် ခါးကိုဆွဲထုတ်ပြီးသည်နှင့် ဤသို့ပြောလိုက်
 သည်။
 အရက်ဦးခါးရောင်ခြည်သည် ခေါင်းပြုစပြုလာပေပြီနှင့်၊
 တွေ့က ပို၍ဝေ့လာ၏။

‘ယား’

စူးရှသော ငြာသံနှင့်အတူ ကောင်းရီ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အပေါ်သို့မြောက်တက်သွားသည်။

သု၏ဓားသည် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ထန်ချိုအား ခုတ်ချ လိုက်သည်။ ထန်ချိုက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး လေထဲမှခမောက် ကို ပစ်လိုက်သည်။

သု၏ခန္ဓာကိုယ်သည် နောက်သို့လျင်မြန်စွာ ဆုတ်လိုက်သည်။ ခမောက်သည် ကောင်းရီ၏ဓားချက် မိသွားသောကြောင့် အစိတ်စိတ်အမြွှာပြာဖြစ်ကာ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

ကောင်းရီ၏ဓားချက်သည် သိုင်းကွက်သုံးကွက်တွင်ဓားချက် ခုနှစ်ချက် ခုတ်ချခြင်းဖြစ်သည်။

ခြောက်ပေမျှရှည်သောဓားသည် ဤမျှ လျင်မြန်စွာအသုံးချ နိုင်ခြင်းကြောင့် ကောင်းရီသည် ယနေ့တိုင်ထိပ်တန်းဓားသမား တစ်ယောက်အဖြစ် ကောင်းမွန်စွာ ရပ်တည်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထန်ချို၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လှုပ်ရှားခြင်း၊ ရှောင်တိမ်းခြင်း၊ နောက်ဆုတ်ခြင်းဖြင့် ကောင်းရီ၏ ဓားချက်ကို လွတ်အောင် ရှောင်တိမ်းနေရ၏။

ကောင်းရီ၏ဓားသည် ထိုးခုတ်စေ့ပိုက် စသည့် တိုက်ကွက် များဖြင့် ရေပက်မဝင်သောလျင်မြန်ခြင်းများဖြင့်လည်းကောင်း ထန်ချို အား တိုက်ခိုက်နေပေသည်။

သို့သော် ထန်ချို၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကောင်းရီ၏ ပြင်းထန် သော တိုက်ကွက်များကို ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

ကောင်းရီကတစ်ချက်မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး ဓားကို ဝေ့ကာ

ယမ်းကာ လိုက်၍ တိုက်ခိုက်နေသည်။

အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ထန်ချိုက ပိုမို၍ လျင်မြန်စွာ ခုခံနေ ရသည်။

* * *

နှင်းတွေ့ကြားမှ လူရိပ်နှစ်ခုသည် နွယ်ပင်များကြားတွင် ကူးလူးရောယှက် လှုပ်ရှားနေပေသည်။

တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ နွယ်ပင်ကိုင်းပင်များသည် ဓား၏ဝေ ယမ်းခြင်းကြောင့် အပိုင်းပိုင်းအစိတ်စိတ်ပြတ်ကာ လွင့်စဉ်ကုန် တော့သည်။

ထန်ချိုသည် နွယ်ပင်များကြားမှ နောက်သို့ဆုတ်မြဲဆုတ်နေ သည်။

သူသည် နောက်သို့ ဆုတ်နေသော်လည်း နွယ်ပင်များကို ကျွမ်းကျင်စွာ ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

သူနှင့်စာလျင် ကောင်းရီက ပို၍ပင်ပန်းသည်။

ကောင်းရီမှာ ဓားကရှည်နေသောကြောင့် သု၏တိုက်ကွက် သည် နွယ်ပင်များကိုမလွတ်ဘဲ နွယ်ပင်များသည် ဓားနှင့်ထိကာ အပိုင်းပိုင်းအစိတ်စိတ် ပြတ်ထွက်သွားသည်။

အထူးသဖြင့် ကောင်းရီသည် လေကိုဆန်၍ တိုက်နေရသဖြင့် လေ၏တိုက်ခတ်မှုကြောင့် မျက်လုံးများ ပူစပ်ပူလောင်ဖြစ်လာတော့သည်။

ကောင်းရီသည် အချက်ပေါင်း ၈၀ ၉၀ အထိ တိုက်ခိုက်လာသောအခါ သူ၏ခြေလှမ်းသည် အနည်းငယ် လေးလံလာတော့သည်။

ခြေကုန်လက်ဆန်းကျလာခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် သူက အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ ချီအားအမိအရ ခုတ်ရန်ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်နေသည်။

ချီကသစ်ပင်များကို အကာအကွယ်ယူသည် ကိုယ် ဖော့ပညာကိုအသုံးပြုပြီးတိမ်းရှောင်သည်။

ကောင်းရီသည်စားကိုဆင့်၍ဆင့်၍ ဝေ့ယမ်းနေ၏။

သူ၏စားအားတစ်ချက်မိသည်နှင့် အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားကဲ့သွားမည်သာဖြစ်ပါသည်။

ချီသည် ရုတ်တရက် သစ်ပင်နှစ်ပင်ကြားမှ တိမ်းရှောင်လိုက်သည်။

ကောင်းရီသည် ချီ၏ရင်ဝဲသို့ချိန်ရွယ်ကာ ထိုးချလိုက်သည်။

ချီသည်ဝဲဘက်သို့ကပ်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

သူ့နောက်ကွင် သစ်ပင်တစ်ပင်ရှိနေ၏။

ထိုသစ်ပင်သည် ချီ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ကာကွယ်သားသဖြင့်

ကောင်းရီမတွေ့မြင်လိုက်ရပါချေ။

ချီအားသို့ရှောင်တိမ်းလိုက်မှ ထိုသစ်ပင်အား ရုတ်တရက် မြင်တွေ့ လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကောင်းရီ၏စားချက်သည် တအားထိုးလိုက်သည့် အချိန်က ပြင်းထန်လွန်း၍ သူသည်သစ်ပင်သို့ထိုးမိမည်ကို သိလိုက်ရသော်လည်း အချိန်သတ်ရန်မစွမ်းနိုင်တော့ပါ။

မှားမှာ သစ်ပင်သို့တအားထိုးမိသွားလေသည်။

ကောင်းရီသည် သူ့စားကသစ်ပင်သို့ စိုက်ဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ မျက်လုံးပြူးသွားတော့သည်။

သူသည် မည်ကဲ့သို့ပြုလုပ်ရမည်မသိဘဲ ကြောင်၍ရပ်နေလေသည်။

ချီကရပ်တန့်ပြီးပြုံးလိုက်၏။

သူ၏အပြုံးသည် ကောင်းရီအဖို့စားတစ်လက်က သူ၏ရင်ဝဲသို့စိုက်ဝင်ခြင်း ခံလိုက်ရသည့်အလား ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ကောင်းရီသည် နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့လိုက်ပြီး စားကိုတအား ပြန်ဆွဲနှုတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုတဒဂ်အချိန်တွင် ချီသည်ရုတ်တရက်ပြေးလာပြီး သူ၏စားသည် ကောင်းရီ၏စားကိုငံထားသော လက်ကောက်ဝတ်ဆီသို့ ခုတ်ချလိုက်၏။

ကောင်းရီမှာ ကပျာကယာစားကိုလွှတ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ရှာလသည်။

ချီသည် ကောင်းရီကနောက်ဆုတ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် သူ၏စားဖြင့်တိုက်ခိုက်တော့သည်။

သူသည် ကောင်းရီအား ဆယ်ချက်တိတိတိုက်ခိုက်လေ၏။

ကောင်းရီသည်ထိတ်လန့်သွားကာ တိုက်ခိုက်လာသောစားကိုသတိပြု၍ ခုန်လိုက်တေးသို့ ရှောင်လိုက်၊ ခေါင်းငုံ့လိုက်။

နောက်ဆုတ်လိုက်စသည်ဖြင့် လှုပ်ရှားမှုများဖြင့်ရှောင်တိမ်းနေရ
လေသည်။

သူသည်ကိုယ်ဟန်ဆယ့်လေးမျိုး ပြောင်းလဲတိမ်းရှောင်လိုက်
ရသော်လည်း ချီကခုတ်ဝင်လာသော ဓားချက်ဆယ်ချက်အား
လွတ်အောင်ရှောင်တိမ်းနိုင်ခြင်း မရှိပါပေ။

သူသည် နောက်သို့ခြေလှမ်းခြောက်လှမ်း ဆုတ်ခွဲပြီး သူ၏
အဝတ်အစားပေါ်၌ ဓားချက်သုံးချက်ရရှိလိုက်လေသည်။

ထိုအဝတ်ပေါ်မှ ဓားချက်များကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ
ကောင်းရီသည်မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် သွေးရောင်ပင် ပျောက်
ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ချီကသူ့အားမသတ်လို၍ ယခုကဲ့သို့ အဝတ်အစားပေါ်သို့
သာ ဓားချက်ရရှိသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အကယ်၍ ချီသည်ရွှေသို့သုံးလက်ခေန်သာတိုး၍ ထိုးလိုက်
လျှင် သူသည်အသက်ပင်ရှိတော့မည်မဟုတ်မှန်း နားလည်လိုက်
လေသည်။

ချီ၏ရွှေခြေလှမ်းကရပ်တန့်သွားသည်။

သူ့အားပြုံး၍ကြည့်နေ၏။

အကယ်၍သာ သူက ခြေတစ်လှမ်းထပ်မံ၍ ထိုးလိုက်လျှင်
ကောင်းရီသည် ရှောင်တိမ်းနိုင်ရန်လမ်း လုံးဝမရှိတော့ပါပေ။

အကြောင်းမှာသူသည် နောက်ဆုတ်မည့်ခနရာ မရှိတော့ဘဲ
ရေကန်စပ်တွင်ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ချီသည် ၁၂ချက်မြောက်ဓားကို အသုံးမပြုလိုက်ပါ။ ၁၁
ချက်မြောက်ဓားချက် ပြီးဆုံးသွားသည်နှင့်ဓားကို ဓားအိမ်ထဲ
သို့ ပြန်လည်ထိုးသွင်းပြီးသား ဖြစ်နေပေသည်။

ကောင်းရီသည် တစ်ကိုယ်လုံးစောချွေးများ ပြန်လျက်ရှိနေ
သည်။

ချီကရွှေသို့တစ်လှမ်းတိုးလိုက်ပြီး

‘ကျုပ် အခုခင်ဗျားကိုသတ်ဖို့ အလွယ်ကလေးပါ’

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်သိပါတယ် ဒါပေမယ့်ကျုပ်လက်ထဲမှာ ဓားရှိရင်
ဧတာ....’

ကောင်းရီက ခြောက်ကပ်ကပ်လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားဓားရှိခဲ့ပြီမဟုတ်လား’

ချီက ဒုတိယခြေလှမ်းကို လှမ်းလိုက်ပြန်သည်။
ကောင်းရီသည် သူ့ကို ကြောင်ပြီးကြည့်နေမိ၏။

ချီက တတိယခြေလှမ်း လှမ်းလိုက်ပြန်သည်။

'ကျုပ်ဒီကိုရောက်ကတည်းက အနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ အခြေအနေရာသိဥတုစသည်များအားလုံးကို လေ့လာခဲ့ပြီးပဲ' ကောင်းရီ ပါးစပ်ပိတ်ထားလေသည်။
ဟုတ်ပါ၏။

အတက်ဘက်မှ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုရှိနေသောသူတစ်ယောက် နှင့်ရင်ဆိုင်နေရခြင်းသည် မိမိကသာရှူးနိမ့်မည်သာဖြစ်ပါသည်။

ချီက စတုတ္ထခြေလှမ်းကို လှမ်းလိုက်ပြန်သည်။

'ကျုပ်ကိုစကားမှန်မှန်ပြောပါ။ ကျန်တဲ့ဓားသမားခြောက်ယောက်က တယ်သူတွေလဲ'

ကောင်းရီ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားနေသည်။

'ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ပြောရမှာလဲ'

ချီက မှဲ့ပွဲးပွဲးလိုက်၏။

'ခင်ဗျားက ကျန်တဲ့ဓားသမားခြောက်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကို ထုတ်ဖော်ရင်၊ နောက်ပြီး ကိုယ့်အပြစ်ကိုနီးရာအုပ်ချုပ်ရေးအာဏာပိုင်တွေဆီကိုသွားပြီး အဖမ်းခံပါမယ်လို့ ကတိပေးရင် ခင်ဗျားရဲ့အသက် ချမ်းသာရာရလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားအတွက် သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တွေကလဲ သက်သက်ညှာညှာစဉ်းစားမှာပါပဲ'

ကောင်းရီသည် ပါးစပ်ပိတ်မြဲပိတ်နေ၏။

ချီသည် ပဉ္စမခြေလှမ်းကို လှမ်းလိုက်လေတော့သည်။

ယခု ချီမှာ ကောင်းရီနှင့်လက်တစ်လှမ်းအကွာသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။

'ခင်ဗျား ပြောဖို့အချိန်တော်ပြီ'

ချီက ဆက်၍ပြောလိုက်၏။

ကောင်းရီ၏မျက်နှာသည် လူသေကဲ့သို့ ဖြူဖွေးနေသည်။

'ခင်ဗျားမပြောဘူးလား'

ချီသည် ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ကောင်းရီ၏လည်ပင်းဆီသို့ ရောက်သွား၏။

ချီသည် သူ၏လက်ကိုလှုပ်ရှားမည်ဟု ဖန်ပြင်လိုက်သည်နှင့်

'ကျုပ်ပြောပါမယ်'

ကောင်းရီ၏ထိတ်လန့်သောအသံက ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

ချိုသည်... ဓားကို ပြန်လည်သိမ်းလိုက်လေသည်။
 'ကဲ... တစ်ယောက်ချင်းပြောပါ'
 ကောင်းရီသည် ခြောက်သွေ့နေသော နှုတ်ခမ်းများကို
 လျှာဖြင့်ပွတ်သိမ်းလိုက်လေသည်။
 'လျှောက်ချီ'
 ချိုကမျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားလိုက်၏။
 'သူတော်ကြီး လျှောက်ချီကိုပြောတာလား'
 ကောင်းရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 'ဒုတိယလူကကော'
 'သိုင်းသမားလင်းယုန်'
 သိုင်းသမားလင်းယုန်ဟုကြားလိုက်ရသည်နှင့် ချိုမှာ ရင်
 ထိတ်သွားမိလေတော့သည်။
 သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။
 'နောက်တစ်ယောက်'
 'ယမ်းဝေ'
 ချိုက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြန်သည်။
 'သူက မိန်းကလေးလား'
 ကောင်းရီက ခေါင်းညိတ်ပါ၏။
 'ဟုတ်တယ်'
 'ကဲ ဆက်ပြော'
 'ချန်စမ်းဟုန်၊ ဝင်းပ၊ ချိုကျင်း'
 'ဟုတ်ပြီ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်'
 'နောက်တစ်ယောက်က ဟို...ဟို'

ရှုတ်တရက်
 အရောင်တန်းတစ်ခုသည် လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်ရောက်လာလေ
 သည်။ ကောင်းရီ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တုန်ခါသွားလေတော့သည်။
 အကြောင်းမှာ ထိုအရောင်တန်းသည် ဓားတစ်လက်ပစ်လွင့်
 လာခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။
 ဓားတစ်လက်သည် ကောင် ရီ၏ နောက်ကျောကိုစိုက်ဝင်
 သွားတော့သည်။
 သူသည် နောက်သို့ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး လဲကျသွား
 လေတော့သည်။

* * *

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ချီသည် ကောင်းရီ၏အပေါ်မှ ကျော်လွှားကာ အနီးရှိသစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ တလွှားလွှားနှင့် ပြေးတက်လိုက်၏။

သူသည် သစ်ကိုင်းတစ်ခုပေါ်သို့တဲလောင်းခိုကာ အပေါ်သို့တစ်ပတ်ကျမ်းပစ်ပြီး အခြားသစ်ကိုင်းတစ်ခုပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် သစ်ကိုင်းပေါ်၌ တည်ငြိမ်စွာရပ်မိသောအခါ လှေကလေးတစ်စင်းသည် မြားတစ်စင်း၏အရိုန်အဟုန်ဖြင့် ညောင်ပင်တစ်ပင်အောက်မှ ထိုးထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ချီသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ကပျာကယာဆင်းလိုက်ပြီး လှေကလေးနောက်သို့ပြေးလိုက်လေ၏။

သူသည် ညောင်ပင်အောက်သို့ရောက်ရှိလာသောအခါ လှေကလေးသည် ဝါးသုံးရိုက်ခန့်အကွာသို့ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်လေသည်။

လှေပေါ်၌ အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခမောက်ဆောင်းထားသောလူတစ်ယောက်သည် ဝါးလုံးရှည် တစ်ချောင်းဖြင့် ရေကိုထောက်၍ လျင်မြန်စွာထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

နှင်းတွေကဝေနေသဖြင့် ထိုလှေပေါ်မှလူအား သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်လိုက်ရပါချေ။

လှေကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း နှင်းမှုန်ကြားတွင်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ချီသည် လက်မှိုင်ချကာ ကောင်းရီထံသို့ပြန်လာခဲ့၏။

ကောင်းရီမသေပါစေနှင့်ဟုလည်း စိတ်ထဲမှဆုတောင်းနေမိသည်။ သို့သော် သူ့ဆုတောင်းကားမပြည့်ပါချေ။

ကောင်းရီထံသို့ရောက်ရှိလာသောအခါ ကောင်းရီသည် အသက်မသေသေးသော်လည်း သတိလစ်နေတော့၏။

သို့သော် ကောင်းရီသည် မည်သည့်အခါမှ သတိပြန်လည်လာမည်မဟုတ်ကြောင်း ချီသိရှိလိုက်၏။

တကြောင်းမှာ ကောင်းရီ၏အသက်သည် ငွေ့ငွေ့သာရှိတော့၏။

‘တောက်....’
ချီသည် တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည်။

သူသည် ကောင်းရီ၏အသက်ကို ရှောင်လိုရှောင်ငြားပခုံးပေါ်ထမ်းတင်၍ အာဏာပိုင်များထံအပ်နှံ လိုက်သည်။

ထိုသို့အပ်နှံပြီးသောအခါ ချီ၏ခန္ဓာကိုယ်၌ ချွေးများဖြင့် စိုရွဲနေပေတော့သည်။

* * *

ကြယ်ကလေး၏ တောက်ပနေသော အလင်းရောင်မဟုတ်ပါ။

လဝန်း၏အလင်းရောင်လည်း မဟုတ်ပေ။

သောငယ်သောမီးအိမ်တစ်လုံးမျှသာဖြစ်ပေသည်။

ဤမျှမှေးမှိန်သော ဆီမီးအိမ်၏အလင်းရောင်သည် သာမန် လူတစ်ယောက်အဖို့ အရာထွက်မျှ အား ပီပြင်ထင်ရှားစွာမြင် တွေ့နိုင်စွမ်းရှိမည်မဟုတ်ပါ။

သို့သော် စားပွဲတစ်ခုအားစိုင်းဖွဲ့၍ ထိုဆီမီးအိမ်အနီးတွင် ထိုင်နေကြသော လူခြောက်ယောက်အဖို့ ထိုဆီမီးအိမ်၏အလင်းရောင်သည် သူတို့အတွက်လုံလောက်လေသည်။

ထိုလူခြောက်ယောက်သည် ဓားသမားများထဲမှ ဓားသမားများပင်ဖြစ်ကြသည်။

ထိုလူခြောက်ယောက်သည် အမှောင်ထုအားအလေ့အကျင့် ရရှိထားကြသူများဖြစ်ကြလေသည်။

အလင်းရောင်အနည်းငယ်မျှလောက် ရရှိရုံဖြင့် ထိုလူခြောက်ယောက်၏ မျက်လုံးသည် အမှောင်ထုအား လိုက်ဖက်ညီထွေစွာ အသုံးပြုနိုင်ပေသည်။

သို့သော် ယခု သူတို့စုဝေးနေသောနေရာမှာ အလွန်မှောင်မည်းနေသောကြောင့် သူတို့ခြောက်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လူလုံးလူထည်အရပ်အမောင်း ပုံပန်းသဏ္ဍာန်များကို မြင်တွေ့နိုင်ပေမယ့် မျက်နှာများကိုမူ ပီပီပြင်ပြင် မြင်နိုင်စွမ်း မရှိပေ။

ဓားသမားခုနစ်ယောက်

လေသည် တဟူးဟူးတိုက်ခတ်လျက်ရှိနေ၏။

မြက်ပင်များသည် လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်နေ၏။

ချို၏ပခုံးပေါ်၌ ဝဲကျနေသောဆံပင်များသည် လူးလွန် လှုပ်ရှားလျက်ရှိနေပေသည်။

ကောင်းကင်ထက်ဝယ် လဝန်းကဝိုင်းစက်နေသည်။

ကြယ်ကလေးများကလည်း တောက်ပလျက်ရှိနေ၏။

ဤကဲ့သို့ လှပသောလဝန်း၊ တောက်ပသောကြယ်ကလေးများ၏ သဘာဝအလှအပများသည် ချိုအဖို့မခံစားနိုင်ပါချေ။

ဓားသမားခုနစ်ယောက်အား တစ်ယောက်ကိုသတ်၍ တစ်ယောက်ကို လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သော်လည်း သူသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော ဓားသမားခုနစ်ယောက်နှင့် ထပ်မံ ရင်ဆိုင်ရမည်အရေးကိုတွေးရင်း ရင်မောနေမိလေတော့သည်။

* * *

ဤနေရာသည် အခြားနေရာထက် အမှောင်ထုက လွန်ကဲနေသည်။

အကြောင်းမှာ ဤနေရာသို့ ရောက်နိုင်ရန်မှာ အုတ်နံရံခြံဝင်းသုံးထပ်တံခါးသုံးခု ကျော်သွားပြီးမှ ရောက်နိုင်မည့်နေရာ ဖြစ်သည်။

အမှန်မှာ ဤနေရာမျိုးသည် လူသားတို့ နေထိုင်အပ်သော နေရာမဟုတ်ပေ။

သို့သော် လူတစ်ယောက် နေထိုင်သည့်နေရာ ဖြစ်ပါသည်။

လင်းယုန်။

သိုင်းသမားလင်းယုန် နေထိုင်သောနေရာ ဖြစ်သည်။

ယခု ဤအမှောင်ထု လွှမ်းမိုးနေသော လင်းယုန်၏ အခန်းတွင် လူခြောက်ယောက် စုဝေး ဆောက်ရွှံ့နေချေပြီ။

သူတို့သည် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကာ ဆွေးနွေးနေကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

* * *

ထိုလူခြောက်ယောက်တို့သည် ဆွေးနွေးနေရင်း အချို့က ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေသည်။

အချို့က ဆေးလိပ်ကို အားရပါးရ ဖွားနေသည်။

ထိုလူခြောက်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ချွေးများသုတ်နေ၏။

ထိုလူသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ငါးယောက်တည်းမှတစ်ယောက်တည်းဖြစ်သောမိန်းကလေး ဖြစ်သည်။

ခားသမားကိုးယောက်တည်းက တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

သူမ၏နာမည်မှာ ယမ်းဝေပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူမ၏မျက်နှာကလေးမှာ လှပနုနယ်နေသည်။

သူမ၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ နူးညံ့ သိမ်မွေ့သည်။

သူမကား သိုင်းသောကတစ်ခုလုံးက ဖြန့်ဖြန့်တုန်စေခဲ့သော လူသတ်သမားကိုးယောက်တည်းက တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

ယုံနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိပါပေ။

* * *

လူခြောက်ယောက်တည်းသာ ရှိသော်လည်း ကုလားထိုင်က ကိုးလုံးဖြစ်သည်။

ဓားသမားကိုးယောက်အနက် ခြောက်ယောက်သာ ရောက်ရှိ လာသည်။

သိုးယောက် ကျန်သေး၏။

လျှင်နှင့် ကောင်းရီတို့နှစ်ယောက် လှာနိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့ပါ။

သူတို့မှာ မှန်တိုင်းဓားသမားနှင့် တွေ့သွားပြီးဖြစ်သည်။

ကျန်ကုလားထိုင်တစ်လုံးသည် မည်သူ့အတွက် ဖြစ်ပါသ နည်း။

ဓားသမားကိုးယောက်ထဲက နောက်ဆုံး တစ်ယောက်သည် မည်သူနည်း။

သိုင်းသမားလင်းယုန်၊ ယမ်းဝေ၊ ဝင်းပ၊ ချန်စမ်းဟုနီ၊ ချိုကျင်း၊ လျှောက်ချို။

နောက်ဆုံး လူတစ်ယောက်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌မရှိမီ။ သိုင်းသမားလင်းယုန်နောက်ကွယ်တွင် ရပ်နေပါသည်။

ချိုကျင်းသည် အလေးချိန် သုံးဆယ်ခန့်ရှိသော သူ၏ပုဆိန် အား အဝတ်ဖြင့်ထုတ်နေသည်။

ဝင်းပသည် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေသည်။

ယမ်းဝေသည် လက်ကိုင်ပဝါအား ခေါက်နေ၏။

ချန်စမ်းဟုနီသည် သူ၏ဝလွန်းသော ခန္ဓာကိုယ်မှ စီးကျနေ သော ချွေးများထုတ်နေ၏။

လျှောက်ချိုသည် ကျားသားရေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော လက် အိတ်ဖြင့် စွပ်ထားသောလက်နှစ်ဖက်သည် သူ၏ခါးမှချိတ်ထား သော အိတ်တစ်လုံးပေါ်တွင် အသင့်အနေအထားဖြင့်တင်ထား

သည်။

ဤသည်မှာ သူ၏အလေ့အကျင့်ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏နံဘေးတွင် ချန်စမ်းဟုနီ ထိုင်နေသည်။

ထိုချန်စမ်းယောက်ထဲတွင် ဝင်းပက အပိန်ဆုံး ဖြစ်သည်။

သူသည် ဘိန်းငိုက်နေသော ဘိန်းစားတစ်ယောက်ပမာ

ကုလားထိုင်ပေါ်၌ အိပ်ငိုက်နေ၏။ ထို့နောက် မကြာမကြာ

ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးတတ်သည်။

ဝင်းပ၏ဘေးတွင် ယမ်းဝေဖြစ်သည်။

ယမ်းဝေ၏ရှေ့တွင် သိုင်းသမားလင်းယုန်ထိုင်နေသည်။

လင်းယုန်၏နောက်တွင် အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော

လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။

မီးရောင်က သူ့ထံရောက်နိုင်စွမ်းမရှိသဖြင့် သူ၏မျက်နှာကို

ပိပြင်စွာ မတွေ့နိုင်ပါချေ။

သို့သော် သူ၏စူးရှသော မျက်လုံးအစုံသည် အမှောင်ထုထဲ

၌ တောက်ပနေသည်။

'အစည်းအဝေးကို အခုချိန်က စလိုက်ပါတော့မယ်'
အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောသူက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို
စထင်ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

သူ၏အသံသည် စူးရှ၍ အေးစက်သည်။
'လျှင်နှင့် ကောင်းရီ မလာသေးဘူးရှင်'
ဒုတိယစကားပြောသူမှာ ယမ်းဝေပြစ်၏။
သူမသည် ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါချောမောသလောက် အသံကလည်း
သာယာလှပေသည်။

'ဒါဖြင့် ခဏလောက် စောင့်လိုက်ရင်ကောင်းမယ်'
အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောသူက တစ်ချက် မဲပြုံးပြုံး
လိုက်၏။

'စောင့်နေစရာမလိုတော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒီဒီအချိန်မှာ
မလာရင် ဘယ်တော့မှလဲ လာနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး'
သူ၏စကားကြောင့် ယမ်းဝေ ယပ်ခတ်နေသောယပ်တောင်
သည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်။

ပုဆိန်ကို အဝတ်နှင့်သုတ်နေသော ချိုကျင်း၏လက်ကလည်း
ရပ်တန့်သွားလေသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်၍နေပြန်၏။
'ဒါဖြင့် စောင့်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့'
ချိုကျင်း၏အသံပင် ဖြစ်ပါ၏။
'ဟုတ်တယ်၊ စလိုက်ပါတော့'
ချန်စမ်းဟုန်က ထောက်ခံလိုက်သည်။
'ကဲ ... အစည်းအဝေးစမယ်'

အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော သူကပင် ယင်းသို့ပြောလိုက်
ရင်း ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ လာရောက်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

သူ၏အဝတ်များက လှုပ်ရှား၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော လေ၏
တိုက်ခတ်မှုကြောင့် မွှေးမိန့်နေသော ဆီမီးအိမ်သည် ရုတ်တ
ရက် ငြိမ်သွားတော့၏။

'ရုတ်တရက် တစ်ခန်းလုံး အမှောင်အတိ ကျသွားတော့၏။

'ဟား ... ဟား ... ကဲစကြ ... စကြ'

ခြောက်ကပ်ကပ်အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုအသံသည် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူသိုင်းသမား လင်းယုန်၏အသံ
ဖြစ်သည်ကို အားလုံးကျက်မိနေ၏။

သိုင်းသမားလင်းယုန်၏ ရယ်သံ ရပ်တန့်သွားပြီးနောက်
အမှောင်ထုထဲမှ အေးစက်သောအသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။

'တို့ခားသမားကိုးယောက်ကို အန္တရာယ်ပေးမယ် သူတစ်
ယောက် ထွက်ပေါ်နေတယ်၊ ကျုပ်ရထားတဲ့သတင်းအရ ခား
သမားကိုးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကသေပြီး တစ်ယောက်က
ဒဏ်ရာနဲ့ အပမ်းခံရထားတယ်လို့ သိရတယ်၊ အဲဒီအပမ်းခံရတဲ့
သူကလဲ မဖော်ပြောဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
တော့ ကျုပ်တို့နောက်ကို ခြေရာခံ လိုက်နေတဲ့လူရှိတယ်၊ သူ
နာမည်က ချ ...'

'ဒီ ချ ... ဆိုတာက ဘာကောင်လဲ'

အမှောင်ထုထဲမှ ဝင်းပ၏အသံဖြစ်သည်။

'ချ ... ဆိုတာ အကောင်မဟုတ်ဘူး၊ လူကွ ... လူ ... လူ'

၇၂ နန္ဒကျော်သူ

အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောသူက ဒေါသဖြင့်ပြောလိုက်
သောအသံပင်။

‘ဒီလူက ဘို့နဲ့ ဘာရန်ငြိုးရှိလို့လဲ’

သိုင်းသမား လင်းယုန်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

‘ဘယ်သိမလဲ’

ဝင်းပက ချောင်းဆိုရင်း ဝင်ဖြေသည်။

‘တို့ကိုးယောက်ဟာ တစ်ယောက်တစ်နယ်စီနေကြတာပဲ။ အဲ့ဒီ
တော့ တို့ကိုးယောက်စလုံး သူနဲ့ရန်ငြိုးရှိနိုင်မယ် မဟုတ်ပါ
ဘူး။’

‘ဒါဖြင့် ဒီလူဟာ ရှူးချားမနေသလား’

ထိုစကားကို ချန်စမ်းဟုန်က ပြောလိုက်၏။

‘ဟား...ဟား...ဟား...ဒီလူဟာ ရှူးလဲမရှူးဘူး။ ဦးနှောက်
လဲအတော်ကောင်းတဲ့လူ။ နောက်ပြီး သိုင်းပညာမှလဲ အတော်
အဆင့်မြင့်တဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သတိပြုရမယ်’

အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူ၏အသံပင် ဖြစ်သည်။

‘အင်း...ကျုပ်ကတော့ ဒီလူ ဘယ်လိုပုံစံ ရှိတယ်ဆိုတာ
တောင် မသိဘူး’

ဝင်းပ၏ သက်ပြင်းချ၍ ပြောလိုက်သောအသံဖြစ်သည်။

‘ကျွန်မလဲ မသိဘူးရှင်’

ယမ်းဝေ၏ ချိုလွင်သောအသံပင်။

‘မကြာခင်မှာတော့ ခင်ဗျားတို့အားလုံးနဲ့ တွေ့ရပါလိမ့်
မယ်’

အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။

ထို့နောက် သူကပင် ဆက်လက်၍

‘ပထမလျှူခင်’

‘လျှူခင်ဟာ ခားရေးမှာ အလွန်ထူးဆန်းထွေးပြားတဲ့ သိုင်း
ကွက်နဲ့ နာမည်ကြီးလာတဲ့ ခားသမား တစ်ယောက်ပဲ’

အမွှောင်ထဲမှ လင်းယုန်၏အသံဖြစ်သည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် ဒီလူ့ရှဲ့ခားရေးဟာ ထိပ်တန်းအဆင့်ရှိနေတယ်ဆို
တာ သံသယဖြစ်စရာမလိုတော့ဘူး’

‘သိုင်းသမား လင်းယုန်က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။’

‘နောက်...ကောင်းရီ’

အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော သူ၏အသံပင်ဖြစ်သည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးတွင် ရုတ်တရက် ထူးထူးခြားခြား တိတ်
ဆိတ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ

‘တို့အားလုံးရှဲ့ သိုင်းပညာအခြေအနေကို ခင်ဗျားသိထား
သလား’

‘ကျုပ်သိတယ်’

သိုင်းသမား လင်းယုန်ကဖြေသည်။

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်ကဘယ်နှယ်လဲ၊ ဒီလူနဲ့ယှဉ်နိုင်ပါ့မလား’
လျှောက်ချီက မေးလိုက်ပြန်၏။

ခင်ဗျားရဲ့ လက်နက်ပုန်းပစ်လွှင့်တဲ့ပညာဟာ မခေဘူးဆို
တာ ကျုပ်သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ဟာ ထည်ငြိမ်မှု
အားနည်းတယ်၊ စိတ်ကို မချုပ်ထိန်းနိုင်ဘူး
လင်းယုန်၏စကားကြောင့် လျှောက်ချီ ပါးစပ်ပိတ်ထား
လိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ လျှောက်ချီက မခံချင်၍
'ခင်ဗျား မျက်လုံးကျတော့'
လျှောက်ချီ၏စကားမဆုံးမီ လင်းယုန်၏ ခြောက်ကပ်ကပ်
ရယ်သံက သူ၏စကားကိုဖြတ်၍

'ကျုပ်က မျက်လုံးအသုံးမကျပေမယ့် နှာခေါင်းနဲ့နားက
သိပ်ပါးတယ်ဗျ၊ အခု ခင်ဗျားစိတ်ကလှုပ်ရှားနေသလို အသက်
ရှူတဲ့အသံတောင် မြန်နေတယ်မဟုတ်လား'

သိုင်းသမား လင်းယုန်၏စကားကြောင့် လျှောက်ချီမှာ
ပါးစပ်ကို ထပ်မံပိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

သိုင်းသမား လင်းယုန်သည် မျက်လုံး လုံးဝမကောင်းပါ။
သို့သော် သူ၏နား၊ နှာခေါင်းစသည်တို့သည် သာမန်လူထက်
တုံ့ပြန်မှုအားက ကောင်းလေသည်။

သူသည် အမှောင်ထုတွင် အခြားသူများထက် တစ်ပန်းသာ
နေ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏ဂေဟာသည် အမှောင်ထုက အားကောင်း
နေခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးတွင် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။
အတန်ကြာမှ

'ဒါဖြင့် တို့နှစ်ယောက်ဝိုင်းပြီး သူနဲ့ယှဉ်မယ်ဆိုရင်ကော'
ဝင်းပ၏ ပထမဆုံး အကြံပေးခြင်းဖြစ်၏။

'မျှော်လင့်ချက်မရှိဘူး'
အစိမ်းရောင်ပုဂ္ဂိုလ်က ဝင်ပြောလိုက်သည့်အသံပင်။

သုံးယောက်ဆိုရင်ကော'
'နည်းနည်းတော့ ထိန်းနိုင်လိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်'

'ဒါဖြင့် လေးယောက်ဗျာ'
'နိုင်စရာ အခွင့်အလမ်းရှိတာပေါ့'

'ဒီလိုဆိုရင် တို့ခုနှစ်ယောက်စလုံး သူ့ကိုဝိုင်းတိုက်လိုက်ရင်'
'သိပ်သေချာတာပေါ့၊ ထန်ချီ သေရမှာ သေချာတယ်'

'ဒါဖြင့်လွယ်သားပဲ၊ ကျုပ်တို့ခုနှစ်ယောက်စလုံးစုပြီး သူ့ကို
အပြတ်ရှင်းလိုက်ရုံပဲပေါ့'

'ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်'
အားလုံး သဘောတူလိုက်သောအသံဖြစ်သည်။

'ဒါပေမယ့်'
အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက သူ၏စကားကို နီဒါန်းပျိုး

၍ ရုပ်တန်ထားလိုက်လေသည်။
အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

သူတို့အားလုံးသည် အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ ဆက်
လက်လာမည့်စကားကိုသာ နားစွင့်နေကြလေသည်။

'ဒါပေမယ့် တို့ခုနှစ်ယောက်ဟာ အ ကိုက်ခွင်ကျအောင်အစီ
အစဉ်မရှိရင် လူများပြီးကိုယ့်လူကိုယ်ပြန်ပြီး ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်'
အစိမ်းရောင်လူက သူ့ စကားကိုအဆုံးသတ်လိုက်သည်။

တစ်ခန်းလုံးအတန်ကြာအောင် ငြိမ်သွားတော့သည်။
 'အင်း တို့ခုနစ်ယောက်ကစပြီး သူ့ကိုဝိုင်းတိုက်ရင် သူကလဲ
 အသက်စွန့်ပြီး တို့ကိုပြန်တိုက်မှာပဲ အဲဒီတော့တို့ခုနစ်ယောက်ထဲ
 က အနည်းဆုံးလေးငါးယောက်တော့ ကြသွားမှာသေချာတယ်'
 အမှောင်ထဲမှထွက်ပေါ်လာသော အသံဖြစ်လေသည်။
 'ဟုတ်တယ်၊ ဒီစကားကျုပ်လက်ခံတယ်၊ ကျုပ်တို့လူလေး
 ငါးယောက်တော့ အမှန်ပဲသေနိုင်တယ်'
 သိုင်းသမားလင်းယုန်၏အသံဖြစ်သည်။
 'အကောင်းဆုံးကတော့ သူ့ကိုရှောင်တိမ်းလိုက်ရင်'
 ချိုကျင်း၏စကားမဆုံးခင် အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက
 ကြားဖြတ်၍...
 'ဟား ဟား တို့ကသူ့ကိုရှောင်ပြီးပုန်းနေရင် တစ်ယောက်
 ချင်းရှာဖွေဖော်ထုတ်ပြီး သုတ်သင်ပစ်မှာပေါ့၊ နောက်ပြီးတို့လုပ်
 နေလဲ တစ်ခါတည်းရပ်တန့်သွားရလိမ့်မယ်'
 'ခင်ဗျားကခေါင်းဆောင်ပဲ အကြံရှိရင်ပြောပါ'
 လင်းယုန်၏ ခြောက်ကပ်ကပ်အသံဖြစ်လေသည်။
 'ခင်ဗျားတို့အားလုံးက လိုက်နာမယ်ဆိုရင် ကျုပ်အကြံတစ်
 ခုတင်ပြမယ်'
 အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ၏အသံသည် ယုံကြည်မှုအပြည့်
 ရှိနေပေသည်။
 'ဒါဖြင့်ပြောပါ အားလုံးညီကြည့်ကြတာပေါ့'
 ပုံအကြံက ရိုးရိုးလေးပေါ့ တို့ခုနစ်ယောက်ရှိတယ် သူ့ကို
 ငါးချိန်းလိုက်မယ်၊ သူ့သေကိုယ်သေယှဉ်ကြမယ်'

'ခင်ဗျားပြောတာ ကျွန်တော်သဘောမပေါက်ဘူးဗျ'
 သိုင်းသမားလင်းယုန်က အလွန်စေ့စပ်သူပီပီ မေးခွန်းပြန်
 ထုတ်သည်။
 'ဒီလိုပါ အနောက်စီပူးကန်ကိုသိကြသလား'
 'သိပါတယ်'
 'စီပူးကန်အနောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ စီခွေးကိုကော ရောက်ဖူးကြ
 သလား'
 'ရောက်ဖူးပါတယ်'
 'စီခွေးရဲ့အရွှေ့ဘက်က (နှင်းမိုးဆောင်) ကိုတော့သိကြမှာ
 ပါ'
 'အနောက်ကန်ကို ရောက်ဖူးရင် (နှင်းမိုးဆောင်) ကိုရောက်
 ဖူးမှာပဲ'
 'နှင်းမိုးဆောင်ရဲ့ပတ်ပတ်လည်မှာ ကန်ရေတွေ့ခိုင်းပြီးတခြား
 နေရာတွေမှာတော့ သဲထွန်းနေတဲ့သောင်ပြင် ဆယ်လေးငါးခုရှိ
 နေတယ်'
 'အဲဒါတော့ သတိမထားမိဘူး'
 'သဲထွန်းတဲ့သောင်ပြင်တွေဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခုရေကခြားထား
 တယ်'
 'အင်း...ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ကဲ ဆက်ပြောပါဦး'
 'ကျုပ်တို့ လူခုနစ်ယောက်ဟာ သဲသောင်ပြင်တစ်ခုစီမှာနေ
 ကြမယ်'

‘ဘာလုပ်ဖို့’

‘ကျုပ်တို့က ထန်ချိုကိုရက်ချိန်းပေးလိုက်ရင် သူကလှေခွဲလာရမယ်မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘အဲဒီတော့ သူကဘယ်သဲသောင်ကို အလျင်ဆုံး ဆိုက်ကပ်လာမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှအတပ်ပြောနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး’

‘မှန်တယ်’

‘သဲသောင်ပြင်တစ်ခုပေါ်မှာ တို့လူတစ်ယောက်ပဲရှိမယ် ချီဟာ အဲဒီသဲသောင်ပြင်ပေါ်တက်ရင် တို့လူတစ်ယောက်နဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရမှာပဲ နောက်ဆုံးမှာထန်ချို ဒါမှမဟုတ်တို့လူပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ သေမှာပဲ’

‘အင်း...ဆက်ပြောပါဦး’

ချီဟာမသေရင် အခြားသဲသောင်ပြင်ကို ဆက်ပြီးရောက်လာမှာပဲ အဲဒီသဲသောင်ပြင်တစ်ခုမှတစ်ခုကူးပြီး တို့လူတွေနဲ့ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နေရင် နောက်ဆုံး သူဟာခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီးသေရမှာပဲ’

‘အင်း မဆိုးပါဘူး’

‘ချီဟာ သွေးနဲ့ကိုယ်သားနဲ့ကိုယ်သာ အဆင့်ဆင့်တိုက်ခိုက်ရတဲ့အတွက် သူဟာ မောပန်းလာမယ် ဒဏ်ရာရလာမယ်၊ အဲဒါကိုနောက်မှတွေ့တဲ့လူဟာ အနိုင်ရမယ်ဆိုတာကျုပ်ယုံကြည်တယ်’

‘ဟယ်၊ ဖြစ်နိုင်တယ်’

‘ဖြစ်ရမှာပေါ့ဗျ၊ သူက တို့ရဲ့ပထမလူကိုသတ်နိုင်ရင် ဒုတိယလူကိုသတ်ဖို့အားနည်းသွားမယ်၊ ဒုတိယလူကိုသတ်နိုင်တယ်ပဲတာ၊ တတိယလူကိုသတ်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင် တို့လူတွေဘဲက ပထမနဲ့ဒုတိယလူဆေးခဲ့ရင် တတိယလူကိုသတ်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ အဲဒီလူဟာ သေဖို့အခွင့်အလမ်းနည်းသွားပြီ’

‘ဒီလိုဆို ချိန်းအလျင်ဆုံးတွေ့တဲ့လူတွေဟာကံဆိုးသူပဲ၊ လို့ဆိုရမှာပေါ့၊ အကြံကတော့ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အလျင်ဆုံးတွေ့တဲ့လူအတွက် တရားမျှတမှုမရှိဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်’

ချီကျင်းက ဝေဖန်ပြောဆိုလိုက်သောအသံဖြစ်သည်။

ဝင်းပက ဘာမှမပြောဘဲ ချောင်းတဟုတ်ဟုတ်ထဆိုးနေတော့၏။

‘ခင်ဗျားပြောတာဟုတ်တယ်၊ အလျင်တွေ့တဲ့လူဟာကံဆိုးပါတယ်၊ ဒါကြောင့် နောက်ထင်အကြံတစ်ခုဖြည့်စွက်ဖို့ကျုပ်စီစဉ်ထားပါတယ်’

‘ပြောပြရမ်းပါ’

‘ဒီလိုပါ ဒီအဖွဲ့ထဲမှာ ကျုပ်ကခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျုပ်က ရွှေဘစ်သောင်းဖိုးကို စိုက်ထုတ်ပြီး ဆူငွေအဖြစ်သတ်မှတ်ထားပါမယ်၊ အကယ်၍ ဘယ်သူတယ်ဝါပဲဖြစ်ဖြစ် ချိန်းအလျင်ဆုံးတွေ့တဲ့လူဟာ အနိုင်ရခဲ့ရင် အဲဒီရွှေတစ်သောင်းဖိုးကိုပေးအပ်ရမှာပဲ’

‘ဟာ ဒီအကြံမဆိုးဘူးဗျ၊ ရွှေတစ်သောင်းဖိုး ရမယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူမှဆို စိတ်ကပိုတက်ကြပြီ အသက်စွန့်ဖို့ဝန်မလေးကြဘူးပေါ့’

ဝင်းပ၏ ထောက်ခံသောအသံဖြစ်သည်။

‘ဒါဆို ကျုပ်က ချိနဲ့ပထမဆုံးတွေ့ချင်တယ်၊ ရွှေတစ်သောင်းဖိုးရမယ်ဆိုတော့ တိုက်ခိုက်အားလဲ ပိုကောင်းလာနိုင်မယ်’

လူကြီးချန်စမ်းဟုန်၏ ပျင်းတဲ့တဲ့အသံက တက်ကြွလာသည်။

‘အင်း ရွှေတစ်သောင်းဖိုးရမယ်ဆိုတော့ ဟဲ ဟဲ ကျုပ်လဲ လိုချင်တယ်ဗျ’

ချိုကျင်း၏အသံ

‘အားလုံးနားထောင်ကြပါဦး၊ ကျုပ်အကြံကိုသဘောတူမတူဆိုတာကိုလဲ အလျင်ဆုံးပြောကြပါဦး’

အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ဩဇာညောင်းသောအသံပင်ဖြစ်၏။

အားလုံးတိတ်ဆိတ်နေပြန်သည်။

တိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် သဘောတူခြင်းဟုအဓိပ္ပာယ်ရ၏။

‘ဒီရွှေတစ်သောင်းဖိုးကို သေတ္တာတစ်လုံးထဲထည့်ထားမယ်၊ အဲဒီသေတ္တာကို နှင်းမိုးဆောင်မှာထားမယ်’

အစိမ်းရောင်လူကပြောလိုက်သည်။

‘လုံခြုံမှုရှိပါ့မလား’

‘ကျုပ်လဲအဲဒီမှာရှိမှာပဲ’

‘ခင်ဗျားက နှင်းမိုးဆောင်မှာရှိမယ်ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နှင်းမိုးဆောင်ဟာ သဲသောင်ပြင်များရဲ့အလယ်မှာရှိတယ်၊ ထန်ချီဟာလှေနဲ့လာတဲ့အခါဖြစ်ပြင်မှာ နှင်းမိုးဆောင်ထဲတည်းကြီးရှိနေတာကိုမြင်မှာပဲ၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်နဲ့အလျင်ဆုံးတွေ့နိုင်တယ်’

‘ခင်ဗျား ထန်ချီကို နိုင်ပါ့မလား’

‘လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်လောက်က သူနဲ့ယှဉ်ခဲ့ဖူးတယ်’

‘ခင်ဗျား သူ့ကိုနိုင်ခဲ့သလား’

‘ကျုပ်ရှုံးသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က စိတ်မကျေပဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ချင်တာ’

အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောသူက ဤသို့ပြောသည့်အခါ အသံပင်တုန်ခါလာသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်အတွင်း ထန်ချီကိုရှုံးနိမ့်သွားသော လူငါးယောက်ရှိခဲ့သည်။

ထိုငါးယောက်မှာ...

သခင်မလေးလူ။

ရွှေခားဗိုလ်။

ကြယ်တံခွန်။

သစ်ရွက်စိမ်းခားသမားချင်နှင့်

ခားမင်းသားလေးဘို့ဖြစ်ကြလေသည်။

အစိမ်းရောင်စက်ဆင်ထားသောသူသည် လွန်ခဲ့သော ၂ နှစ်
လောက်က ချီအား ရှုံးနိမ့်ခဲ့ဖူးသည်ဟုဆိုသည်။
ဤသို့ဆိုလျှင် သူသည် ထိုင်ဂါယောက်ထဲကမည်သူနည်း။

သူတို့အစည်းအဝေးပြီးဆုံးရန် အချိန်တန်ပေပြီ။
'ကဲ...အားလုံးကသဘောတူတယ်ဆိုရင် ကျုပ် ရွှေစာ
ထောင်ဖို့သေတ္တာထဲထည့်လိုက်မယ်'
အစိမ်းရောင်လူသည် ယင်းသို့ပြောရင်းမှ ရွှေတုံးကလေးများ
ထည့်ထားသော အိတ်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး တစ်သောင်းဖိုးတို့
သေတ္တာထဲသို့ထည့်ထားလိုက်လေသည်။
'နောက်တစ်ခုပြောချင်တယ်'
ချိုကျင်း၏အသံဖြစ်သည်။
'ဘာများလဲ'
'ရက်ချိန်းမသတ်မှတ်ချသေးဘူး'
အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်ပြီးမှ
'ခုနစ်လ ခုနစ်ရက်ခန့် ဘယ်နှယ်လဲ'
'ကောင်းတယ် မှတ်လို့လဲလွယ်တယ်'
ချန်စမ်းဟန်၏အသံဖြစ်သည်။
'ကောင်းပြီ ချီဆိုတဲ့မုန်တိုင်းခေးသမားကို
လောက်အကြောင်းကြားကြမလဲ'

'အချိန်ကလိုသေးတယ်၊ ကျုပ်အချိန်မီအကြောင်းကြားပေး
ဖို့ တာဝန်ယူပါတယ်'
'အခုအကြောင်းကြားလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား'
သိုင်းသမားလင်းယုန်၏ ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် တစ်
ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့သည်။
အားလုံးကလည်း သိုင်းသမားလင်းယုန် ဘာကိုဆိုလိုသည်ကို
သဘောမပေါက်ဘဲ ဝိုင်သွားကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။
'ခြံထဲကိုလူစိမ်းတစ်ယောက်ဝင်လာရင် ကျုပ်ကြားနိုင်တယ်'
'ငင်ဗျားဆိုလိုတာက'
ဝင်းပက မရှင်းလင်း၍ပြန်မေးသည်။
'ရှင်းပါတယ် ကျုပ်ခြံထဲမှာလူတစ်ယောက်ရောက်နေတယ်'

* * *

ဘယ်...

လူဝမ်းညွှန်သည်

သိုင်းသမားလင်းယုန်၏စကားကို ကြားရသောအခါ အားလုံးတိတ်ဆိတ်သွားလေတော့သည်။

ခြေသံတစ်သံကိုလည်း ခပ်သဲသဲကြားလိုက်ရသည်။

‘တယ်သူဖြစ်နိုင်သလဲ’

အဝိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏အသံက စတင်လိုက်သည်။

‘မုန်တိုင်းလည်းဖြစ်နိုင်တာပေါ့’

သိုင်းသမားလင်းယုန်က ဖြေသည်။

အဝိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက

‘ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့သိတာလဲ’

‘ကျုပ်တို့လူကိုးယောက်ကလွဲလို့ လာတဲ့လူမှန်သမျှ ကျုပ်တို့ကြိုတင်အကြောင်းကြားရတယ်’

‘ဘယ်လိုအကြောင်းကြားသလဲ’

‘ဝင်းတံခါးပေါ်မှာ ကွင်းတစ်ခုရှိတယ်၊ ဘယ်သူမဆို ကွင်းကိုခေါက်ရတယ်ဆိုတာသိကြတယ်’

‘ထားပါတော့ တခြားလူတစ်ယောက်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

သိုင်းသမားလင်းယုန်က ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား တခြားလူဆိုရင် ဒီလောက်ပေါ့ပါးတဲ့ခြေသံမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ သိုင်းပညာအဆင့်အတော်မြင့်တဲ့လူသာ ဒီလိုခြေသံမျိုးပေါ်လာတတ်တာဗျ’

‘အင်း...ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဟာ ထင်းယုန်သိုင်းသမားလို့ နာမည်ကြီးနေတာကိုး’

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ချီးကျူးလိုက်သောအသံဖြစ်သည်။

‘ကဲ ဒီလူကျုပ်အိမ်ကိုရောက်လာမှတော့ ကျုပ်က သဲသောင်ပြင်ကိုသွားစရာမလိုတော့ဘူး ဒီကနေပြီး သူ့ကို ကြိုဆိုလိုက်ရုံပဲပေါ့’

‘ကောင်းတယ်၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားကသူ့ကိုမခိုင်ရင် ကျုပ်တို့သဲသောင်ပြင်မှာရှိတဲ့အကြောင်းနဲ့ ရက်ချိန်းကို ပြောပြပေါ့ဟုတ်လား’

အဝိမ်းရောင်ခေါင်းဆောင်၏ အသံဖြစ်သည်။

‘တကယ်လို့ ကျုပ်ကအကြောင်းကြားဖို့ အခွင့်မသာရင် သိုင်းသမားလင်းယုန်၏စကားမဆုံးမီ ယမ်းဝေကကြားဖြတ်

ကျွန်မ တစ်နေရာမှာ အခြေအနေစောင့်ကြည့်မယ်၊ ရှင် မဟန်ဘူးဆိုရင် သူ့ကိုအကြောင်းကြားပေးဖို့ ကျွန်မတာဝန်ယူပါမယ်

‘ကောင်းတယ်၊ တို့အားလုံးထဲမှာ ယမ်းစေ့ ကိုယ်ဟော့ ပညာဟာ အတော်ဆုံး၊ သူက အကြောင်းကြားပေးမယ်ဆိုရင် စိတ်ချနိုင်တယ်’

အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက သောက်ခံ ပြောဆိုရင်းမှ လင်းယုန်အား ရည်ရွယ်၍

‘မင်း အောင်မြင်တယ်ဆိုရင် ရွှေတစ်သောင်းဖိုးကတော့ အဆင်သင့် စောင့်မျှော်နေမှာပဲ’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကဲ ကဲ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်အခန်းနောက်မှာ ရှိတဲ့ လျှို့ဝှက်တံခါးက ထွက်သွားကြပါ’

သိုင်းသမားလင်းယုန်၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့်အလျှို အလျှို ထွက်သွားကြတော့၏။

‘ချောက်’

ဟူသော အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် လျှို့ဝှက်သော တံခါးပေါက်တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။

ဥမင်လိုက်ခေါင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

တံခါးလုံးဝပွင့်သွားသောအခါ အလင်းရောင် အနည်းငယ် တိုးဝင်လာ၏။

ရှက်တရက်...

‘ဝုန်း’

ဟူသောအသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

‘ဟ ဒီကောင် အတော်ကို လျင်တဲ့ကောင်ပဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ပထမ တံခါးကိုတောင် ရိုက်ချိုးနေပါပေါ့လား’

သိုင်းသမားလင်းယုန်က ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝင်းပက လျှို့ဝှက်တံခါးမှ ပထမဆုံး ထွက်

သွားသည်။

ချင်စမ်းဟုန်သည် ဝင်းပ၏နောက်မှလိုက်ထွက်၍ နောက်ဆုံး အားလုံး အလျှိုအလျှို ထွက်သွားကြတော့၏။

‘ဝုန်း’

အသံတစ်ခု ထပ်မံကြားရပြန်၏။

‘ဒီကောင် ဒုတိယတံခါးကို ရိုက်ချိုးနေပြန်ပြန်တူတယ်၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူးလေ၊ မင်းစင်လာတာဟာ ငါ့အတွက် ရွှေတစ်သောင်း

ဖိုး ဝင်လာတာနဲ့ အတူတူပါပဲ’

သိုင်းသမားလင်းယုန်က ရယ်မော၍ ပြောနေပေ၏။

ထို့နောက် သူသည် အားလုံး လူများ ထွက်သွားပြီးသော အခါ လျှို့ဝှက်တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

အခန်းထဲတွင် မှောင်အတိဖြစ်သွား၏။

ထိုစဉ်....

‘ဝုန်း’

ဤအသံသည် အခန်းထဲမှ တစ်စုံတစ်ခု လဲပြီသွားသော အသံဖြစ်၏။

‘ဟား ဟား ဟား ဟား မင်းက အတော်စိတ်မြန်ပူရတယ်၊ မင်းသာ စိတ်မစောဘူးဆိုရင် ကုလားထိုင်ကို တွေ့ရမှာပေါ့၊ အခု ကျုပ်ကုလားထိုင်ကို တိုက်မိသွားတော့ ကုလားထိုင်တွေ များ ကျိုးကုန်ပြီလား မသိဘူး’

သိုင်းသမားလင်ယုန်၏ ခြောက်ကပ်ကပ်အသံပင် ဖြစ်ပါ၏။

‘ကျုပ်ခေါင်းဟာ ခင်ဗျား ကုလားထိုင်ထက်မာလို့ တော်သေးတာပါ၊ နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ်ခေါင်းကွဲပြီပဲ’

တံခါးဖျက်ပြီးဝင်လာသူက အေးဆေးစွာပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ဟား ဟား ဟား ဒီစကားကြားရတာနဲ့ မင်းဟာ ထန်ချီဆိုတာ...’

လင်းယုန်၏စကားမဆုံးမီ ထန်ချီက စကားဖြတ်၍

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ထန်ချီပဲ၊ အခုလို တံခါးရိုက်ချိုးပြီး ဝင်လာတာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ’

ထိုစဉ် တတိယတံခါးရိုက်ချိုးသံ တွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ အမှောင်ထုထဲတွင် လေများတိုးဝင်လာ၏။

‘ထားပါတော့၊ မင်းက ကျုပ်တံခါးတွေ ကုလားထိုင်တွေ ရိုက်ချိုးနေတာ ကျုပ်ကိုလုံးဝ ဂရုမစိုက်တဲ့သဘောပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အခန်းထဲမှာ သိပ်မှောင်နေတော့လဲ ခင်ဗျားကို ဂရုမစိုက်နေနိုင်ဘူးဗျ’

‘ဟား ဟား ဒီလိုဆို ဘာဖြစ်လို့ လာခဲ့တာလဲ’

‘ခင်ဗျားက သိုင်းသမားလင်းယုန် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘ဒီလိုဆိုဟုတ်ပြီ၊ ကျန်တဲ့လူတွေကော’

ထန်ချီက ကျေနပ်သွားသလို ပြန်မေးလိုက်၏။

‘အားလုံး သွားကုန်ကြပြီ’

‘ဘယ်ကိုသွားကြတယ်ဆိုတာ တဆိတ် ပြောပြပါလား’

‘ရပါတယ် မင်းအနောက်ကန်စီဝူးကိုသိသလား’

‘အင်းသိပါတယ်’

‘နှင်းမိုးတောင်ဆိုတာကော သိသလား’

လင်းယုန်ကထပ်မံမေးလိုက်၏။

‘နည်းနည်းတော့ မှတ်မိသလိုပဲ’

‘ဥလ ဥရက်နေအရက်ဦးအချိန် သူတို့ကအဲဒီသဲသောင်ပြင်မှာ ခင်ဗျားကိုစောင့်နေကြမယ်’

‘ခင်ဗျားကကော’

ချီကပြန်မေးလိုက်၏။

‘ကျုပ်က ဒီမှာရှိနေတယ်လေ’

‘ခင်ဗျားမသွားဘူးလား’

မုန်တိုင်းနှင့်တိုင် [စု-ဘေးသိမ်း] ၈၅၀

၉၀ နန္ဒကျော်သူ

‘ကျုပ်သွားရင် မင်းသွားနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး’
 ချိုက....
 ‘ဒါဆိုကျုပ်သွားရင် ခင်ဗျားမသွားနိုင်ဘူးဆိုပါတော့’
 ‘အဲဒီလိုအခိပွဲ ငါ့လဲကောက်လို့ရပါတယ်’
 ‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကိုဖမ်းဖို့နေပြည်တော်က အမိန့်ပဲ ငါ့လဲ’
 အဲဒါခင်ဗျားဘယ်လို သဘောထားမလဲ’
 သိုင်းသမားလင်းယုန်သည် တတားဟားရယ်မောလိုက်ပြီးမှ
 ‘ကျုပ်က မလိုက်နိုင်ဘူးလို့ပြောရင်ကော’
 ‘ကျုပ်ကတော့ အသေရရအရှင်ရရ ဖမ်းရမှာပဲ’
 ‘အင်း....ဒါကြောင့် မင်းက ဓားသမားကိုးယောက်ကို စိန်
 ခေါ်ရဲတာကိုး’
 ချိုကရယ်မောလိုက်ပြီး....
 ‘ဒါတော့ ကျုပ်လုပ်တဲ့အလုပ်က အများအတွက်အန္တရာယ်
 ပြုနေတဲ့ လူဆိုးလူမိုက်တွေကိုသတ်သင်နေရတဲ့အတွက် အခုလိုရင်
 ဆိုင်ရတာဟာ မဆန်းပါဘူးဗျာ’
 ‘ဆန်းတယ်လို့တော့မဟုတ်ဘူး မင်းကကိုယ့်အသက်ကိုပဲခာနဲ
 မထားဘဲ သေသေကြေကြေစွန့်ဝံ့လေတော့ မင်းမှာတစ်ပန်း
 သာနေတာပေါ့’
 ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ သေတာကို မကြောက်
 တဲ့နောက်တော့ ဘာမဆိုလုပ်ရဲကိုင်ရဲတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား’
 သိုင်းသမားလင်းယုန် ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်လိုက်ပြန်သည်။
 ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါ ကျုပ်နဲ့တွေ့ရတာက
 တော့ မင်းကံဆိုးတယ်လို့ဆိုရမှာပေါ့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’
 ‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်ကအသက် ၇၀ရှိပြီ၊ မျက်လုံး
 ကလဲမမြင်တာကြာပြီ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျုပ်ကလဲမင်းလိုပဲ
 သေမင်းကိုစိန်ခေါ်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ကွ’
 ‘ဒီလိုဆိုရင် သေမင်းစိန်ခေါ်တဲ့လူနှစ်ယောက်၊ ဘယ်သူက
 သေမင်းဆီ သွားရမယ်ဆိုတာ အဆုံးအဖြတ်ခံယူကြတာပေါ့’
 ‘ဟားဟားဟား.... ကြိုက်သွားပြီ’
 လင်းယုန်၏ရယ်သံသည် အမှောင်ထုထဲဝံ့ လှမ်းမိုးသွား
 လေတော့၏။

အမှောင်ထုထဲမှ အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် လေထဲဖြတ်၍ ပစ်
လွှင့်လိုက်သည့်အသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

‘ခွမ်း’

သံသံချင်း ထိတွေ့လိုက်သောအသံနှင့်အတူ အမှောင်ထုထဲမှ
မီးပွားကလေးတစ်ချက်ပါ ပွင့်ထွက်သွားလေသည်။

မီးပွင့်များထွက်ပေါ်လာသည့် တဒဂံအချိန်တွင် သိုင်းသ
မားလင်းယုန်၏ ငှက်ခြေသည်းပုံသဏ္ဍာန်လက်နက်နှင့် ချီ၏ခေး
ကိုရိပ်ခနဲတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

‘မဆိုးဘူးဟေ့’

လင်းယုန်၏အသံ။

‘ခင်ဗျားလဲမဆိုးဘူး’

ချီကပြန်ပြောသည်။

လင်းယုန်က....

‘ကဲ လာပြန်ပြီတစ်ကွက်’

သိုင်းသမားလင်းယုန်သည် ယင်းသို့ ပြောပြီးသည်နှင့်တစ်
ပြိုင်နက်

‘ဝှီး’

အရာဝတ္ထုတစ်ခုက လေထဲမှဖြတ်ကျော်၍ ထွက်ပေါ်
လာသည်။

‘ခွမ်း’

မီးပွားများ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့်အတူ သံသံချင်းထိ၍
ထွက်ပေါ်လာသောအသံက ထပ်မံ၍ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

‘ဟား-ဟား....ဟား’

သိုင်းသမားလင်းယုန်၏ ရယ်မောသံသည် အခန်း၏ဟိုနေရာ
စီနေရာ ကူးလူးလှုပ်ရှားကာပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ချီက ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်တော့၏။

အမှောင်ထု လွှမ်းမိုးနေသော နေရာမျိုးတွင် သိုင်းသမား
လင်းယုန်အဖို့ အသားဘက်ကရပ်တည်နေရပြီဖြစ်သည်။

အမှောင်ထုထဲ၌ ယှဉ်ပြိုင်လျှင် လင်းယုန်က သာလွန်နေမည်
မှာ ကေနိမလွဲပါပေ။

ချီသည် အမှောင်ထုထဲ၌ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မှု အကြိမ်ပေါင်း
များစွာ ဆင်နွဲခဲ့ဖူး၏။

သို့သော် အမှောင်ထုဟုဆိုသော်လည်း အနည်းဆုံးကြယ်က
လေးရဲ့ အလင်းရောင် သို့မဟုတ် မီးရောင်ကလေး၊ လရောင်က
လေးများ ရှိသေးသည်ဖြစ်ပါသည်။

ယခုသော် ဤနေရာတွင် အမှောင်ထုက ပိတ်နေ၏။ အလင်း
ရောင်ဟူ၍ လုံးဝပင်မရှိပါပေ။

ရေပြည်များရောက်နေသလားဟု သူ့စိတ်ထဲ၌ ထင်မှားမိ
နေ၏။

လင်းယုန်သည် ဤမှောင်မည်းနေသော နေရာမျိုးအား
ရွေးချယ်ပြီး ချီနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းမှာ သူသည် ဤအခန်းတွင်
၌ အစစအရာရာကို ကျွမ်းကျင်မှုရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။
တစ်ဖန် အမှောင်ထုသည် မျက်လုံးအစုံ ကန်းနေသောလူ
တစ်ယောက်အဖို့ မည်သို့မျှ ထိခိုက်နိုင်ခြင်းမရှိပါပေ။
လင်းယုန်သည် အမှောင်ထု၏ အရှင်သခင် မဟုတ်ပါလား။
အမှောင်ထုသည် လင်းယုန်သိုင်းသမားအဖို့ ကျွမ်းကျင်
သော နယ်မြေတစ်ခုပင်ဖြစ်တော့သည်။

* * *

‘ဟား...ဟား...ဟား’
ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်သံများသည် တစ်ခန်းလုံး ပဲ့တင်ထပ်
သွားသည်။
လင်းယုန်၏ရယ်သံသည် ခြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှ၏။
‘သွေး...သွေးနံ့ ကျုပ် သွေးနံ့ရတယ်’
လင်းယုန်၏အသံဖြစ်သည်။ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်နေသောအသံ။
‘ကျုပ်ကိုယ်မှာ သွေးတုထွက်နေလို့ပါ’
ချီက ပြောလိုက်သည်။
‘ဟား...ဟား...ဟား...ကျုပ်ရဲ့ ၁၇ ချက်မြောက် ငှက်ခြေ
သည်းက ငင်းကိုထိသွားပြီဟုတ်လား’
လင်းယုန်က ဝမ်းသာအားရပြောလိုက်သည်။
‘ဒါပေမယ့် လွမ်းလောက်တဲ့ခက်ရာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ’
ချီက တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။
သို့သော် သူသည် အထက်အန္တရာယ် အလွန်များနေပြီဟု
သိထားသည်။
သူက ဤကဲ့သို့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် စိတ်ကိုထိန်းမထား
လျှင် လင်းယုန်၏လက်ချက်ဖြင့် သေရမည်ဟု သူနားလည်လိုက်
သည်။
အမှောင်ထုထဲတွင် သူက ရန်သူ မည်သည့်နေရာမှာရှိသည်
ပင် မသိရသော အခြေအနေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည် မဟုတ်
ပါလား။
သူသည် အတတ်နိုင်ဆုံး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နေနိုင်မှသာလျှင်
ရန်သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှ လွတ်မြောက်မည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလိုက်၏။ နားကိုတော့ အစွမ်းကုန်ပွင့်ထားရသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

လင်းယုန်၏ရယ်မောသံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာ၏။

ချီသည် မူလနေသောနေရာမှ ဝဲဘက်သို့ အသံမထွက်စေရန် ခြေလှမ်းဟော၍ နင်းကာ ရွှေ့လျားနေ၏။

‘ဗီတစ်ခါဆိုရင် မင်း ရင်ပွင့်သွားမယ်’

လင်းယုန်က ထိုကဲ့သို့ပြောပြီး အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို မိုးပေါ် မှုတ်လှင့်လိုက်သောအသံလည်း တစ်ပြိုင်နက် ထွက်ပေါ်လာ သည်။

‘ဝို...’

ဟူသောအသံတစ်ခုသည် သူ၏ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်၍သွား လေ၏။

ချီက မသိမသာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သေမင်းသည် သူ့ထံပါးမှ တစ်ချက် ဖြတ်ကျော်သွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

* * *

ချီသည် ရွှေ့သို့ စမ်း၍ထလိုက်၏။

သူသည် အခန်း၏နံရံ ကိုကပ်ရန် ရွှေ့သို့ ခြေသံမကြားစေဘဲ ရွှေ့လျားနေသည်။

‘ဝို...’

သူ၏ခြေထောက်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးအား ဝင်တိုက်မိ လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဝို...’

အသံတစ်ခုကလျင်မြန်စွာ သူ့ထံရောက်ရှိလာ၏။

သူသည်ရှောင်တိမ်းရန်အချိန်မရလိုက်၊ သူသည် လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် အသံသာရာသို့ခံပေးလိုက်သည်။

‘ခွမ်း’

ဟူသောသံသံချင်းထိသံ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် မီးပန်း များလက်ခနဲ ပွင့်ထွက်သွားပြန်သည်။

‘အူန့်’

ချီ၏ အံကြိတ်၍ထွက်ပေါ်လာသော အသံဖြစ်ပါသည်။

‘ဟား ဟား ဟား’

လင်းယုန်၏အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည့် အသံပင်။

‘ဘယ်ထိသွားသလဲကွ’

သူကပင်မေးလိုက်သေး၏။

‘ညာဘက်ပခုံး’

မေးသူရှိ၍ ဖြေသူကလည်းဖြေလိုက်လေသည်။

‘တော်တော်ထိသွားသလား’

‘ဘယ်လက်မလောက် နက်သွားတယ်ထင်တယ်’

‘ဟား ဟား ဟား ငါမပြောဘူးလား။ မင်းရင်ပွင့်သွားရင်
တယ်လို့’

‘ခင်ဗျားမရယ်ပါနဲ့ဗျ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ခင်ဗျားရယ်သံက လုံးဝနားထောင်လို့မကောင်းလို့ပါ’

‘ဟား ဟား ဟား ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ရယ်နိုင်တဲ့သူဟာ မရယ်နိုင်
တဲ့လူထက် ပျော်တယ်ဆိုတာ မင်းနားမလည်ဘူးလား’

‘ခင်ဗျား ရယ်မယ့်အစား သိချင်းဆိုရင်တော့ ကျုပ်နည်းနားခံသာတယ်’

‘ဟား ဟား ဟား’

လင်းယုန်၏ရယ်မောသံသည် တစ်ခန်းလုံး ဆူညံသွားစေ
တော့သည်။

အမှောင်ထုကြားတွင် ရယ်သံက လွှမ်းမိုးထားလေသည်။
ရယ်သံသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသည် ကျောစိမ့်
ဖွယ်ရာကောင်းလှသည်။

သို့သော် ထိုရယ်သံသည်တစ်နေရာတည်း၌ ထွက်ပေါ်လာ
ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ထိုရယ်သံမှာ အရွှေ့ဘက်သို့ရောက်သွားလိုက်
တောင်ဘက်သို့ရောက်သွားလိုက်နှင့် ရွေ့လျားနေပေသည်။

‘ဟေ့ မင်းဘာစကားမှမပြောတော့ပါလားကွ’

ချီ၏ပါးစပ် ပိတ်ထားသည်။ အသက်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး
အောင့်ထားလေသည်။

‘ဟေ့ ထန်ချီ မင်းအသက်ကိုဘယ်လောက်ကြာကြာ အောင့်
ထားနိုင်သလဲကွ ဟား ဟား ဟား’

လင်းယုန်၏အသံသည် အခန်း၏အရွှေ့ထောင့်က ပေါ်လာ
ပြန်သည်။

ချီကမူ လုံးဝမလှုပ်မယှက်ဘဲခွေးကော မြေပေါ်ထောက်
ထား၏။

သူ၏ဝဲဘက်လှက်သည် ခားကိုဆန့်၍ကိုင်ထားလေသည်။

‘ဘာလဲ မင်းကအသံမထွက်ရင် မင်းဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ
ကျုပ်မသိနိုင်ဘူးလို့ထင်နေသလား’

လင်းယုန်၏အသံသည် ဤတစ်ကြိမ်တွင် သူ၏ အရွှေ့တည့်
တည့်မှထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ချီသည် နားကိုအစွမ်းကုန်ဖွင့်ထား၏။

သူ၏စားကိုင်ထားသောလက်ဖဝါးသည် ချွေးများစို့နေ၏။
ယခုအချိန်သည် အသံကိုအတတ်နိုင်ဆုံး မကြားရလေအောင်
ထိန်းထားရမည်။

ထို့ပြင် တစ်ဖက်လူ၏လှုပ်ရှားမှုကို နားစွင့်ထားခြင်းသည်
သူ့အဖို့အရေးကြီးလှပေသည်။

မိမိတစ်ချက်မှားလျှင် ရင်ပွင့်သွားနိုင်သည်ဟု လင်းယုန်က
ပြောနေခြင်းမှာ ခြိမ်းခြောက်သည့်စကားမဟုတ်မှန်း သူသိထား
သည်။

တကယ်ပင် ရင်ပွင့်သွားနိုင်သည်ဟု သူယုံကြည်ထားသည်
ခုတ်တရက် သူသည် အကြံတစ်ခုခုရလာလေတော့သည်။
ထို့ကြောင့် သူကအလျင်လှုပ်ရှားလိုက်၏။

‘ဝုန်း’
‘ဝုန်း...ဝုန်း’

ဖသည်အသံ များသည် အခန်းတစ်ခုလုံးဟိန်းထွက်သွား၏။
တဝုန်းဝုန်းနှင့်ဆူညံနေသော အသံများကြားမှ သိုင်းသိုင်း
မားလင်းယုန်က တဟားဟားရယ်မောလိုက်၏။

‘ဟေ့ လူ ကျုပ်ကုလားထိုင်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ရိုက်ချိုးနေ
တာလဲ’

‘ဝုန်း’
‘ဝုန်း’

ကုလားထိုင်များ နံရံနှင့်ဆောင်မိ၍ ထွက်ပေါ်လာသော
အသံ၊ ကုလားထိုင်ကျိုးပဲ့သွားသော အသံများသည် တစ်ခန်း
လုံး ဆူညံသွားပြန်လေသည်။

‘ဟေး ကျုပ်ကုလားထိုင် ဆယ်သုံးလုံးတော့ ကုန်ပါပြီကွာ’

‘ဝုန်း’
‘ဝုန်း’

‘ဟား ဟား ဟား ဘယ်လိုလဲကွာ မင်းက ကျုပ်ကို မနိုင်
တော့လို့ ကုလားထိုင်တွေကို သွားမိနေတာလား’

‘အုန်း’

သူ၏စကားမဆုံးမီ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသောအသံ ဖြစ်
လေသည်။

ထိုနောက်...

‘ခြွမ်း ခြွမ်း’

လက်နက်နှစ်ခုက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ကျလွှာသော အသံများ
ပါ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

‘ဝုန်း’

ကုလားထိုင်ရိုက်ချိုးသည့်အသံ မဟုတ်တော့ပဲ။
လေးလံသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျ
သွားသော အသံပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

‘ဟား ဟား ဟား’

ဤတစ်ကြိမ် ရယ်မောသူမှာ ထန်ချီပင် ဖြစ်တော့သည်။

* * *

၁၀၂ နန္ဒကျော်သူ

‘ကျုပ်ကုလားထိုင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်ချိုးနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိပြီ မဟုတ်လား’
ထန်ချီက မေးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်သိပါတယ်၊ ကျုပ်နားကို ရှုပ်သွားအောင် လုပ်လိုက်တာပါ’
သိုင်းသမားလင်းယုန်၏အသံက တဖြည်းဖြည်းတိုးသွားလေသည်။

‘ခင်ဗျားနားရှုပ်သွားအောင်လုပ်မှု ကျုပ်က ခင်ဗျားရှိတဲ့ နေရာကိုမှန်းပြီး ခားနဲ့ပစ်နိုင်မယ်လေ’
‘ကျုပ်သိပါပြီကွာ’
သိုင်းသမားလင်းယုန်၏အသံက ပို၍တိုးသွားတော့၏။

‘ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက စကားလဲမပြော ရယ်လဲမရယ်တဲ့ နေမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ခင်ဗျား ဘယ်နေရာမှာ ရှိမှန်း မသိတဲ့ အတွက် ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဘယ်လိုမှ ခားနဲ့ ပစ်နိုင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး’

‘အင်း’
လင်းယုန်၏အသံသည် တဖြည်းဖြည်းကွယ်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

‘သဘာဝက ကျုပ်တို့ကို နားနှစ်ဖက်ပေးပြီး ပါးစပ်တစ်ခု ပေးထားတာဟာ ကျုပ်တို့ကို များများနားထောင်ပြီး နည်း

နည်း ပြောဖို့ပါပဲ၊ ဒီနိယာမတရားကို ခင်ဗျား နားလည်ဖို့ ကောင်းတယ်’
လင်းယုန်သိုင်းသမားသည်ထိုသဘောတရားကို လုံးဝမကြားနိုင်တော့ပါ။
ဤနိယာမတရားကို နားလည်သဘောပေါက်သည့် သူသည် လောကပေါမှာ ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် ရှိပါမည်နည်း။

* * *

ယောက်က ဓားကိုလက်ဝဲလက်ဖြင့်ကိုင်ကာ အတန်ခုံကို မိလျက်
ယား ရပ်တန့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူမသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

နောက် ထန်ချီအနီးသို့ ခြေတစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ သွား
လေတော့သည်။

ထန်ချီသည် ခြေသံကြားလိုက်ရသည်နှင့် ရုတ်တရက် ခေါင်း
မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် စူးရှစွာဖြင့် အလွန်လှပ ချောမော
သည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို စေ့စေ့ကလေး ကြည့်နေမိသည်။

သူ၏လက်ချော့ဝင်းများသည် ဓားကိုဘင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထား
သည်။

သူသည် လင်းယုန်နှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသည့်အတွက် ဒဏ်ရာ
ဒဏ်ချက်ပေါင်းများစွာ ရရှိခဲ့လေသည်။

ထိုဒဏ်ရာများသည် အသက်သေလောက်သည့် ဒဏ်ရာများ
ပင် ဖြစ်ပါ၏။

သွေးများထွက်လွန်းသောကြောင့် လက်ရှိသူ၏ခွန်အားသည်
သာမန်လူတစ်ယောက်ထက်ပင် နည်းနေတော့၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် သူ့ထံသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဖြည်းဖြည်း
စွာလျှောက်လာနေသည့် မိန်းကလေးကို သတိကြီးစွာထား၍
ကြည့်နေမိပေသည်။

ဤမိန်းကလေးသည် အကယ်၍ ရန်သူဖြစ်ပါက မိမိမှာ
အသက်ရှင်နိုင်ရန် အခွင့်အလမ်းမရှိတော့ဟု သူ့တွေးမိလေသည်။

မိန်းမချော ဓားသမား

ယမ်းဝေသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

သူမသည် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အပေါ်ဆုံး အကိုင်းတစ်ခု၌
ထိုင်နေသည်။

သူမသည် နားကိုအသုံးမပြုသော်လည်း မျက်လုံးကို အစွမ်း
ကုန် အသုံးချနေ၏။

မည်မျှကြာသွားသည်မသိ။

သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားသည်။

သူမ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် အံ့ဩထိတ်လန့်ခြင်း အရိပ်
အယောင်က လွှမ်းမိုးနေတော့၏။

သူမ၏ မြင်ကွင်းကား....

အဖြူရောင်အဝတ်များပေါ်တွင် အနီရောင် အကွက်များ
ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက်ဖြင့် ပြန့်လျက်ရှိသော လူနှင့် တစ်

ထို့ကြောင့် သူသည် ဓားကိုအသင့်အနေအထားဖြင့် ထုတ်
ကိုင်လျက် သူ့အနားသို့လျှောက်လာနေသော မိန်းကလေးအား
အကဲခတ်၍ ကြည့်နေမိသည်။

မိန်းကလေးသည် ထန်ချီနှင့် ဝါးတစ်ချိက်ခန့်အကွာတွင် ရပ်
တန့်လိုက်လေ၏။

သူမသည် လှပလွန်းသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ထန်ချီကိုစူးစိုက်
ကြည့်နေလိုက်သည်။

ပြီးမှ

‘ရှင်က ထန်ချီဆိုတဲ့ မုန်တိုင်းခားသမား မဟုတ်လား’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ယမ်းဝေသည်....

ဤမျှနုနယ်ငယ်ရွယ်သောလှလှက သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး
လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေသော သိုင်းသမား တစ်
ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝမထင်မိခဲ့ပေ။

‘ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ် ထန်ချီပါ။ ညီမက’

ယမ်းဝေ တခစ်ခစ် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ထန်ချီ၏မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ....

‘ရှင် ဒါခလောက် နာမည်ကြီးနေတာ၊ သူများထက်တော့ထူး
ခြားလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေမိတာ၊ ရှင်လဲ မျက်လုံးနှစ်လုံးနာခေါင်း
တစ်ခုတည်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲလား’

ထန်ချီသည် မိမိနာခေါင်းကိုစမ်း၍ ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ထားပါတော့လေ၊ ညီမက ဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်မှာ ဒဏ်ရာ
တွေက သိပ်ပြုံးများနေလို့’

ယမ်းဝေက ခေါင်းညိတ်၍....

‘ကျွန်မမြင်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုအကူအညီပေးရမလဲ ပြောပါ’

‘ညီမက ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ပြောဦးမှပေါ့’

‘ကျွန်မနာမည် ယမ်းဝေ’

* * *

ထန်ချီသည် ဝဲဘက်လက်မှ ကိုင်ထားသော ဓားဖြင့် ရင်ဘတ်
ပေါ် ကန့်လန့်ဖြတ် အကာအကွယ်ပြုထားပြီး

‘ကဲ မိန်းကလေး မင်း ဓားထုတ်ပေတော့’

ယမ်းဝေမှာ မျက်လုံးပြူးသွားလေတော့သည်။

‘ရှင် ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ ဓားထုတ်ရမှာလဲ’

‘မင်းအခု ငါ့ကိုသတ်နိုင်ရင်သတ်ပါ၊ ဒါမှမဟုတ်ရှင်တော့
တစ်နေ့နေ့ မင်းကိုကျုပ် ဖမ်းရမှာပဲ’

ယမ်းဝေက ခေါင်းတစ်ချက် ခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျွန်မမှာ လက်နက်လဲမပါဘူး၊ လူလဲမသတ်ဖူးဘူး၊ မိတော့
ရှင်ကိုဘာဖြစ်လို့ သတ်ရမှာလဲ’

ထန်ချီ မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။

‘ညီမက ဓားသမားကိုးယောက်ထဲက တစ်ယောက် အပါ
 အဝင် မဟုတ်လား’
 ယမ်းဝေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဟာ အခုအတွက်ပဲရှိပါ
 တယ်၊ တကယ်အလုပ်လုပ်နေတာက ကျွန်မ အစ်ကိုပါ’
 ထန်ချီ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။
 ‘ညီမ အစ်ကိုက ဘယ်သူလဲ’
 ‘ရှင်လက်ချက်နဲ့ သေသွားရတဲ့ လျှူခင်ပါ’
 ယမ်းဝေ၏စကားကြောင့် ထန်ချီမှာ မျက်လုံးပြူး သွားသည့်
 အပြင် သူမအတွက် ရင်ထုမနာ ဖြစ်သွားမိတော့သည်။
 လျှူခင် သေဆုံးခါနီး ညီမလေး... ညီမလေးဟု နောက်ဆုံး
 ပြောသွားသော စကားကို ထန်ချီ သတိရမိလိုက်သည်။
 ‘လျှူခင်က ညီမရဲ့အစ်ကို ဟုတ်လား’
 ယမ်းဝေကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 ‘အစ်ကိုဝမ်းကွဲပါ’
 သူမကညှိုးငယ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။
 ချီကသက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 သူ၏စိတ်ထဲတွင် ဓားသမားကိုးယောက်အနက် ယမ်းဝေ၏
 အမည်ကိုဖြုတ်ထားရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။
 ‘ကဲ ညီမ ကျုပ်ရှင်ရှင်ပြောမယ်၊ ကျုပ်ဟာနေပြည်တော်
 ကလွတ်လိုက်တဲ့ ထောက်လှမ်းရေးတစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်တာ
 ဝန်က ဓားသမားကိုးယောက်ဖမ်းပြီး နေပြည်တော်ကို ပို့ရမှာ’

ပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မှာဒဏ်ရာအတော်ပြင်းထန်နေတယ်၊ အဲဒီ
 တော့ ညီမကလမ်းနှစ်ခုရွေးရပါလိမ့်မယ်’
 ယမ်းဝေမျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။
 ‘ကျွန်မ ဘယ်လိုလမ်းနှစ်ခုရွေးရမှာလဲ’
 ချီသည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ မြေ
 ပေါ်သို့ထိုင်ချလိုက်၏။
 ‘ညီမက ဒီဒုစရိုက်လုပ်ငန်းကိုဆက်လုပ်နေမယ်ဆိုရင် ကျုပ်
 နဲ့ယှဉ်ပြိုင်ပေတော့၊ ဒါပေမယ့်ကျုပ်ပဲရှုံးရတော့မှာပါ အခုဆို
 ရင် ကျုပ်မှာဒဏ်ရာရထားတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ညီမပဲ
 အနိုင်ရမှာပါ။ ညီမရဲ့အစ်ကိုအတွက် ကျုပ်ကိုကလဲ စားချေနိုင်
 ပါတယ်လေ’
 ယမ်းဝေခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။
 သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဂရုဏာသက်နေသည့် အရိပ်အ
 ယောင်သည် ပေါ်လွင်နေပေ၏။
 ‘ကျွန်မအခုလို ဓားသမားကိုးယောက်စာရင်းထဲမှာ ပါနေ
 တယ်ဆိုတာတော့ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ကျွန်မကသူတို့အလုပ်
 ကိုနှုမ့်တယ်၊ ပြေးစရာလဲမြေမရှိဘူး အားကိုးအားထားရတဲ့
 အစ်ကိုကလဲဆုံးသွားပြီ၊ ကျွန်မအားကိုးစုမဲ့ နေလို့ သူတို့နဲ့ဆက်
 နေမိတာပါ’
 ယမ်းဝေ၏စကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ချီမှာ သူမအ
 တွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။
 သို့သော် ချက်ချင်းအားတက်သွားမိ၏။
 ‘ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ကိုတစ်ခုကူညီပါလားဗျာ’

‘ဘာအကူအညီပေးရမှာလဲ’
ချီက အိတ်ထဲမှ သူ၏အမှတ်အသားတစ်ခုကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

‘ညီမက တပ်မှူးကြီးဝံ့ဆီကို သွားအကြောင်းကြားပေးပါ’

ချီသည် ပြောစရာရှိသည်တို့ကိုပြောပြလိုက်လေသည်။ သူမကတစ်သဝေမတိမ်း ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်ဟု ကတိပေးသည်။

ထို့နောက် သူမကချီကိုဖေးမ၍ထူလိုက်ပြီး...

‘ကောင်းပါပြီ အခုရှင်ကိုဘယ်ကိုပို့ပေးရမလဲ၊ ရှင်မှာဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ရန်သူတွေပြန်ပြီးတွေ့သွားနိုင်တယ်’

ချီကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ညီမလေး၊ ကျုပ်ကိုသမားတော်ကြီး

‘ဆူးဝီ’ ဆီကိုပို့ ပေးပါလား’

‘အို ကျွန်မပို့ ပေးမှာပေါ့ သမားတော်ကြီးဆူးဝီဟာ ဟိုနန်မြို့မှာနာမည်ကြီးတဲ့ သမားတော်တစ်ယောက်ပဲ’

ယမ်းဝေသည် ဤသို့ပြောပြီး အနီးတွင်ရပ်တန့်ထားသော သူမ၏မြင်းကိုကြီးဖြေလိုက်သည်။

သူမသည် ထန်ချီအားမြင်းပေါ်သို့ ဖေးမ၍ဆွဲတင်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူမသည်မြင်းဖက်ကြီးကိုဆွဲကာ ရှေ့မှလျှောက်သွားလေတော့သည်။

အချိန်ကား...လျှပ်တစ်ပြက်မျက်စိတစ်မှိတ် မြန်ဆန်လှသည်။ တပ်မှူးဝံ့သည် ယမ်းဝေ၏ သတင်းပေး ချက်အရ စီရင်ကန်နှင့်မိုးဆောင်သို့ သွားရောက်ဝိုင်းရံကာ ကျန်ခားသမားများအားလုံးကို လက်ရဖမ်းဆီးလိုက်လေတော့သည်။

အထူးသဖြင့် ခားသမားများ၏ခေါင်းဆောင် ဟိုနန်းနယ်တွင် နာမည်ကြီး သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သူ ‘ကြယ်တံခွန်’ ဖြစ်သူအား လက်ရဖမ်းဆီးမိလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

သူသည်ထိုသတင်းများကို သမားတော်ကြီး ‘ဆူးဝီ’ ထံ၌ကုသနေစဉ်ပင် ကြားလိုက်ရလေသည်။

သို့သော် အခြားသူများက လာရောက်ပြောကြား၍မဟုတ်ပါ။

သူ၏အနီးတွင် ကြင်နာယုယစွာဝိုင်းဝန်းပြုစုနေသော ယမ်းဝေကပြောပြသဖြင့်သာ အားလုံးကို သိရှိသွားရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယမ်းဝေသည် ချီပြောလိုက်သည့်အတိုင်း တပ်မှူးကြီးဝံ့အား အကျိုးအကြောင်းပြောပြသည်။ တပ်မှူးကြီးဝံ့သည် ယမ်းဝေအပေါ်မည်ကဲ့သို့မှ အပြစ်မယူပေ။

ယမ်းဝေအနေဖြင့်လည်း ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်ခဲ့သည့်အပြစ်ဆို၍ တစ်စုံတစ်ရာမှမရှိခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့် တရားခံအားလုံးကို ဖမ်းဆီးမိပြီးသည်နှင့်သူမအား သွားလိုရာသွားခွင့်ပြုလိုက်သည်။

သူမသည် ထိုကဲ့သို့ ခွင့်ပြုချက်ရရှိပြီးသည်နှင့် သမားတော်ဆူးဝီဂေဟာသို့ပြန်လာကာ ချီကို ဝိုင်းဝန်းပြုစုပေး၏။

သုံးရက်မျှကြာသော် ချီသည် အကော်ကလေး သက်သာ
သွားသည်။

* * *

ကောင်းကင်မှလမင်းသည် ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်တောက်ပလျက်
ရှိနေပေသည်။

ထိုအတူ မြေပြင်မှ ယမ်းဝေ၏မျက်နှာသည် ဝိုင်းဝိုင်းစက်
စက်နှင့် အလွန်တရာမှ လှပနေ၏။

ယမ်းဝေကိုကြည့်၍ ချီမှာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

သူသည် တစ်ချိန်က ပို့ကျူလင်အပေါ် ကြီးမားသော
သံယောဇဉ် ထားမိခဲ့၏။

သို့သော် သူ့ဘဝက မရေရာသည့်အပြင် လီအင်ဂို၏မျက်နှာ
ကို ထောက်ထား၍ သူသည် ပို့ကျူလင်အနားမှ အသည်းနှော
နှာဖြင့် ထွက်ခွာခဲ့သည်။

ယခု ယမ်းဝေသည် အလွန်သနားစရာကောင်းသော မိန်းက
လေးတစ်ဦး ဖြစ်နေ၏။

သူမ၏ အားထားရာအစ်ကိုသည် သူ၏လက်ချက်ဖြင့် လော
ကကြီးကို စွန့်ခွာသွားရလေသည်။

သူမသည် အားကိုးရာမဲ့၍ သူမကိုယ်တိုင် အလွန်မုန်းတီး
သော ဒုစရိုက်လောကထဲ၌ပင် သူ့ဘဝကို မြှုပ်နှံထားခဲ့သည်။

ယခု သူမ၏ဘဝသည် ဒုစရိုက်သမားများနှင့် ကင် ကွာသွား
ပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် သူမမှာ အားကိုးရာမဲ့သော မိန်းကလေးဖြစ်နေ
သည်။

သူမ၏ဘဝ လှပစွာရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် ချီသည် အမျိုး
မျိုး တွေးတောနေမိသည်။

သူသည် ယမ်းဝေကို ငေးမောကြည့်နေစဉ်မှာပင် ယမ်းဝေက
သူ့အနားသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

‘အစ်ကို’

‘ဟင်’

‘အစ်ကိုဘာတွေငေးနေတာလဲ’

‘ဒီလိုပေါ့’

‘ကေန္တတော့ အစ်ကို့အမျိုးသမီးကို လွမ်းနေပြီနဲ့တူတယ်’
ချီ ပြုံးနေမိလိုက်သည်။

ယမ်းဝေသည် သူ့အား မိန်းမ ရှိမရှိ၊ ချစ်သူရှိမရှိ သွေးတိုး
စမ်း မေးမြန်းနေခြင်းဖြစ်သည်ကို သိရှိလိုက်သည်။

‘ဒါပေါ့’

ချီက ခပ်လွယ်လွယ်အဖြေပေးလိုက်၏။

ယမ်းဝေ၏မျက်နှာမှာ အနည်းငယ်ညှိုးသွား၏။

‘အစ်ကို့ မိန်းမက သဘောကောင်းသလားဟင်’

ချီက မည်ကဲ့သို့ပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

‘အစ်ကို့မှာ မိန်းမ မရှိသေးပါဘူး’

သူမသည် သက်ပြင်းကလေး မသိမသာချလိုက်သည်ဟု ချီ ထင်မိလိုက်သည်။

‘ဒါဆို အစ်ကိုအခုလွမ်းနေတာ ချစ်သူကိုပေါ့ ဟုတ်လား၊
‘အင်း...ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကိုလွမ်းနေတာပေါ့’

ချီသည် ထိုကဲ့သို့ အဖြေကို တမင်တကာ လိမ်လည်၍ပြော လိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

သူသည် ဤကဲ့သို့ပင် ဖြေသင့်သည်ဟု စဉ်းစားမိ၏။ ချီ မှာ မည်သူ့အပေါ်မှ လောလောဆယ် သံယောဇဉ်မှတားချင်သေး ပေ။

ထို့အတူ မည်သူကမှလည်း သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်မှတား ဝေလိုပါ။

သူ၏ မရေရာမသေချာသောဘဝကို တစ်ပါးသူထံ၌ မအပ် နှံ့ချင်ပေ။

‘အစ်ကို့ချစ်သူကတော့ လောကမှာ ကံကောင်းတာပဲနော်’
‘ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သဘောကောင်းတဲ့ လူစွမ်းကောင်းတစ်ယောက်ကို ရထား လို့မှ ဒီအမျိုးသမီးက မကောင်းရင် ဘယ်အမျိုးသမီး က ကောင်းဦးမှာလဲ’

ချီက ရယ်မောလိုက်၏။
‘အင်း...ညီမရဲ့အတွေးက မဆိုးပါဘူး’

‘အစ်ကို့ချစ်သူက လှလားဟင်’
‘အင်း...လှတယ်၊ ဟောဟိုကလမ်းလိုပဲ ပျက်နှာကဝိုင်းဝိုင်း

စက်စက်’

ချီက လမ်းကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောလိုက်၏။

ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် မျက်နှာဆိုသည်မှာ သူမကိုရည်ညွှန်း၍ ပြောလိုက်သော်လည်း ယမ်းဝေတစ်ယောက် မသိရှာပါပေ။

ယမ်းဝေက လမ်းကို မော့ကြည့်၍
‘သူ့စိတ်ထားကလဲ လမ်းလိုပဲ အေးမြနေမှာပဲနော်’

ချီသည် ယမ်းဝေ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။
‘အင်း...လမ်းလို အေးမြမယ်လက္ခဏာပါပဲ’

ချီက အေးတိအေးစက် အဖြေပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ချီသည် သက်ပြင်းချကာ သူမအနားမှထသွား လေသည်။

* * *

မြူနှင်းများက ကင်းစင်နေသဖြင့် နံနက်နေရောင်ခြည်သည် တောက်ပကြည်လင်လှပေ၏။

ချီသည် ပိုမို၍ နွေးထွေးသွားစေရန် ကိုယ်လက်ကျန်းမာ ရေး ပြုလုပ်သည့်အနေအထားဖြင့် သိုင်းပညာများကို ပြန်လည် သေ့ကျင့်နေသည်။

နံနက်နေရောင်ခြည်က အတော်ကလေး မြင့်တက်လာသော
အခါ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး၌ ချွေးများ ရွဲစိုသွားတော့၏။

သူသည် သမားတော်ကြီး၏ဂေဟာအနောက်ဘက်ရှိ သစ်ပင်
ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လေ့ကျင့်နေခြင်းဖြစ်
သည်။

ယခုအခါ သူ၏ကျန်းမာရေးသည် နဂိုအတိုင်းလောက်နီး
ပါး ပြန်လည်ကောင်းမွန်သွားပြီဖြစ်၍ မကြာမီ ရွှေဆက်လက်
ပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ရပေတော့မည်။

လောကကြီး၌ ဒုစရိုက်သမားများရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး
သူ၏အဆက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်သည် ထာဝရ ဘယ်တော့မှတည်မြဲ
နေလိမ့်မည်ဟု သူက ယုံကြည်မထားပေ။

သူသည် တစ်နေ့တစ်ချိန်တွင် အိမ်ထောင်ပြုကောင်း ပြုမည်
ဖြစ်၏။

ထိုကဲ့သို့ အိမ်ထောင်ပြုသည့်အခါတွင် သူသည် ထိုအလုပ်ကို
အပြီးအပိုင် စွန့်ခွာမည်ဟုလည်း သန္နိဋ္ဌာန် ချထားလိုက်သည်။

သူ၏ အိမ်သူသက်ထား ဇနီးမယားသည် လှင်သားအတွက်
ပူပင်သောကရောက်နေရမည့် အဖြစ်မျိုးကို သူကမလိုလားပေ။

ချီးသည် ထိုအကြောင်းများကိုတွေးနေစဉ်မှာပင် ယမ်းဝေ
က သူ့ထံသို့ အပြေးကလေး ရောက်ရှိလာ၏။

* * *

‘ဘာလဲယမ်းဝေ’

ချီက လှမ်းမေး၏။

‘အစ်ကို ဆေးသောက်ရမယ့် အချိန်ကျပြီလေ၊ နောက်ပြီး
အဲဒီဆေးဟာ အစ်ကို့ အတွက် နောက်ဆုံးပဲ’

ယမ်းဝေသည် ဆေးလူးခြင်း ဆေးသောက်ခြင်းကို အချိန်
မှန်မှန်ဖြင့် ဂရုစိုက်ရှာလွန်းသည်။

မှန်သည်။ ဤဆေးတစ်ခွက်သည် သူ့သောက်ရမည့် နောက်
ဆုံးဆေးပင်ဖြစ်သည်။

သမားတော်ကြီးကလည်း ထိုဆေးတစ်ခွက်သောက်ပြီးပါက
လူကောင်းပကတိဖြစ်သွားပြီဟု ရဲရဲတင်းတင်းပင် အာမခံထား
သည်။ ယမ်းဝေသည် ချီ၏လက်ကိုဆွဲသွားကာ ရွှေမှ ခပ်သုတ်
သုတ်သွားသည်။

ချီက မနည်းလှမ်း၍လိုက်နေရ၏။

ချီသည် ဂရုစိုက်လွန်းသော ယမ်းဝေကိုကြည့်၍ ဘစ်ချိန်
က ပို့ကျူလင်ကို သတိရမိသွားပြန်၏။

ပို့ကျူလင်နှင့်တွေ့စဉ် သူသည် ရင်ခုန်ခဲ့ရသည်။

ယခု ပို့ကျူလင်သည် လီအင်ဂိုနှင့် လက်ထပ်ပြီးလောက်ပြီ
ဟု သူက ထင်သားလိုက်၏။

ချီသည် ယမ်းဝေနှင့်တွေ့ရပြန်တော့လည်း ရင်များခုန်ရပြန်
သည်။

ပို့ကျူလင်မှာ အစစအရာရာပြည့်စုံနေသမျှ သူ့ဘဝအတွက်
သိပ်ပြီးပူပန်မှုမရှိခဲ့သော်လည်း အစစအရာရာ အားငယ်နေရှာ
သော ယမ်းဝေအတွက် ချီ ရင်လေးနေမိသည်။

ချီသည် အိမ်ထဲသို့ရောက်သည်နှင့် ယမ်းဝေက ကလေးတစ်ယောက်ကို ဆေးတိုက်သကဲ့သို့ တိုက်လေသည်။

သူမထံမှ ကိုယ်သင်းရနံ့သည် ချီ၏စိတ်ကို နှိုးဆွနေမိသလို ဖြစ်နေ၏။

‘အစ်ကို ခပ်မြန်မြန်ကျန်းမာပါစေလို့ ကျွန်မဆုတောင်းပါတယ်’

သူမသည် ပြောသာပြောနေရသည် မျက်နှာကမရွှင်လှပေ။ ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ချီက ပြန်မေးသည်။

‘အစ်ကိုမြန်မြန်နေကောင်းမှ နေပြည်တော်ကိုပြန်ရမယ်။ နေပြည်တော်ရောက်မှ အစ်ကို့ချစ်သူနဲ့ ခပ်မြန်မြန် ပြန်တွေ့ရမှသာ ဟုတ်လား’

‘ဪ... ယမ်းဝေရယ်’

ပါးစပ်မှထွက်မသွားပါ။ စိတ်ထဲမှညည်းညူ လိုက်ခြင်းသာ။

ချီက မချီပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျွန်မ အစ်ကိုနဲ့အတူ လိုက်မယ်နော်’

ချီမျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

ပို့ကျူလင်တုန်းကလဲ့ ထိုကဲ့သို့ပင်ပေကပ်နေ၍ သူကခွာခဲ့ရသည်။ ယခုလာပြန်ပြီ တစ်ယောက်....

‘ဘယ်ကိုလိုက်မှာလဲ’

‘အစ်ကို နေပြည်တော်ကိုပြန်မယ်မဟုတ်လား’

‘အင်းပြန်မယ်’

‘ဟိုရောက်ရင် အစ်ကို့ချစ်သူနဲ့ အစ်ကိုလက်ထပ်လိုက်ပေါ့’

ချီသည်မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေ၏။ စိကလေးမတာ စိတ်ကူးပေါက်၍ ပြောနေပါလိမ့်။

‘ကဲ လက်ထပ်လိုက်ပါပြီတဲ့ အဲ့ဒါဘာဖြစ်သလဲ’

‘ကျွန်မက အစ်ကို့ချစ်သူ သခင်မလေးအပါးမှာ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုပေးနေချင်လို့ပေါ့၊ ဒါမှလဲ အစ်ကို့ကို...’

သူမစကားဆက်၍မရတော့ပါ။ အသံများတုန်ယင်လာသည်ကို ချီသတိပြုမိသည်။

‘ယမ်းဝေ’

ထန်ချီခေါ်လိုက်သည်။

‘ရှင်... အစ်ကို’

‘ညီမတာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ အစ်ကို့မှာချစ်သူဆိုလို့ ဖြူသလားမည်းသလားတောင် မစဉ်းဝံ့သေးတဲ့ အမှုထမ်းတစ်ယောက်ပါ။ အစ်ကို့ကညီမကို ကျီစယ်ပြီးပြောတာပါ...၊ နောက်ပြီး အစ်ကို့ဆီမှာအိမ်ဖော်အဖြစ် ယမ်းဝေကိုဘယ်တော့မှမခိုင်းရက်ပါဘူးကွယ်’

သူမစိတ်သက်သာရာရပါစေတော့ဟု သဘောထားကာ ချီကအမှန်အတိုင်းပြောလိုက်လေသည်။

‘ဟင် အစ်ကို့တကယ်ပြောတာ’

ချီခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘တကယ်ပြောတာပါ’

ယမ်းဝေ၏မျက်နှာမှာ ရှုတ်ခြည်းရွှင်လန်းသွားလေသည်။

‘အစ်ကိုညာတာမဟုတ်ဘူးနော်’

‘မညာပါဘူး’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မလေ အစ်ကို့ကိုပြော
နေရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာမလွတ်လပ်သလိုဘဲ ငါ့ကိုများ အစ်ကို
ဇနီးလောင်းကအထင်လွဲမလွှားလို့ အမြဲပူပန်နေရတာ အခုမှပဲ
လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြုစုရတော့မယ်’
‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ယမ်းဝေရယ်’

* * *

တိမ်လှိုင်းခားသမား

လစန္ဒာ....
ဝိုးတဝါးဖြင့် အလင်းရောင်ပေးနေသော လစန္ဒာ။
ကြေးမုံပြင်သဖွယ်သောလစန္ဒာသည် ဇာပဝါကဲ့သို့ဝိုးတဝါး
သော နှင်းမှုန်ကြားမှတွန်းလင်းနေ၏။
လရောင်သည် ချစ်သူများ၏စိတ်ကူးယဉ်မှုကို ဖန်တီးပေးနိုင်
သော တန်ခိုးသတ္တိရှိလေသည်။
လရောင်အောက်ဝယ်။
မြင်းလှည်းတင်စီးသည် အနောက်တက်မှအရှေ့သို့ဖြည်းညင်း
စွာ မောင်းနှင်လာလေသည်။
မြင်းလှည်းတစ်ခုလုံးသည် အလုံပိတ်ထားသည်။
မြင်းလှည်းပြတင်းပေါက်ပင် ပိတ်ထား၏။
မြင်းနှစ်ကောင်ဆွဲသော မြင်းလှည်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

မြင်းမောင်းသည့်ထိုင်ခုံပေါ်တွင် တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင် ဇတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်ထိုင်လျက်၊ သူသည်လက် တစ်ဖက်က မြင်းဇက်ကြိုးကိုကိုင်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်သည် ကျောပွတ်ကိုကိုင်ထားသည်။

သူ၏ ခေါင်းပေါ်တွင် ကြီးမားသော ခမောက်တစ်လုံး ဆောင်းထားသောကြောင့် ခမောက်၏အရိပ်သည် သူ၏မျက်နှာ တစ်ခုလုံးအား ဖုံးကွယ်ထားလေသည်။

မြင်းလှည်း၏ဘီးလိမ့်သံများသည် တိတ်ဆိတ်သောဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးအား ဖြိုခွဲလိုက်သည်။

မြင်းလှည်း၏သွားရာလမ်းသည် အနောက်ဘက်တွင် လွင်ပြင် ခေါင်ခေါင်ဖြစ်သည်။

အရွှေဘက်မှာမူ ထူထပ်သောတောအုပ်ဖြစ်သည်။

တောအုပ်ကိုဖြတ်၍ လမ်းဖောက်ထားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် လမ်း၏တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တောပန်းများ ချုံနွယ်များဖြင့် ပြန့်လျက်နေ၏။

မြင်းလှည်းသည် ထိုလမ်းမှခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် မောင်းနှင် သွားလေသည်။

* * *

လရောင်သည် ကြည်လင်အေးမြလှပေသည်။

ချောင်းရေထဲမှလရောင်သည် တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ လူးလွန်းနေပေသည်။

လရောင်အောက် ချောင်း၏ကမ်းနံဘေးဝယ် ကျုံ့စုံသည် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေ၏။

လရောင်သည် သူ့ခါးမှာချိတ်ထားသောဓားအိမ်တွင်စီခြယ် ထားသည့် ကျောက်သံပတ္တမြားနှင့် ထင်ဟပ်ကာ တဝင်းဝင်း တလက်လက်ဖြင့် တောက်ပနေလေသည်။

သူသည် လျှောက်နေသော ခြေလှမ်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

သူ၏လက်သည် ဓားဆီသို့ ရောက်သွားတော့၏။

သူသည် ယင်းကဲ့သို့ ဓားကိုဆုပ်ကိုင်မိသည့်အခါတိုင်း ရှေး ဟောင်း နှောင်းဖြစ် အကြောင်းအရာများသည် တရားရေ ပြန်လည်သစ်စိရလာစမြဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဆယ့်ရှစ်နှစ်...။

နှစ်ပေါင်းဆယ့်ရှစ်နှစ်မျှ သူသည် သိုင်းလောက တစ်ခုနှင့် တွင် ကျင်လည်ကျက်စားလာခဲ့သည်။

ယှဉ်ပြိုင်သတ်ပုတ်သော တိုက်ပွဲပေါင်း အကြိမ်တစ်ရာမက ဆင်နွဲ့ခဲ့သည်။

သေမင်းလက်မှ အကြိမ်ကြိမ် လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည့်အတွက် ယနေ့အထိ ကျော်ကြားမှုရခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဤမျှကျော်ကြားမှု အောင်မြင်မှု ရရှိလာရန် မည်မျှ ဒုက္ခ ဆင်းရဲခဲခဲ့ရသည်ကို သူ့ခါးမှ ဆယ့်ရှစ်နှစ်တိုင်တိုင် အဖော်ပြုခဲ့ သော ဓားမှအပ မည်သို့မျှ သိရှိနားလည်နိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

သူ၏ဂုဏ်သိက္ခာ။

သူ၏ကျော်ကြားမှု အနေဖြင့် ကနေ့ သူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအတွက်(ဝါ) တစ်ယောက်ယောက်၏ ပစ္စည်းများကို စောင့်ရှောက်ပေးရန်အတွက် သူကတာဝန်ယူထားသည် ဟု ပြောလျှင် ဘယ်သူမှ ယုံကြည်မည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ကနေ့ညအဖို့ သူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်သော မိတ်ဆွေအတွက် ပစ္စည်းများ စောင့်ရှောက်ပေးရမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်နေပါ၏။

တိတ်တဆိတ် လျှို့ဝှက်စွာ စောင့်ရှောက်ပေးရန် ဖြစ်ပါသည်။

သူကဲ့သို့သော သိုင်းသမား တစ်ယောက်အား အကူအညီ တောင်းခံနိုင်စွမ်းရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် နှယ်နှယ်ရရမဟုတ်၊ ငွေကြေးလည်း အဆမတန် ပေးနိုင်သည့်သူသာ ဖြစ်ပါ၏။

ထိုသူသည် 'ချန်စန်'ခေါ် ထာဝရအောင်နိုင်ရေး အာမခံဌာနမှူး ဆင်ကီးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဌာနမှူးဆင်ကီးသည် သူ၏အဆမတန် လေးလံသော ဓားရှည်ကြီးဖြင့် သိုင်းလောကတွင် ဆယ်နှစ်တိုင်တိုင် ကျော်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ကျူစုသည် အာမခံဌာန၏ အရှိန်အဝါကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အကူအညီပေးခြင်း မဟုတ်ပါ။

အခကြေးငွေ အဆမတန်ရရှိ၍လည်း မဟုတ်ပါ။

လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်တုန်းဆီက ကျူစုသည် နှင်းတွေ တပွဲပွဲ ကျနေသော နေ့တစ်နေ့မှာ ရန်သူ ဆယ်ရှစ်ယောက်၏ ချီခိုတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။

ရန်သူနှစ်ယောက်ကျန်သည်အထိတိုက်ခိုက်ပြီးနောက်သူသည် ဒဏ်ငှကြီးစွာ ရခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန် အာမခံဌာနမှူး ဆင်ကီးက အချိန်မီ ရောက်လာပြီး သူ့အားကယ်တင်ခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆင်ကီးသည် ကျူစု၏အသက်အခင် ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ယခု ဆင်ကီးမှာ အင်မတန် အရေးကြီးသော ပစ္စည်းတစ်ခု သယ်ယူပို့ဆောင်ရန် တာဝန်ယူထားရသောကြောင့် သူ့ထံအကူအညီ တောင်းခံလာ၍ သူက ယခုကဲ့သို့ အကူအညီပေးရန် လှာရောက်စောင့်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ချန်စန်အာမခံဌာနမှူးဆင်ကီးသည် သူ့လက်ခံ ပို့ဆောင်ရမည့် ပစ္စည်းမှာ သေတ္တာကြီးတစ်လုံး ဖြစ်လေသည်။
၎င်းသေတ္တာထဲ၌ မြို့တော်ဝန်ကြီး မွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်များ ဖြစ်လေ၏။

ရင်းလက်ဆောင်များသည် အရာရှိငယ်များ၊ သူဌေးသူကြွယ်များ၊ ကုန်သည်ပွဲစားများက စုဆောင်းဝယ်ပေးလိုက်သော အဖိုးတန်ရတနာများဖြစ်သည်။

ထိုပစ္စည်းများကို တာဝန်ခံပို့ဆောင်ပေးရမည့် ချန်စန်ဌာနမှူး ဆင်ကီးသည် သူ့ဖြတ်ကျော်သွားရမည့် လမ်းခရီးကို သေချာစွာ တွက်ချက်ကြည့်၏။

သူတို့ပို့ဆောင်ပေးရမည့် နေရာသည် အင်ထရမ်းမြို့တော်ဖြစ်သည်။

သူတို့နေရာမှာ အင်ထရမ်းမြို့တော်သို့ သွားရာ လမ်းတွင် ကျော်ဖြတ်ရမည့် လမ်းခရီးမှာ 'လဆာဦးသဲသောင်၊ ဘယင်း၊ ချောင်း'၊ ချီရှူးလင်းတောအုပ်' စသည့် နေရာသုံးခုကို ဖြတ်ကျော်ရမည် ဖြစ်သည်။

ဆင်ကီးသည် နှင်ပေါင်းကြာမြင့်စွာ အာမခံအလုပ် လုပ်ခဲ့ရသော သိုင်းသမားဖြစ်၍ ထိုနေရာသုံးခုသည် လမ်းခေးပြုများ၊ အနက်ရောင်သိုင်းသမားများ၊ တရားမဲ့သောသိုင်းသမားများ၊ ကျက်စားနေသောနေရာများဖြစ်သည်ဟု သိထား၏။

သူသည် ထိုပစ္စည်းများကို လက်ခံလိုသည့်ဆန္ဒ မရှိပါ။

သို့သော် ဒေသခံမြို့စားကြီးက သူ့အား တိတိကျကျ တာဝန်ပေးလိုက်သဖြင့် သူသည် ငြင်းပယ်၍မရပါ။

သူသည် ထိုပစ္စည်းများကို လက်ခံလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်...

တစ်ကိုယ်တော် လမ်းခေးပြုကြောင်နက်။
လဆာဦးသဲသောင်နယ်ပယ်မှ ပတ္တမြားမယ်။

ဘယင်းချောင်းက နဂါးညီနောင်' ချီစုလင်တောအုပ်က သိုင်းသမားသူတော်တို့သည်လမ်းတွင် ဖြတ်၍လှူယူရန် ကြံစည်နေသော သတင်းသည် ဆင်ကီး ချက်ချင်းပင် ရရှိလိုက်တော့၏။

ထိုလူစုလေးစုထဲက တစ်ခုခုနှင့် တွေ့လိုက်လျှင် မိမိတို့က အရှုံးပေးရလိမ့်မည်ဟုလည်း ဆင်ကီးက ကြိုတင်တွက်ဆထားသည်။

ဆင်ကီးသည် ယင်းသို့အခက်အခဲများ ကြုံတွေ့လိုက်ရသော အခါ မိမိအားကူညီနိုင်မည့် မိတ်ဆွေများကို စဉ်းစားမိလာလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ သူသည် ကျူစုကို သတိရလာလေတော့သည်။

* * *

ကျူစုထံသို့ အကူအညီ တောင်းခံရခြင်းမှာ ကျူစုသည် ကျေးဇူးမေ့တတ်သောသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျူစုသည် ဆင်ကီး ချိန်းဆိုထားသော ဤနေရာသို့ လာရောက်စောင့်ကြိုနေရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

သူသည် လရောင်အောက်ဝယ် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေရာမှ ပြင်းလှည်းသံများကြားလိုက်ရသဖြင့်ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားရတော့၏။

ပြင်းလှည်းသံကြားရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

၁၂၀ နန္ဒကျော်သူ

မကြာပါချေ။ မြင်းလည်း တစ်စီးသည် အချိန်မှန်မှန်ဖြင့် မောင်းနှင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

သူသည် ရပ်နေသောနေရာမှ မြင်းလည်းဆီသို့လျှောက်သွား လေသည်။

မြင်းလည်းသည် သူ့ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ရပ်တန့်သွား သည်။

မြင်းလည်းပေါ်မှ ခမောက်ဆောင်းထားသောလူသည် မြင်း ကော်ကြီးအား ဆွဲထားလိုက်ပြီး သူ့အားတစ်ချက်ကြည့်လိုက် သည်။

ထိုမြင်းလည်းမောင်းသူမှာ မျက်နှာတွင် ခမောက်ကွယ်ထား သဖြင့် မမြင်တွေ့ရသော်လည်း ဆင်ကီးမဟုတ်မှန်းတော့ သူသိ လိုက်၏။

ဆင်ကီးက အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဖြစ်၏။

ယခုလူသည် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် ဖြစ်နေ၏။

ကျူစုံသည် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ပြီး သူ၏လက်သည် ခါးတွင် ချိတ်ထားသော ဓားဆီသို့ရောက်သွားလေ၏။

‘ချန်စန်အာမခံဌာနက မြင်းလည်းမဟုတ်လား’

ကျူစုံသည် သံသယဖြစ်နေသောလေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

သူ၏စူးရှသော မျက်လုံးအစုံသည် မြင်းလည်းမောင်းသည့် အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအား အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

သို့သော် ခမောက်ကို နိမ့်နိမ့်ဆောင်း ထားသောကြောင့် ခမောက်၏အရိပ်သည် သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ကွယ်ထားသည့် အတွက် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်လိုက်ရပါချေ။

‘ဟုတ်ပါတယ်’
ထိုသူက တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် အဖြေပေးလိုက်၏။

‘ဆင်ကီး ဘယ်မှာလဲ’

‘မြင်းလည်းထဲမှာပါ’

‘အင်း ကျုပ် သူနဲ့တွေ့ချင်တယ်’

‘မြင်းလည်းထဲဝင်ပါလို့ ဆင်ကီးက မှာထားပါတယ်’

မြင်းလည်းမောင်းသူ၏အသံသည်အသံကိုထိန်ဝှက်ထားသည် ဟု သူကထင်မိ၏။

ကျူစုံသည် မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်လိုက်ပြီး မြင်းလည်း တံခါးနားဆီသို့ လျှောက်သွားရင်း

‘ဆင်ကီး ဆင်ကီး ကျုပ်ရောက်နေပြီလေဗျာ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

မြင်းလည်းအတွင်းမှ မည်သည့်အသံမှ ထွက်ပေါ်မလာပါ။

ကျူစုံ၏စိတ်ထဲ၌ သံသယပို၍ ကြီးထွားလာတော့၏။

‘ဆင်ကီး...ဆင်ကီး’

ဟု ခေါ်နေစဉ် တံခါးပွင့်သွားတော့သည်။

တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် လူတစ်ယောက်သည် မြင်းလည်းထဲ မှ ထိုးကျလာတော့၏။

ထိုသူမှာ လူသေအလောင်းတစ်လောင်း ဖြစ်နေတော့သည်။

*

*

၁။ သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် ထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့် လွှမ်းမိုးသွား
တော့သည်။

သူ၏လက်တစ်ဖက်တွင် ဖိတ်စာကဲ့သို့ စာရွက်တစ်ရွက်ကိုဆွဲ
ကိုင်ထားသည်။

ကျူစုသည် လူဆေးဆုပ်ကိုင်ထားသော စာရွက်ကိုဆွဲယူဖတ်
ကြည့်မိလိုက်၏။

အခြား ထူးထူးခြားခြားရေးမသားပါ။
စာရွက်ထောင့်၌ 'ဟိမ်လှိုင်း' ဟု တစ်လုံးတည်းရေးသား
ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျူစုသည် လူဆေးမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်မိရာ
'ဟင်...ဆင်ကီးပါလား'

ကျူစုသည် ဤသို့ လွတ်ခနဲအော်မိရင်းမှပင် ခားသည် ခား
အိမ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ပြီးသားဖြစ်နေတော့သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ပိုက်ကွန်တစ်ခုသည် ထိတ်ဘဲအိတ်ဖြင့်
သူ၏ခေါင်းပေါ်သို့ လွင့်ကျလာလေတော့သည်။

ထိုပိုက်ကွန်သည် ရောင်စုံကြိုးဖြင့် ယက်ထားသည့်အတွက်
အလွန်လှပသည်ဟု ထင်ရသည်။

ပိုက်ကွန်သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ကျူစု၏ ခေါင်းပေါ်သို့
စွပ်ချနေပေသည်။

ကျူစု ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။
သို့သော် သူ၏လက်ထဲမှခားသည် လျင်မြန်စွာ ပိုက်ကွန်
မွှေးယမ်းလိုက်၏။

ကျူစုသည် ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အား
လျော်စွာ မွှေးယမ်းလှုပ်ခါမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော လေ
များသည် ခေါင်းပေါ်သို့ကျရောက်လာသောပိုက်ကွန်မှာ လေ၏
တိုက်ခတ်မှုကြောင့် နံဘေးသို့ လွင့်သွားလေတော့သည်။

ပိုက်ကွန်ရိုးရိုးသာဖြစ်ပါမူ ကျူစု၏ခားချက်ဖြင့် အစိတ်
စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်မည်မှာ မလွဲပေ။

သို့သော် ပိုက်ကွန်သည် လရောင်အောက်ဝယ် ဇာပဝါတစ်
ခုပမာလွန်ကာလွန်ကာ နံဘေးသို့သာ လွင့်သွား၏။

ထို့ပြင် ပိုက်ကွန်ထဲမှ အနီရောင်ဖျော့ဖျော့နှင့်မွန်များပါရှိ
နေသည်ကို ကျူစုက သတိမပြုမိပါချေ။

ပိုက်ကွန်က အပေါ်သို့ ပြန်ရုပ်သိမ်းသွားပြီဖြစ်သော်လည်း
ထိုအနီရောင်အမွန်များသည် ကျူစု၏ကိုယ်ပေါ်သို့ တဖွဲဖွဲကျ
ရောက်သွား၏။

အနီရောင်အမွန်များမှ လွင့်ပျံ့နေသော အနံ့တစ်ခုသည်
ကျူစု၏နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်သွားသည်။

အသည်းနှလုံးပါ အေးမြစေသော အမွှေးနံ့တစ်မျိုးဖြစ်
သည်။

ထိုအမွှေးနံ့ကို ရှုရှိုက်မိလိုက်သောကျူစုသည် ရင်ထဲ၌
ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရတော့သည်။

သူသည် ဒုတိယအကြိမ် ခားဖြင့်ဝံ့ယမ်း တိုက်ခိုက်ပြန်လေ
သည်။

အနီရောင်အမွန်များသည် လေထဲတွင် လွင့်ပျံ့သွားလေ၏။

ဤတစ်ကြိမ် ကျူးစုသည် လေထဲ၌လွင့်ပျံ့နေသော အမှုန်များကို သတိပြုမိလိုက်လေတော့သည်။

မေ့ဆေးမှုန် သူသည် ထိတ်လန့်ကာ လွတ်ခနဲအော်လိုက်မိသည်။

သူ၏မျက်နှာသည် မည်းမှောင်သွားတော့၏။

သူသည် ဤသို့ တစ်ချက်ဝိုင်သွားသောတဒဂ်တွင် ပိုက်ကွန် ပြန်လည်ကျရောက်ပြန်လေသည်။

သူက ဓားဖြင့်ဝေယမ်းလိုက်ပြန်သည်။

သို့သော် သူ၏ဝေယမ်းလိုက်သော ဓားချက်သည် အား ပျော့သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။

ပိုက်ကွန်က ဘေးသို့လွင့်မသွားတော့ပါချေ။

ဓားဝေယမ်းသည့်ကြားက သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးခြုံ၍ အုပ်ချုပ်လိုက်သည်။

သူ၏နဖူးပေါ်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ သီးနေ၏။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် ပိုက်ကွန်ထဲသို့ ရောက်နေလေတော့သည်။ ပိုက်ကွန်ကြီးသည် စုစည်းလိုက်ချေပြီ။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် ကောက်ညှင်းထုပ်သဖွယ် စုစည်းတုပ်နှောင်ခြင်း ခံလိုက်ရလေသည်။

ကျူးစုသည် မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး တစ်ကိုယ်လုံးရှိခွန်အားတို့သည် တမုဟုတ်ချင်းကုန်ခန်းသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးအဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော သူသည် မြင်လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာလေသည်။

သူသည် ကျူးစုရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် သူ၏ဝဲဘက်လက်ဘက် ပိုက်ကွန်ကြီးကိုကိုင်းကာ ညာဘက်လက်မှသူ၏လည်ပင်း

၌ချည်နှောင်ထားသော ခမောက်ကြိုးကိုဖြေလိုက်လေသည်။

ခမောက်ချွတ်ယိုက်သောအခါ ကျူးစု၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ ထိုလူသည်ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး အဝတ်ဖြူတစ်ခုဖြင့် စုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

မျက်လုံးပေါက်နေရာတွင် အပေါက်နှစ်ခု ရှိနေသည်မှအပ မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် အဝတ်ဖြူဖြင့်စုပ်ထားသောကြောင့် ထိုလူ၏မျက်နှာအားမမြင်ရပါချေ။

ထိုသူ၏ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့ပုံမှာ လျှို့ဝှက်သည် ဆန်းကြယ်သည်။ အေးစက်ကြမ်းတမ်းသည်ဟု ထင်မိလိုက်ရလေသည်။

ထိုသူ၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြားနေတော့သည်။

ကျူးစု၏ ကျောပြင်တစ်ခုလုံးတွင် ကြက်သီးထလာသည်။

ရှုမိထားသောမေ့ဆေးမှုန်များကို အတွင်းအားဖြင့်ညှစ်ထုတ်ရန်ကြိုးစား၍ နေမိသည်။ နဖူးပေါ်မှစော့ချွေးများသည် ပိုမို၍စီးကျလာတော့၏။

အဝတ်ဖြူ ဝတ်ဆင်ထားသူသည် သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ခင်ဗျားရဲ့အတွင်းအား မဆိုးဘူးဗျ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအခု ရှုမိလိုက်တဲ့မေ့ဆေးမှုန်ဟာ ဆယ်နာရီအတွင်း ပြန်ညှစ်ထုတ်ဖို့မလွယ်ဘူးထင်တယ်ဗျ

ထိုသူ၏အသံသည် အေးစက်၍ ခေ့ခဲပြင်မှ ထွက်လာသောအသံနှင့် တူလှပေသည်။

ကျူစုသည် စကားမပြောပါ။

သူပြော၍ မဖြစ်ပါ အသံထွက်လိုက်သည်နှင့် သူစုကားသော အတွင်းအားသည် လွင့်ပျောက်သွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

စုကားသောအတွင်းအားက လွင့်ပျောက်သွားလျှင် မေဆေးမှုန်သည် သူ့အားကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခပေးလိမ့်မည် ဟုယုံကြည်ထားလေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ထပ်မံချ လိုက်ပြန်လေသည်။

ဒီမှာမိတ်ဆွေကြီး ခင်ဗျားက ဝီရိယအတွင်းအားနဲ့ မေ့ဆေးမှုန်ကို ညစ်ထုတ်နေတာကို ကျုပ်က စောင့်ကြည့်နေမဟုတ်ဘူးလား ဆိုလေသည်။

ကျူစုသည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ သူ၏မည်းမှောင်နေသောမျက်နှာသည် ရုတ်ခြည်းဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

သူသည် မခံမရပ်နိုင်၍

‘ဟေ့ မင်းက ချန်ချီမှာ ဘုတ်လား’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

‘မဟုတ်ဘူး’

ထိုလူက တိုတိုတုတ်တုတ် ပြန်ပြောသည်။

ကျူစု မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

‘ဒီမေ့ဆေးမှုန်ဟာ ချန်ချီနဲ့ ချန်ပါညီအစ်ကိုနဲ့ မှပိုင်အဆိပ်

တော့ ချန်ပါက ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဖမ်းပြီး အာဏာသား လူဆိုးထိန်း ယန်ချင်းကို အပ်ခဲ့တယ်။ ယန်ချင်းက သူ့ကို အင်ထရမ်းအကျဉ်းထောင်ထဲ ချုပ်ထားပြီး ပြီ ဒါကြောင့် မင်းက ချန်ချီပဲဖြစ်ရမယ်’

သူသည် ဤသို့ စကားပြောလိုက်ရသည့်အတွက် မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် ပို၍ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

‘ခင်ဗျား ခုနက ဆင်ကီးလက်ထဲက ဖိတ်စာကို တွေ့သလား’ အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ကျူစု၏စကားကို အဖြေမပေးဘဲ ပြန်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘တွေ့သားပဲ အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ’

‘ဖိတ်စာပေါ်မှာ ဘာရေးထားသလဲ’

‘တိမ်လှိုင်းလို့ ရေးထားတယ်’

‘အင်း သိပ်သေချာတာပေါ့ဗျာ’

ထိုအခါတွင် ကျူစုသည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိရင်းမှ

‘ဟင် တိမ်လှိုင်း ဓားသမားတိမ်လှိုင်း’

ဟု လူတစ်ခန့်အသံထွက်သွားလေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် တိမ်လှိုင်း ဓားသမားတိမ်လှိုင်းပါ’

ကျူစုသည် ထိုသူအား သေသေချာချာ အကဲခတ်စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘တိမ်လှိုင်း... တိမ်လှိုင်း’

သူ၏နှုတ်မှလည်း ရေရွတ်နေမိတော့သည်။

ပြီးမှ ဆက်လက်၍

‘ချန်ပါက ထောင်ထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သေချာတယ်ဆိုရင်

ဒီကြားထဲ ခင်ဗျားက ချန်ချီမဟုတ်ပူးဆိုတော့
သူသည် တွေးရင်းမှ ပြောလိုက်သည်။ ဆက်လက်၍...
'ကျုပ်က ဆင်ကီးနဲ့ ဒီနေရာမှာ ချိန်းထားတဲ့ ကိစ္စဟာ
အတော်လျှိုဝှက်ထားခဲ့တယ်၊ ကျုပ်အနေနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို
ပဲ အသိပေးခဲ့တယ်'

သူသည် ဤသို့ပြောရင်း တိမ်လှိုင်းအား ထပ်မံ အကဲခတ်
ကြည့်နေသည်။

မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် အဖြူရောင်အဝတ်များဖြင့် စွပ်ထား
၍ မျက်နှာကို မမြင်တွေ့နိုင်ရသည့်အတွက် သူသည် ထိုလူ၏ကိုယ်
ခန္ဓာနှင့် ပြောပုံဆိုပုံကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။

ရုတ်တရက်....

သူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်အား သတိရလာသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် အံ့ဩစွာဖြင့် ထိုလူအား လက်ညှိုးပြ

ထိုးကာ....

'မင်း မင်းဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါသိပြီ၊ မင်း'

သူ၏စကားမဆိုးမီ တိမ်လှိုင်း၏လက်ထဲမှ အရာဝတ္ထုတစ်ခု
က ပစ်လွှင့်လာလေသည်။

သူကိုင်ထားသော ခမောက်သည် ဘီးကဲ့သို့ လည်ပတ်ကာ
ကျူစု၏လည်ပင်းဆီသို့ လိမ်၍ပြန်လာလေတော့သည်။

ကျူစုသည် ရှိသမျှခွန်အား ညှစ်ထုတ်၍ ပစ်လွှင့်လာသော
ခမောက်အား ဓားဖြင့်ခုတ်ချလိုက်သည်။

သူ၏ခုတ်ချက်သည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ပါ။

သာမန်လူတစ်ယောက်၏ ခွန်အားမျှသာရှိတော့သည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏ဓားသည် ခမောက်၏ ဘေးသားများကို
သာ ခုတ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

သူသည် နောက်တစ်ချက် လိုခုတ်ချက်ရာ ခမောက်သည်
ထက်ခြမ်းကွဲကာ ဘေးသို့လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

ထိုတစ်ဒင်္ဂါအချိန်တွင် မှာပင်ပွေးခနဲ အရောင်တစ်ခု လက်ခနဲ
တောက်ပသွားလေသည်။

ကျူစု၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် ရုတ်တရက် တောင့်တင်းသွား
သည်။

တိမ်လှိုင်း၏လက်ထဲတွင် ဓားတစ်လျက်ကိုင်ထားသည်။

လရောင်အောက်ဝယ် ဓားရောင်က ဝင်းလက်နေ၏။

သို့သော် ဓားဖျားတွင် သွေးစက်များရှိနေလေသည်။

ကျူစုသည် ဓားကိုလွှတ်ချလိုက်ပြီး

'မင်း မင်းကိုး'

သူသည် စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ပါ။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ယိမ်းယိုင်ကာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွား
လေတော့သည်။

တိမ်လှိုင်းသည် ဓားကို ဓားအိမ်ထဲသို့ ပြန်သွင်းလိုက်ရင်း
ခေါင်းတစ်ချက် ခါယမ်းလိုက်လေသည်။

'မင်းရဲ့ဦးနှောက်က မဆိုးဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းကိုငါမသတ်
လို့ မဖြစ်တော့ဘူး သူငယ်ချင်း'

ဟု ပြောလိုက်ပြီး မြင်းလှည်းဆီသို့ လျှောက်သွားလေတော့
သည်။

မြင်းလှည်းတွင် သေတ္တာတစ်လုံးရှိသည်။

သူသည် သေတ္တာဖွင့်လိုက်၏။

စက္ကူဘူးကလေးများသည် သေတ္တာတစ်ခုလုံး ပြည့်ကျပ်နေသည်။

ဝိမိလ်လှိုင်းက တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး သူ၏ခါးတွင် ချိတ်ထားသော အိတ်တစ်လုံးကို ယူလိုက်၏။

ထို့နောက် စက္ကူဘူးများကိုတစ်ခုပြီးတစ်ခုဖွင့်ကာ စက္ကူဘူးထဲမှ ကျောက်သံပတ္တမြားများကို အိတ်ထဲသို့ သွန်သည့်လိုက်လေသည်။

မြို့တော်ဝန်ကြီး၏ မွေးနေ့လက်ဆောင်များကို သူ၏အိတ်ထဲသို့ အားလုံးသွန်သည့်ပြီးနောက် သူသည် အိတ်ကို ကျောပေါ်သို့ ပိုးလိုက်ပြီး တောအုပ်ဘက်သို့ လျှောက်သွားလေသည်။

လစန္ဒာသည် သစ်ပင်၏ထိပ်ဖျားတွင် ရောက်ရှိနေလေသည်။

မပီမပြင်သော လူသဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် လရောင်အောက်ဝယ် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

၁၃၉

သူတို့ နီးမောင်နှံ

အနီရောင် ဖယောင်းတိုင်မီးသည် ထိန်လင်း၍နေ၏။
အခန်းတစ်ခုလုံးတွင် ဖယောင်းတိုင်မီး ထိန်လင်းနေသည်သာမက အရက်နံ့ကလည်း မွှေးကြိုင်၍နေလေသည်။

ဖယောင်းတိုင်သည် တစ်ဝက်ခန့် တောက်လောင်သွားပြီးဖြစ်သည်။ အခန်းတွင်းရှိလူမှာလည်း အနည်းငယ် မူးနေပေပြီ။ ထက်ဝက်ခန့်ကုန်ခန်းသွားသော ဖယောင်းတိုင်မီး၏ အလင်းရောင်သည် လင်းထိန်၍နေသေးသည်ဖြစ်သော်လည်း အရက်မူးနေသော မျက်လုံးအစုံဝယ် အရာရာအား ခါတိုင်းကဲ့သို့ ပီပီပြင်ပြင် မတွေ့နိုင်တော့ပါချေ။

စားပွဲပေါ်တွင် ကျောက်သံ ပတ္တမြား တို့သည် မီးရောင်အောက်တွင် ပို၍တောက်ပရွှန်းလဲ နေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

အရက်မူးယစ်နေသော မျက်လုံးအောက်ဝယ် ကျောက်သံ
 ပတ္တမြားတို့မှာလည်း ပို၍ထူထည်ကြီးလာသည်ဟု ထင်ရသည်။
 အရက် အလွန်အကျွံသောက်ထားသော မျက်လုံး၏ပြင်
 ကွင်းသည် ဆီးစေ့ မျှရှိသောပုလဲလုံးများအား ခိုဥတစ်မျှ ကြီး
 နေသည်ဟု မြင်တွေ့တတ်ပါသည်။
 ထင်ဟူးသည် အလွန်အကျွံ မမူးသေးပါ။
 သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ငှက်ဥကဲ့သို့အလုံးကြီးသောပုလဲတစ်
 လုံးကို ကြည့်ရှုနေ၏။
 သည် ဤကဲ့သို့အလုံးကြီးသောပုလဲသည် တန်ဖိုးမပြတ်နိုင်လောက်
 နှောင် ဘန်ဖိုးရှိနေမည်မှာသေချာသည်။
 သို့ အသိုသော် ဤမျှတန်ဖိုးကြီးလှသောပုလဲလုံးသည် ထင်ဟူး
 ပိုးလို့တန်ဖိုးမပြတ်နိုင်သော ရတနာခုနစ်မျိုးအနက် တစ်ခုအပါအ
 ဝင်မျှသာဖြစ်ပါသည်။
 ထင်ဟူး၏အဖိုးအတန်ဆုံးသော ရတနာများမှာ (၇)မျိုး
 မျှသာရှိလေသည်။
 ထိုရတနာ(၇)မျိုးသည် တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး၏ တန်ဖိုးမှာမ
 တိမ်းမယိမ်းဖြစ်၏။
 ကနေည...။
 သူသည် ထိုရတနာ(၇)မျိုးကို စားပွဲပေါ်တင်ထားပြီးတစ်
 ခုစီကြည့်ရှုနေလေသည်။
 မိမိပိုင်ဆိုင်သောပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာများကို ရံဖန်ရံခါထုတ်
 ရှိကြည့်ရှုခြင်းသည် ကြေးရတတ်လူတန်းစားတို့၏ စည်းစိမ်
 ခြင်းတစ်မျိုးဖြစ်လေသည်။

ကြေးရတတ်လူတန်းစားဆိုလျှင် 'ချင်ကူးမြို့'တွင် အတော်
 များများရှိလေသည်။
 အစီအစဉ်အရတွက်ပါက ထင်ဟူးသည် ကြေးရတတ်လူ
 တန်းစားများထဲတွင် (၁၇)ယောက်နေရာတွင်သာရှိလေသည်။
 သူသည်စားပွဲပေါ်တင်ထားသော လက်ဖမိုးပေါ်၌မေးတင်
 ကာ ဝင်းလက်တောက်ပနေသော ရောင်စုံရတနာများကိုအရက်
 အခိုးငွေ့ လျှံနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့်ကြည့်ရှုနေလေသည်။
 ဤကဲ့သို့အချိန်အခါမျိုး ဤကဲ့သို့နေရာမျိုးတွင်မှသာ သူ၏
 လက်နှစ်ဖက်သည် ခါးနှင့်အမြဲမှခွာ အသင့်ထားတတ်ပေသည်။
 သူ၏ခါးပဲ့ယာ၌ ကျားသစ်ရေဖြင့်ချုပ်ထားသော အိတ်တစ်
 လုံးစီရှိသည်။
 ထိုကျားသစ်ရေအိတ်များထဲတွင် ဇမ္ဗူဟစ်ခွင်မှာ အဆိပ်အ
 ပြင်းဆုံးသောလက်နက်များ ဝှက်ထားလေသည်။
 ထို့ကြောင့် ထင်ဟူး၏အမည်သည်သိုင်းလောကတွင်ကျော်
 ကြားသော သိုင်းသမား(၂၀)တွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်
 ဖြစ်သည်။

သူကဲ့သို့သော ကြေးရတတ်နာမည်ကျော် သိုင်းသမားတစ်
ယောက် မိမိ၏အသက်ကိုလုံခြုံမှုရှိစေရန် အစဉ်မပြတ်သတိပြုနေ
မည်မှာ သဘာဝကျလှပေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့အထိုင်သောဂေဟာတွင် သီးခြားလျှို့ဝှက်
အခန်းတစ်ခန်း တည်ဆောက်ထားလေသည်။

၎င်းပြင် ထိုလျှို့ဝှက်အခန်းသို့သွားရန်မှာ ကင်းပုန်းလေးခု
နှင့် သူ၏ဇနီးယုလျှံ၏အိပ်ခန်းမှ ဖြတ်ကျော်ရမည်ဖြစ်ပေသည်။
မည်သို့ဆို ထိုကင်းပုန်းလေးခုနှင့် ယုလျှံ အိပ်ခန်းသို့ဖြတ်
ကျော်ရန်မှာ မလွယ်ကူပါ။

အကြောင်းမှာ ထင်ဟွား၏လျှို့ဝှက်အခန်းသည် ယုလျှံ
အိပ်ခန်းရှိလျှို့ဝှက်တံခါးတစ်ခုမှ ဝင်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယုလျှံ၏သိုင်းပညာသည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ထင်ဟွားထက်ပင်
သာလွန်သည်ဟု ကျော်ကြားလေသည်။

ခါတိုင်းနေ့ဆိုလျှင် ထင်ဟွားတစ်ယောက်တည်း လျှို့ဝှက်
ခန်းတွင်အချိန်ကြာလွန်ခဲ့လျှင် ဇနီးယုလျှံက သူ့အား အရက်
အလွန်အကျွံ မသောက်မိရန် လာရောက် ဟန့်တားလေ့ရှိပါ
သည်။

ယနေ့ အခြေအနေကအနည်းငယ်ထူးခြားသည်ဟု ထင်ဟွား
ကထင်နေမိလေသည်။

ဖယောင်းတိုင်မီးသည် တစ်ဝက်ခန့်ပင် ကုန်ခန်းသွားပြီဖြစ်
သော်လည်း ယုလျှံ ဆင်းလာခြင်းမတွေ့ရသေးပေ။

သူသည် စိတ်ထဲ၌ထူးခြားသည်ဟုထင်နေရသော်လည်း ယု

လျှံ မလာလျှင် အရက်ကို ဝိသောက်နိုင်သည့်အခွင့်အရေးရ
သဖြင့် အရက်ကိုသာ ဖိသောက်နေလေသည်။

ဤကဲ့သို့အခွင့်အရေးသည် ကြုံခဲ့လှသဖြင့် သူသည် အရက်တစ်
ခွက်သောက်နေလေတော့၏။

စားပွဲပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင်ထွန်းထားသည့်အပြင် အမွှေး
တိုင်များလည်း ထွန်းထားသည်။

ထို့ကြောင့် အခန်းတစ်ခုလုံးတွင် အမွှေးတိုင်၏အနံ့များ
အရက်နံ့များဖြင့်ပြည့်လျက်နေလေသည်။

အပျက်နံ့နှင့် အမွှေးတိုင်နံ့အပြင် အခြားအမွှေးနံ့တစ်မျိုး
ပါ သူ၏နှာခေါင်းထဲသို့တိုးဝင်လာလေကည်။

ထိုအမွှေးနံ့သည် အမွှေးတိုင်နံ့နှင့် အရက်နံ့ထက် ပို၍မွှေး
ကြိုင်သည်ဟု ထင်ရသည်။

သူ၏ဦးနှောက်သည် တဖြည်းဖြည်းချီဝေလာသည်ဟု သတိ
ပြုမိသည်။

သူသည် ခြေသံတစ်ခုကြားလိုက်ရ၏။ လျှို့ဝှက်လှေကားမှလာ
သော ခြေသံဖြစ်သည်။

သူ့ဇနီးယုလျှံ လိုက်လာခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု သူက တစ်ထစ်
ချယ်ကြည်သားလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည်လှည့်၍ပင်မကြည့်ဘဲ အရက်ကိုသာထပ်
မံ၍မော့ချလိုက်လေသည်။

ခြေသံသည် သူ့နှောက်တွင်ရပ်တန့်သွား၏။
အမွှေးနံ့က ပို၍ပြင်းထန်လာသည်။

ထင်ဟွားက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

'မင်း ကနေ့အတော်မွှေးပါလားဟေ့၊ ဘာအမွှေးနံ့ကိုသုံး
လာပြန်တာလဲ'

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် စာရွက်တစ်ရွက်သည် သူ့
ခေါင်းပေါ်မှကျော်၍ ရှေ့သို့ဝဲကျလာလေသည်။

သူသည် စာရွက်ကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီး...

'ဘယ်ကစာလဲကွာ'

ဟုမေးရင်း စာရွက်ကိုကြည့်လိုက်လေသည်။

စာရွက်ပေါ်တွင် အခြားမည်သည့်စာလုံးမှမတွေ့ရဘဲ ထောင့်
ကလေး၌သာ 'တိမ်လှိုင်း' ဟု တစ်လုံးတည်းရေးသားထားသည်
ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုစာလုံးကိုမြင်တွေ့ရသည်နှင့် ထင်ဟွား၏မျက်လုံးအစုံသည်
ပြူးကျယ်သွားပေတော့သည်။

* * *

သူ၏လက်နှစ်ဖက်သည် ကျားသစ်ရေအိတ်ဆီသို့ ရောက်သွား
သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ချောခနဲလှည့်
လိုက်လေသည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်လှည့်လိုက်သည်နှင့် အခန်းထဲ
တွင်ရောက်ရှိနေသူအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူသည် တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင်အဝတ်များ ဝတ်ဆင်
ထားသည်။

မျက်နှာတွင် မျက်လုံးပေါက်နှစ်ပေါက်မှလွဲ၍ အဝတ်ဖြူ
ဖြင့်စုပ်ထားလေသည်။

'ဟင်...တိမ်...လှိုင်း'

သူသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ အသံလည်း
လွှတ်ခနဲထွက်သွားတော့၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဝေ့ယမ်းလိုက်လေ
သည်။

'ယား'

ဟူသောဟိန်းသံနှင့်အတူ သူ့လက်ထဲမှအဆိပ်လူးထားသော
အပ်ချောင်းများသည် ထိုလူထံသို့ပစ်လွှင့်လိုက်လေသည်။

ထိုလူသည် နောက်သို့ တစ်လံခန့်ဆုတ်သွားလေသည်။

အဆိပ်အပ်ချောင်းများသည် သူ့ထံသို့မရောက်မီ မြေပေါ်
သို့လွင့်စဉ်ကျသွားကုန်တော့သည်။

ထင်ဟွားမှာ မျက်လုံးပို၍ပြူးသွားသည်။

သူသည် လက်နက်ပစ်လွှင့်လိုက်သည့်အခါတိုင်း ရန်သူက
ရှောင်တိမ်းရန် အခွင့်အလမ်းမရှိခဲ့သည့်အကြိမ်က များခဲ့သည်။

ယခု သူပစ်လွှင့်လိုက်သောအပ်ချောင်းများသည် မည်သည့်
အကြောင်းမှန်းမသိ အလွန်လေးလံပြီး ပစ်လွှင့်ရာ၌လည်း ခွန်

အားလုံးဝမရှိဟု သူ့ကိုယ်သူအံ့ဩနေမိသည်။

သူသည် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

ရုတ်တရက် သူ့ ရှေ့တွင် အနီရောင်မုန့်များလွှမ်းမိုးနေသည်ကို သတိပြုမိလေတော့သည်။

ယခု သူသည်တစ်ခန်းလုံး ထူးထူးခြားခြား အမွှေးနံ့ရှိနေသည်ကို နားလည်လိုက်လေသည်။

မေ့ဆေးမုန့် သူသည် ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်မိလိုက်၏။

ထင်ဟွား၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေပေါ်သို့ မှောက်လျက်သာ လဲကျသွားတော့၏။

တိမ်လှိုင်းသည် စားပွဲရှိရာသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

သူ၏ဝဲဘက်မှ အိတ်ကလေးတစ်လုံးကိုဖွင့်လိုက်၏။ ညာဘက်လက်သည် စားပွဲပေါ်ရှိ ကျောက်သံပတ္တမြားအားလုံးကို သိမ်းကျုံး၍ အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

* * *

ရုတ်တရက် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲကျနေသော ထင်ဟွားက ထ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

သူသည် နံရံဘက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွားသည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ယိမ်းယိုင်ကာ နံရံနှင့် တိုက်မိလေ၏။ သူ၏လက်တစ်ဖက်သည် နံရံပေါ်ရှိ ကွင်းကလေးတစ်ခုခု ဆွဲလိုက်လေသည်။

ခေါင်းလောင်းသံက ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် တိမ်လှိုင်းရုတ်တရက် ကြက်သေသေသွား၏။

သူသည် ထင်ဟွားအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဓားအိမ်မှဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

သို့သော် ထင်ဟွားမှာမူ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြန်လဲကျသွားလေတော့၏။

တိမ်လှိုင်းသည် လျှို့ဝှက်လှေကားမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားတော့သည်။

လျှို့ဝှက်လှေကားမှ သူထွက်လာသောအခါ ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းနေသော ယုလျှံအား တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ယုလျှံ၏လက်တစ်ဖက်သည် ဓားကိုကိုင်ထားသည်။ သို့သော် သူမ၏ဓားသည် ထက်ဝက်ခန့်ဆွဲထုတ်ထားလျက်ရှိပြီး သူမမှာ သေဆုံးနေပြီဖြစ်သည်။

သူ၏ရင်ဝဲတွင် သွေးများစီးကျလျက်ရှိနေသေး၏။ တိမ်လှိုင်းသည် ခေါင်းတစ်ချက်ခါယမ်းလိုက်သည်။

ယုလျှံကသာ အချိန်မီဆွဲထုတ်နိုင်ခဲ့လျှင် သို့မဟုတ် သူ့မေ့ဆေးမုန့်ကို အသုံးမပြုလိုက်လျှင် ယခု ဤအခန်းထဲတွင် သေဆုံးခဲ့သူမှာ ယုလျှံ မဟုတ်ဘဲ မိမိသာဖြစ်နိုင်သည်ဟု တိမ်လှိုင်း ခြိုးစားမိလိုက်သည်။

* * *

အခန်း၏အပြင်ဘက်တွင် အုတ်နံရံ ကာထား၏။

ထိုအုတ်နံရံ၏ခြေရင်းဝယ် လူနှစ်ယောက် မေ့လဲနေသည်။
ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ထင်ဟွား၏ လူယုံတော်များဖြစ်

သည်။

သူတို့သည် ကင်းပုန်းနှစ်ခု၏တာဝန်ကို ယူထားရသူများဖြစ်

သည်။

ထိုလူသေအလောင်းများ၏ နံဘေး၌ လူနှစ်ယောက်ရပ်

သည်။

သူတို့သည် ကင်းပုန်းတာဝန်ကိုယူထားရသော အပေး

ယောက်အား ထိတ်လန့်အံ့ဩစွာကြည့်နေမိ၏။

ခေါင်းလောင်းသံများသည် ဆူညံ့စွာ မြည်၍ နေလေသည်။

သူတို့သည် ဓားကိုအသင့်ဆွဲထုတ်လိုက်ကြပြီး ယုလျှင်၏

ခန်းသို့ အပြေးအလွှားပင်သွားကြလေသည်။

အခန်းဝသို့ရောက်သောအခါ သူတို့သည် အခန်းတံခါး

ဖွင့်ရန်သင့်မသင့် တွေးထောနေစဉ်မှာပင် အခန်းတံခါး

ရုတ်တရက် ပွင့်သွား၏။

လူရိပ်တစ်ခုသည် အခန်းထဲမှနေ၍ လေ၏အဟုန်ဖြင့်

ထွက်လာသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်က ဓားနှင့်ခုတ်ရန် ချိန်ရွယ်နေသည့်

အချိန်မှာပင်

ဟူသောအသံထွက်ပေါ်လာပြီး ဖြူဖြူအရိပ်တစ်ခုက

ရွေ့မှမြားတစ်စင်းလို ဖြတ်သွားလေတော့၏။

‘ဟာ’

ဟူသောအသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ထိုလူနှစ်ယောက်
ဆုံအားသင့်နေစဉ်မှာပင် တိမ်လှိုင်းသည် နံရံပေါ်သို့ ကျော်
ထက်၍ သွားသည်။

တိမ်လှိုင်းသည် ဓားရေးမညံ့သည့်အပြင် ကိုယ်ဖော့ပညာ
ထူး အလွန်ကောင်းသောလူတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်၏။

လူစန္ဒာသည် နံရံ၏အထက်တွင် မြင်တွေ့နေရသည်။

သို့သော် ယနေ့ညအဖို့ လူစန္ဒာသည် လှပသော မိန်းကလေး
၏မျက်ခုံးမွှေးပမာ ကျွေးနေလေသည်။

လခြမ်းညပင်ဖြစ်ပါသည်။

* * *

ထန်ချီ(သို့မဟုတ်) မုန်တိုင်း

လခြမ်းမှ လဝန်း....

လဝန်းမှ လခြမ်းသို့...

လစန္ဒာသည် ဤမျှအပြောင်းအလဲများလှပေသည်။

လခြမ်းသည် လဝန်းသို့ မတိုင်မီနှင့် လဝန်းပြီးနောက်တွင် ရှိနေတတ်ပေ၏။

များစွာသော ကဗျာဆရာတို့သည် လ၏အဝိုင်းစနှင့် အခြမ်းကို သူတို့၏ တွေ့ဆုံကြုံတွေ့ခြင်းနှင့် တင်စားနှိုင်းယှဉ်လေ့ရှိကြပေသည်။

သို့သော် လခြမ်းပြီးလျှင် လဝန်းက ရောက်လာစမြဲ ဖြစ်ပေသည်။

လူသည် သေကဲ့ဖြစ်စေ၊ ရှင်ကဲ့ဖြစ်စေ ပြန်လည် ဆုံတွေ့မှုမှာ ခက်ခဲမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

လေကြောင့် ပန်းများကြွေကျသွားသော်လည်း....

နှေဦးရောက်သောအခါ ပန်းများပွင့်လာစပြု ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် လူ့ဘဝသည် ငယ်ရွယ်နုပျိုရာမှ အိုမင်း ရင့်ရော် ထွား၏။

အိုမင်းရင့်ရော်ရာမှ ပြန်လည်နုပျို ငယ်ရွယ်လာလေ့ မရှိပါပေ။

လစန္ဒာသည် အပြောင်းအလဲများသည် မုန်သော်လည်း နှေဦးဆောင်း စသည့် ရာသီဥတုများမှ မိုးမရွာသောညတွင် သန်းခေါင်ကိုသာ မော့ကြည့်လိုက်ပါ။ လစန္ဒာကို တွေ့နိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သင်သည် တစ်ယောက်တည်း တစ်ကိုယ်တည်း မဟုတ်ပါ။ လစန္ဒာက အမြဲအဖော်ပြုနေပါ၏။

ထို့ကြောင့် လစန္ဒာသည် လူတို့၏ ချစ်ခင်စွဲလမ်းသော အရာတစ်ခု ဖြစ်၏။

ချစ်သူရှိသူများ၏ စိတ်လူးယဉ်စရာ အရာတစ်ခုပင်မ ဟုတ်ပါလား။

* * *

လစန္ဒာ။

လစန္ဒာအား ကဗျာဆရာများက ကဗျာများဖွဲ့ဆိုသီကုံးခြင်း၊ စားရေးသွက်လည်း ဖော်ကြူးသိဖွဲ့ခြင်း၊ စာရေးဆရာများက လည်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာအတွက် ရေးသားဖွဲ့နွဲ့ခြင်းပြုကြ၏။

လစန္ဒာအားကြည့်၍ အချို့က ပီတိဖြစ်နေတတ်ကြ၏။ အချို့ကမူ ပူဆွေးတတ်ကြ၏။ အချို့က ဝမ်းနည်းတတ်သည်။

အချို့ကမူ လရောင်အောက်ဝယ် အရက်ကို အရသာခံ၍ သောက်တတ်ကြ၏။

ထန်ချီသည် ဤကဲ့သို့သော လူစားမျိုး ဖြစ်နေ၏။

ယခု သူသည် စတုတ္ထမြောက်ခွက်ကို မော့သောက်နေပြန်သည်။

ထန်ချီသည် အရက်သောက်တတ်လာသည်မှာ ခြောက်လခန့် မျှပင် ရှိသော်လည်း ပထမတွင် သူသည် အရက်နှစ်ခွက်မျှသာ သောက်နိုင်၏။

ယခုမှာမူကား အဆင့်တက်လာသဖြင့် ဆယ်ခွက်အထိ သောက်လာနိုင်တော့၏။

သူသည် မိမိမည်မျှသောက်နိုင်သည်ကို သိထား၏။ သို့သော်လည်း ယနေ့ညတွင် သူက ပို၍သောက်နေ၏။

မည်သူမှ သူ့အား ပို၍သောက်ရန် တိုက်တွန်းနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူ့ကိုယ်သူသာ များများသောက်ရန် တိုက်တွန်းနေခြင်း ဖြစ်၏။

သူ ယခုကဲ့သို့ အလွန်အကြူးသောက်နေခြင်းသည် သူ့ ရင်ထဲမှ စိတ်ညစ်စရာများ မေ့ပစ်ရန်ဖြစ်၏။

အရက်မူးနေသောအချိန်သည် စိတ်ညစ်စရာများ လွှမ်းမိုးစွာ ပွယ်ရာများ အားလုံးကို မေ့ပျောက်နိုင်မည် ဖြစ်ပါ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ထန်ချီ၌ စိတ်ညစ်စရာများ လွှမ်းမိုးပွယ်ရာများ ရှိနေ၍ လားဟု မေးစရာမေးခွန်းတစ်ခု ဖြစ်လာပါတော့သည်။

ရှိနေပါသည်ဟုသာ ခပ်ရှင်းရှင်း ပြေလိုက်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ထန်ချီ၏ဘဝသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြမ်းတမ်းခဲ့သည်ကို ဆင်တို့သိရှိထားပြီး ဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ထန်ချီသည် လူလားမြောက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ သူ့ဘဝကို တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် မြင့်မားလာအောင် ကြိုးစားခဲ့၏။

ယခုဆိုလျှင် သူသည် တိုင်းသိပြည်သိ သိုင်းလောက တစ်ခုလုံးက သိရှိထားသော အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရှင်တစ်ဦး အနေနှင့် အောင်မြင်ကျော်ကြားလျက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။

သို့သော် သူ့ အဖို့အရာရာ ပြီးပြည့်စုံသည်ဟု မရှိသေးပါ။

အောင်မြင်ကျော်ကြားသော သိုင်းသမားတစ်ဦးသည်လည်း အသည်းနှလုံးနှင့်တည်ဆောက်ထားသော ပုထုဇဉ်လူသား တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် လွှမ်းစရာများ၊ ဆွေးစရာများ စိတ်ညစ်စရာများ သံယောဇဉ်များ ရှိနေတတ်သည်မှာ မှဆန်းပါပေ။

ထန်ချီက အရက်အိုးထဲမှ အရက်များကို ခွက်ထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်၏။ အရက်များသည် ခွက်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ချီက အရက်ခွက်ကိုငုံကြည့်လိုက်သည်။
အရက်ခွက်ထဲ၌ အရက်များရှိနေသည်မှာ မှန်သော်လည်း
သူ့မျက်စိထဲ၌ထိုအရက်များအစား မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏
မျက်နှာက ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

* * *

‘အစ်ကိုက ကျွန်မကို ဟိုနန်နယ်မှာ တစ်ခုခု လုပ်ကိုင်စား
ဖို့အကြံပေးတယ်နော်’

‘ဟုတ်တယ်လေ ဒါမှလဲညီမရဲ့ဘဝက တိုးတက်လာမှာပေါ့’
ယမ်းဝေမဲ့ ပြုံးလေးပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှအားမကိုးဘဲ လုပ်ကိုင်စားတတ်ပါ
တယ်’

‘ဒါဆိုသိပ်ကောင်းတာပေါ့’

‘ကျွန်မတစ်ခုပြောပါရစေ’

‘ပြောပါ’

‘အစ်ကိုကကျွန်မကို တန်ဖိုးမရှိတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့
အထင်သေးသွားမှာ စိုးလို့ပါ’

ချီကခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အဲဒီသဘောထားမျိုးတွေ ဘယ်တော့မှ
ရှိဘူးဆိုတာ ညီမတစ်သက်လုံးယုံထားပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ယုံပါပြီ ကျွန်မလေ ဘာအလုပ်ပဲလုပ်ကိုင်စားစား
အစ်ကိုအနားမှာပဲနေချင်တယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာကျွန်မရဲ့အစ်ကို
တစ်ယောက်လို့ နောက်ပြီ...နောက်ပြီ...’

သူမစကားမဆက်ရှာပါ။

ချီသိထားပါသည်။ သို့သော်လည်း မိမိရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီး
များအတွက် သံယောဇဉ်ဆိုသည့်ကြိုးတစ်ချောင်းကို ဘယ်နည်း
နဲ့မှအချည်မခံနိုင်သေးပါ။

ထို့ကြောင့် ထန်ချီသည်မလိမ့်တစ်ပတ်နှင့် ဟိုနန်မြို့မှတိတ်တ
ဆိတ်ပြန်လာခဲ့လေသည်။

*

သူကအပြန်ခရီးတွင်...တာချင်မြို့သို့ဝင်ခဲ့၏။ တာချင်မြို့တွင်
လိအင့်ဂိုကအာဏာသားအဖြစ် ဆက်လက်တည်ရှိနေသော်လည်း
ယခုအချိန်အထိ ပို့ကျူလင်က သူ့အားလက်မထပ်သေးသော
သတင်းကို အံ့ဩစရာကြားလိုက်ရလေသည်။

ပို့ကျူလင်ဟာ သိပ်စိတ်ကြီးတာပဲသူ့ငယ်ချင်း အခုအချိန်
ထိသူက ငါ့ကိုမျက်နှာများတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ထင်နေတုန်းပဲ’

ချီကလီအင်ဂိုအားကြည့်လိုက်သည်။

‘မင်းကကော ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့တွဲခဲ့လို့လဲ’

‘ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ မတွဲပါဘူးကွာ၊ လူဆိုးထိန်းအမျိုး သမီးတိတ်အိန်းဆိုတာကလဲ အလုပ်ကိစ္စကြောင့်သာ တွဲသွားတဲ့ လာပြစ်နေပေမယ့် ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး၊ ဒါကိုသူကတစ်မျိုး ထင်နေတာပါ’

ထန်ချီကပြုံးလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ဘယ်သူကပြော၍ ကြားသွားသည်မသိ ပို့ကျူလင် သည် သူတို့နှစ်ဦးဆီသို့ရောက်ရှိလာတော့သည်။

‘နင်မကောင်းဘူးထန်ချီ’

တွေ့တွေ့ချင်း သူမကနှုတ်ခမ်းစူ၍ရန်တွေ့သည်။

ချီကပြုံးနေရ၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘နင်ကငါ့ကို လီအင်ဂိုလောက်မခင်ပါဘူး၊ ငါကတော့ နင် အပေါ်ခင်မင်လိုက်ရတာ နင်အသိဆုံးပါ’

‘ဒီလိုဘယ်ဟုတ်မလဲဟာ နင်ကိုလဲခင်ပါတယ်’

‘နင်ကငါ့ဆီတောင် မလာဘဲနဲ့များ’

ချီကဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။

သူသည်ပြုံး၍အပြင်ဘက်သို့ ငေးမောနေမိသည်။

ထိုစဉ် သူ့မျက်စိထဲသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကတိုးဝင်လာ၏။

ထန်ချီသည် အံ့ဩသွားသော်လည်း အကြံအစည်တစ်ခုကို ချက်ချင်းရရှိလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်ကျောကယာထ၍...

‘ယမ်းဝေ.... ဟော့.... ယမ်းဝေနေဦး’

ဟူ၍လမ်းမပေါ်မှမိန်းကလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည် တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ပို့ကျူလင်နှင့်လီအင်ဂိုအား အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်ကာ ယမ်းဝေထံသို့ပြေးလွှားသွားပြီး သူမနှင့်ပခုံးခြင်း ယှဉ်ကာ လျှောက်သွားတော့သည်။

ပို့ကျူလင်သည် ထန်ချီ၏အပြုအမူကိုကြည့်၍ အံ့ဩခြင်း မကအံ့ဩသွားလေသည်။

‘ဪ... သူကငါ့ထက်ခင်မင်ရမယ့်သူ ရှိနေပါပေါ့လား’

ပို့ကျူလင်သည် ထိုကဲ့သို့တောင်းတောလိုက်သည်။

သူမသည် အတန်ကြာအောင်ငေးဝိုင်နေပြီးမှ သူမထံမှမမြင် ရတာကြာပြီဖြစ်သော အပြုံးတစ်ခုကိုပြုံးပြ၍ လီအင်ဂိုအားနှုတ် ဆက်ပြန်သွားတော့သည်။

ချီသည် ယမ်းဝေနှင့်ပူးကပ်၍ လျှောက်လှမ်းခဲ့ပြီး အတော် ကလေးရေ ချောင်းရောက်တော့မှ လူချင်းအနည်းငယ် ခွဲလိုက်လေ သည်။

‘အစ်ကိုမကောင်းဘူး’

ယမ်းဝေက ဆီး၍အပြစ်တင်ပြန်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

သူမကနှုတ်ခမ်းကိုစုပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်လေသည်။

‘ကျွန်မကတော့ ရုတ်တရက်ပျောက်သွားလို့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ ဟိုနန်းတစ်မြို့လုံး အနွဲ့ရှာဖွေစုံစမ်းတယ်၊ နောက်ဆုံးမှ တာချင် ဆက်ကိုထွက်သွားတယ်လို့ သတင်းရတော့တယ်’

ထန်ချီသည် သူမ မသိအောင် သက်ပြင်းချမိလိုက်၏။

‘ကိစ္စတစ်ခုအရေးကြီးတာနဲ့ ကမန်းကတန်းထွက်လာခဲ့မိတာ ပါယမ်းဝေရယ်၊ အခု အင်ထရမ်းမှာရှိတဲ့အစ်ကို့ အဖေ ဆီသွား မယ်၊ ယမ်းဝေ လိုက်မယ်မဟုတ်လား’

မထူးတော့ပြီမို့ ထန်ချီက ပြန်ချော့လိုက်ရလေသည်။

‘ကျွန်မသိပါတယ်အစ်ကိုရယ် အစ်ကိုဟာ လောကကြီးတစ်ခု လုံး ဘာကိုမှစိတ်မဝင်စားသေးပါဘူး၊ အစ်ကိုရဲ့အလုပ်ဝတ္တရား ကလွဲပြီးတော့ပေါ့လေ၊ အစ်ကိုဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ကျွန်မကြီး စားပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့မှအစ်ကိုယ့်ကိုမေ့ မှာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ အစ်ကိုသိထားပါ၊ ကျွန်မသွားစရာရှိလို့ခွင့်ပြုပါဦး’

စီတစ်ခါ သူမက စ၍လမ်းခွဲသွားတော့သည်။

ချီတစ်ယောက် ရင်ထဲတွင် တင်းကျပ်သောဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားရင်း ခေါင်းညိတ်ပြမိလိုက်လေသည်။

သူမသည် ချီရှေ့မှ တရှေ့ရှေ့ ထွက်သွားလေသည်။ အကယ် ၍သာ သူမ၏မျက်နှာကိုလိုက်၍ ကြည့်မည်ဆိုပါက မျက်ရည်များ စိုရွှဲနေသည်ကို တွေ့ရှိမည်ဖြစ်ပေသည်။

ထန်ချီသည် အင်ထရမ်းမြို့သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီး ခြောက်လ နီးပါးအချိန်များဖြုန်းခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့ သူ့ထံသို့ အမိန့်စာတစ်ခု ရောက်လာခဲ့တော့သည်။ ထိုအမိန့်စာမှာ ချန်ကူးမြို့တစ်ဝိုက်တွင် တိမ်လှိုင်းဟူသော ဓားသမားတစ်ဦး သောင်းကျန်းနေသဖြင့် အမြန်ဆုံးပေးထုတ် ပေးရန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ယခုချန်ကူးမြို့သို့ရောက်ရှိပြီး အရက်ကို စိမ်ပြေနေပြောသောက်နေသည်။

သို့သော် အရက်ခွက်ထဲ၌ သူမ၏မျက်နှာကလေးက ပေါ်လာ သည်။

သူမဆိုသည်မှာ ‘ယမ်းဝေ’။

* * *

ယနေ့ညသည် လပြည့်သောည ဖြစ်လေသည်။ လဝန်းသည် ကောင်းကင်ထက်ဝယ် လင်းထိန်နေ၏။ ပန်းစုံများ ရှေ့လရောင်အောက်ဝယ် ခြံဝင်းအတွင်း၌ စား ပွဲအပြည့် ဟင်းလျာများနှင့် အရက်များ၊ ထိုစားပွဲရှေ့တွင် ချီ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်၍အရက်သောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သုတစ်ယောက်ကလွဲ၍ မည်သည့်အဖော်မှမရှိပါချေ။
 အဖော်ရှိသည်ဟုဆိုလျှင် ကောင်းကင်မှလစန္ဒာနှင့် မြေပေါ်
 မှ သူ၏အရိပ်သာရှိလေသည်။
 သူသည် ဆယ့်လေးခွက်မြောက်သောက်ပြီးသောအခါ ရယ်
 ချင်သလိုလိုဖြစ်လာလေသည်။
 တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပျံတက်လာမည်ဟု ထင်ရလောက်
 အောင် ပေါ့ပါးနေ၏။
 သူ တစ်ချက်မဲ့ပြီးပြုံးလိုက်၏။
 အရက်ခွက်ကိုချိုလိုက်ပြီး ခါးမှချိတ်ထားသော ပလွေတစ်
 ချောင်းကို ထုတ်လိုက်လေသည်။
 ထို့နောက် ပလွေအား နှုတ်ခမ်းနှင့်တေ့ကာ မှုတ်လိုက်လေ
 တော့သည်။

* * *

လေနှုအေးကလေးက တိုက်ခတ်နေဆဲ။
 ပလွေ၏သံစဉ်များသည် နိမ့်ချည်တစ်ခါ မြင့်ချည်တစ်လှည့်
 ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
 ထိုပလွေသံအား ကြားရသူများအဖို့ လွမ်းသလိုလိုဆွေးသ
 လိုလို စသည့်ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်စေလေသည်။

ထန်ချီ၏ပလွေမှတ်သည့်ပညာမဆိုးဘူးဟု ဆိုရပေမည်။
 ရုတ်တရက် လက်ခနဲ တစ်ချက်လင်းထိန်သွားသည်။
 အလင်းရောင်တန်းတစ်ခုသည် ချိုထိုင်နေသောစားပွဲအနီးရှိ
 သစ်ပင်တစ်ပင်၏ပင်စည်ကို တန်းဝင်သွားလေသည်။
 အရောင်တန်းရပ်တန့်သွားသည်။
 ထိုအရောင်တန်းမှာဝင်းလက်ပြီး ပါးလွှာသော ဓားမြှောင်
 တစ်လက်ပင်ဖြစ်လေသည်။
 ဓားသွားသည် လက်ညှိုးနီးပါးကျယ်ပြီး ခြောက်လက်မခန့်
 ရှည်၏။
 သစ်ပင်၏ပင်စည်သို့ စိုက်ဝင်သွားသော ဓားမြှောင်သည်
 လေးလက်မခန့် မြှုပ်သွားသည်။
 ဓားမြှောင်ပစ်သူ၏လက်သည်အားအလွန်ကောင်းပြီး တိကျ
 လှပေသည်။
 ဓားမြှောင်ပစ်လွင့်လာသော တစ်ချိန်တည်းပင်မှာ ထန်ချီ
 သည် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ခုန်၍ခိုလိုက်ပြီးနောက် ထိုသစ်ပင်
 ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။
 သူသည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ထိုင်လျှင်
 သင့်လျော်မည့် အကိုင်းတစ်ခုကို ရွေးချယ်ပြီး ထိုင်ချလိုက်ကာ
 ပလွေအား ထပ်မံ၍ မှုတ်နေပြန်သည်။
 'ဝိုး'
 ဟူသောအသံသည် ဆက်လက်၍ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။
 ထန်ချီ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ထိုင်နေသောအကိုင်းမှ ရုတ်တရက်
 အခြားအကိုင်းတစ်ခုသို့ ကူးပြောင်းသွားပြန်၏။

‘ဒုတ်’
ဟူသောအသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် မူလထိုင်နေ
သောသစ်ကိုင်းပေါ်တွင် ဓားမြှောင်တစ်လက်စိုက်နေပြန်သည်။

‘ဝှီး...ဝှီး’
ဟူသည့်အသံများက ဆက်လက်ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။
ထန်ချီသည် ထိုသစ်ကိုင်းမှရှုတ်တရက် ခုန်ချလိုက်လေတော့
သည်။

သူသည် အရှူးထ၍ ယခုကဲ့သို့ပြုလုပ်နေခြင်းမဟုတ်ပါ။
ဓားမြှောင်ကိုးလက်သည် လေး သုံး နှစ် ပုံစံဖြင့် သူ့ထံသို့
ပစ်လွှင့်လာသောကြောင့် သူက ရှောင်တိမ်းနေရခြင်းပင်ဖြစ်
ပါ၏။

ထိုဓားကိုးလက်သည် သူ၏ပခုံးနှစ်ဖက်၊ ခါး၊ ရင်စားလည်
ပင်း စသည့်နေရာသို့ပစ်လွှင့်လာခြင်းဖြစ်၍လည်း သူက တိမ်း
ရှောင်နေခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေပေါ်သို့ ပေါ့ပါးစွာ ကျလာပြီ
နောက် သူသည် ပလ္လေမှုတ်ခြင်းကို အပြတ်မခံဘဲ ပလ္လေအား
ဆက်၍မှုတ်နေပြန်သည်။

ထိုတဒဂ်တွင် ဖြစ်ပျက်ပုံများသည် သူနှင့်လုံးဝမသက်ဆိုင်
သည့်အလား ပလ္လေကိုသာ အသံနေအသံထားဖြင့် စိတ်ဝင်စား
စွာမှုတ်နေ၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည်သံစဉ်များ၊ မှားသွားမည်ကို စိုးရိမ်
သည့်အခါ သူ ပလ္လေပေါက်ကလေးများတွင် ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည်

လှုပ်ရှားနေသော လက်ချောင်းကလေးများကိုသာ ကြည့်နေလေ
သည်။

သူသည် ပလ္လေသံကို ညင်ညင်သာသာမှုတ်ရင်းရွှေသို့လျှောက်
သွားလေ၏။

သူ၏ခြေလှမ်းသည် ပန်းရုံတစ်ခုဆီသို့ ထောက်သွားသော
အခါ ရုတ်တရက်ရပ်တန့်သွားသည်။

လူတစ်ရပ်ခန့်မြင့်နေသော ပန်းရုံသည် ရုတ်တရက်ဘေးနှစ်
ဖက်သို့ ခွဲထွက်သွား၏။

လူတစ်ယောက်သည် ပန်းရုံကြားမှထွက်လာလေတော့သည်။
အင်မတန် ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်

ဖြစ်တော့၏။

မိန်းကလေးသည် တစ်ကိုယ်လုံး အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

သူမ၏လက်ထဲတွင် ပါးလွှာသော ဓားရှည်တစ်လက် ကိုင်ဆောင်ထားလေ၏။

ဓားရောင်က ပွေးခနဲလှုပ်ရှားသွားသည်။ သူမ၏ဓားသည် လှုပ်တစ်ပြက် ထန်ချီ၏ဦးခေါင်းတည့်တည့်

သို့ ခုတ်ချလိုက်၏။ ပလေသံသည် ရုတ်တရက် ထပ်မံပေါ်ထွက်လာ၏။ ထန်ချီ၏ခန္ဓာကိုယ် ဘေးသို့ရှောင်သွားရသည်။

‘ဝိုး’ ဓားသည် သူ့အား မခုတ်မိဘဲ လေကိုသာခုတ်မိသွားလေသည်။

မိန်းကလေးက တစ်ချက် မဲ ပြုံးပြုံးလိုက်၏။ သူမ၏ဝဲဘက်လက်တွင် တစ်ပေခန့်ရှည်သော ဓားပါးတစ်ပါးလာပြန်၏။

သူမသည် လက်နှစ်ဖက် ဝေယမ်း လှုပ်ရှားလိုက်လေသည်။ ဓားနှစ်လက်သည် ဝဲယာလှုပ်ရှားကာ လိပ်ပြား၏တောင်ပံ

ပမာ လှုပ်ရှားယပ်ခတ်ပြီး ထန်ချီ၏ထစ်ကိုယ်လုံးသို့ လှမ်းခြံကာ တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

ပလေသံသည် တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။ ထန်ချီ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လှုပ်ရှားယပ်ခတ်နေသော ဓားရောင်

ကြားတွင် ယိမ်းကာဝဲကာ လူးလွန်းနေတော့၏။ ဓားနှစ်လက်က ပို၍ပြင်းထန်လာသည်။

သူသည် မိန်းကလေးခုတ်လာသော ဓားချက် ဆယ်နှစ်ချက်အား တိမ်းရှောင်ပြီးနောက် သူ့လက်ထဲမှ ပလေနှစ်ပိုင်းအား မိန်းကလေးထံသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်လေသည်။

သူ့သော် ဓားက လေထဲသို့သာခုတ်မိနေ၍ ဝိုးခနဲဝိုးခနဲ အသံများသည် အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရုတ်တရက်.... ‘ဒုတ်’

ဟူသော အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာတော့၏။ လှုပ်ရှားနေသော ဓားနှစ်လက်သည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားလေတော့၏။

ထန်ချီ၏ပလေသည် ထက်ပိုင်း တိခနဲပြတ်သွားတော့သည်။ ထန်ချီသည် လက်နှစ်ဖက်တွင် ပလေကို တစ်ဖက်တစ်ပိုင်းစီ

ကိုင်လျက် မဲပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။ ‘ကျုပ် အင်မတန် အရှောင်အတိမ်း မြန်ပေလို့ပေ၊ ဗျာ

နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ်ခေါင်းတော့ နှစ်ခြမ်း’ သူ၏စကား မဆုံးသေးပါ။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေး၏ ဓားနှစ်လက်သည် ဝဲခုနစ်ချက် ညာသို့ငါးချက်ပေါင်း ဓားချက် ဆယ်နှစ်

ချက်ဖြင့် ခုတ်လိုက်ပြန်လေသည်။ ဓားက အလွန်မြန်သည်။

ထန်ချီ၏ကိုယ်ခန္ဓာသည်လည်း လိုက်ဖက်ညီထွေစွာ လျင်မြန်လှပေ၏။ ထန်ချီ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် လှုပ်ပြက်သကဲ့သို့ လျင်မြန်

နေ၏။ သူသည် မိန်းကလေးခုတ်လာသော ဓားချက် ဆယ်နှစ်ချက်အား တိမ်းရှောင်ပြီးနောက် သူ့လက်ထဲမှ ပလေနှစ်ပိုင်းအား မိန်းကလေးထံသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်လေသည်။

သူသည် မိန်းကလေးခုတ်လာသော ဓားချက် ဆယ်နှစ်ချက်အား တိမ်းရှောင်ပြီးနောက် သူ့လက်ထဲမှ ပလေနှစ်ပိုင်းအား မိန်းကလေးထံသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်လေသည်။

သူသည် မိန်းကလေးခုတ်လာသော ဓားချက် ဆယ်နှစ်ချက်အား တိမ်းရှောင်ပြီးနောက် သူ့လက်ထဲမှ ပလေနှစ်ပိုင်းအား မိန်းကလေးထံသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်လေသည်။

ပလ္လေနှစ်ပိုင်းသည် မြားတစ်စင်း၏ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် မိန်းကလေးထံသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးသည်လည်း ခေသူမဟုတ်ပါ။ သူ၏ခားနှစ်လက်ကို စက်ဝိုင်းတစ်ဝက်ပုံစံဖြင့် ဝေယမ်းလိုက်ရာ ပလ္လေနှစ်ပိုင်း၊ နှစ်ပိုင်း နှစ်ခု၊ လေးပိုင်းလေးခုအဖြစ်သို့ ချောက်ခွဲသွားပြီး လွှင့်စဉ် သွားတော့သည်။

ထိုတစ်ဒဂံအချိန်တွင် မိန်းကလေးသည် တစ်ဖက်သို့ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်တော့၏။

လက်စသတ်တော့ ရှင်းက မုန်တိုင်းခားသမား အစစ်ပါပဲလား

ဟု ညည်းညူလိုက်သည်။

ထန်ချီ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားတော့သည်။

‘ကျုပ်ကမုန်တိုင်းပါပဲ၊ ဘာလဲ အတုများပေါ်နေလို့လား’ သူမက ချစ်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျွန်မနာမည် ရှောင်လင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်’

မိန်းကလေးက ထန်ချီအားမိမိကိုယ်မိမိ မိတ်ဆက်လိုက်သည်။

ထန်ချီက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

‘ရှောင်လင်း ဟုတ်လား၊ ကျုပ်တော့ ဒီနာမည် တစ်ခါမှ မကြားဖူးသေးဘူး’

မိန်းကလေးကရယ်၍....

‘အခုတော့ ကြားဘူးပြီ မဟုတ်လားရှင်’

ထန်ချီက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ညီမကို ကျုပ် ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဘူးပါသေးတယ်’

သူမကပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’

‘ဒါဖြင့် ညီမက ကျုပ်ကို မုန်းနေတာ ကြာပြီနဲ့ တူတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ညီမက ကျုပ်ကို တော်တော်ကလေး ထိုက်ခိုက်လိုက်တာပဲ’

‘ကျွန်မ ရှင်ကိုမမုန်းပါဘူး’

ထန်ချီ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

‘ဟင် မမုန်းဘူးဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကို ဓားမြောင်နဲ့ပစ်တာ

ရယ်၊ ဓားနဲ့ခုတ်တာရယ် အဲ့ဒါတွေက ဘာသဘောလဲ’

‘အဲဒါ ရှင်ကိုချစ်လို့’

ထန်ချီက မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။

သည်မိန်းကလေး ရှူးများနေသလားဟု တွေးမိလိုက်၏။

‘ညီမ ဘာပြောတာလဲ’

‘ရှင်ကိုမမုန်းပါဘူးလို့ ပြောတာပါ၊ ကျွန်မကရှင်ကို မုန်တိုင်း ဓားသမား ထန်ချီဟုတ်မဟုတ် ဆန်းစစ်ကြည့်တာပါ’

‘ဗျာ ကျုပ်ကို ထန်ချီအစစ် ဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးနေတာ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဘယ့်နှယ်လဲ အစစ်ဟုတ်ရှဲ့လား၊ တခြားနည်းနဲ့များ စစ်ဆေးဖို့ ကျွန်သေးသားဗျာ’

သူမက ရယ်လိုက်သည်။

‘ရှင်ဟာ မုန်တိုင်းအမည်ခံ ထန်ချီအစစ်ဆိုတာ ယုံပါပြီရှင်၊ ထန်ချီက ပြုံးလိုက်သည်။’

‘ညီမက ကျုပ်ကို မသေမချင်း ဓားနဲ့ တိုက်ခိုက်နေတာ ထန်ချီဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးတာဆိုပါတော့’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ဒါပေမယ့် ကျွန်မဓားပစ်လိုက်ကတည်းက အန္တရာယ်ဖြစ်မလာအောင် ကြိုတင်တွက်ချက်ထားပါတယ်’ ထန်ချီကခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်နားလည်ပါတယ်၊ တကယ်ရန်သူဆိုရင် ကျုပ်သေတာကြာလှပြီ ဒါပေမယ့် ဓားကကျုပ်နဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာချည်းပဲ စိုက်ဝင်နေကတည်းက ရန်သူမဟုတ်တန်ဖူးလို့ တွက်ထားမိတယ်’ ကဲ ထားပါတော့ ကျုပ်ထန်ချီအစစ်ဆိုတာသိရပြီ မဟုတ်လား’ သူမကခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’

‘ကဲ သိရတော့တာဖြစ်သလဲ ပြောပါဦး’

‘ရှင်ကသိုင်းရာဇာကျူကျင်းဟုန်နဲ့ သူမနိုင်ကိုယ်မရှုံးသရေပွဲ ယှဉ်ခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား’

‘အင်း ဟုတ်ပါတယ်’

‘နောက်ပြီး အင်ထရမ်းမြို့စားကြီးကိုတောင် အပြစ်မတွေဖော် ထုတ်ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့တယ်နော်’

‘ဒါလဲမှန်တာပဲ’

‘နောက် ဓားသမားကိုးယောက်ကို ဖြိုခွဲနိုင်ခဲ့တဲ့အပြင်ရွှေပျံလွှား၊ ကြယ်တာရာ၊ ဓားမင်းသားလေးစတဲ့ သိုင်းပါရဂူတွေကိုလဲအနိုင်ယူခဲ့တယ်လို့ ကြားရတယ်’

‘သိပ်မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့်ကြာခဲ့ပါပြီ’

‘ဒါပေမယ့် ဓားသမားကိုးယောက်ကိစ္စက မကြာသေးပါဘူး’

‘အဲ့ဒါဘာဖြစ်သလဲ’

‘ရှင်ကအလွယ်တကူနဲ့ အနိုင်ယူခဲ့တယ်လို့ကြားတယ်’

ထန်ချီကတစ်ချက်ပြုံးလိုက်လေသည်။ ‘ငြင်းဆိုမနေတော့ပါချေ။’

မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် အငြင်းအခုံပြုလုပ်လျှင် မိမိသာလျှင် အချိန်ကုန်လှပန်းဖြစ်မည်ဟု သူသိထားသည်။

မိန်းကလေးကဆက်၍ပြောလိုက်သည်။

‘ဓားသမားကိုးယောက်ဟာ အင်မတန်လျှိုဝှက်တယ်၊ ဓားပညာအဆင့်ကလဲမနည်းဘူး၊ ရှင်ကဉာဏ်စွမ်းကိုအသုံးပြုပြီးသူတို့အပေါ် အနိုင်ယူခဲ့ခြင်းဟာ ရှင်ရဲ့သိုင်းပညာကော ဉာဏ်စွမ်းကော သတ္တိဇရာ၊ အတော့ကိုကောင်းတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေပါတယ်ရှင်’

‘ဟဲဟဲ... ဒါဆိုကျုပ်က တော်တော် တော်တဲ့လူပဲဗျ’

ရှောင်လင်းသည် နှုတ်ခမ်းစူလိုက်လေသည်။

‘ရှင်က အစစအရာရာကောင်းပါတယ်၊ အဲ့ ပါးစပ်ကတော့ မရိုးဘူး’

ရှောင်လင်းစကားကြောင့် ထန်ချီရှုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။

ရှောင်လင်း၏စကားကြောင့်ဟု ပြောမည့်အစား ရှောင်လင်း
၏ဟန်အမူအရာကြောင့် အံ့အားသင့်သွားသည်ဟုဆိုလျှင် ပို၍
မှန်ကန်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ရှောင်လင်းသည် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာအဆင့်ရှိသော သမီး
ပျိုတစ်ဦးပင်ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် သူမသည် သိုင်းသမားတစ်ယောက်၏ အဖေ့အ
သက်လုံးဝမထွေရပါ။

ရိုးသားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဟန်အမူအရာများ
ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ချီသည် သူမအားဝေး၍ကြည့်ရင်း မေးရန်ပါးစပ်ဟလိုက်
သည့်အချိန်တွင် သူမကစကားဆက်လိုက်ပြန်၏။

ဟုတ်ပါတယ် ရှင်ပါးစပ်ကလဲ့လို့ အားလုံးရိုးရိုးသားသား
ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မရှင်ကိုတစ်ယောက်တည်းလာတွေ့
ရသော်လည်း စိတ်ချနေပါတယ်။

ထန်ချီကရယ်မောလိုက်လေသည်။

လက်စသတ်တော့ ညီမက ကျုပ်ဆီလာတဲ့ အကြောင်းက
ကျုပ်ရှဲ့သိုင်းပညာကို ဆန်းစစ်ချင်လို့ရယ်၊ ကျုပ်ကဘယ်ပုံဘယ်
ရုပ်မျိုးရှိတယ်ဆိုတာမြင်ချင်တာရယ် ကျုပ်ကိုချီးကျူးတဲ့စကား
ပြောပို့ရယ်ပဲမဟုတ်လား။

ရှောင်လင်းက နှာခေါင်းရှုံ့သွားလေသည်။

‘ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ’

‘ဟင် ဒါဖြင့်အခြားဘာကိစ္စများ ရှိသေးတယ်ဆိုတာ ပြော
စမ်းပါဦး’

ရှောင်လင်းက သူ့အားဆုတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်ပြီးမှ
‘အခုနှစ် သိုင်းလောကမှာ ကိစ္စကြီးနှစ်ခု ဖြစ်ပွားနေတယ်ဆို
တာ ရှင်မကြားမိဘူးလား’

ထန်ချီကပြုံးလိုက်သည်။
‘ကိစ္စတစ်ခုကိုတော့ ကျုပ်သိပါတယ်’

‘အင်းဆိုစမ်းပါဦး’
‘ကျုပ်နဲ့ ဓားသမားကိုးယောက်ကိစ္စမဟုတ်လား’

ရှောင်လင်းက ခစ်ခနဲရယ်လိုက်ပြီး
‘ရှင်ကလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တော်တော် အထင်ကြီးနေတာပဲ’

‘ထားပါတော့လေ၊ ညီမပြောတဲ့ကိစ္စက ဘာတွေလဲ’
‘ရှင်တကယ် မသိဘူးလား’

‘သိမှတော့ ညီမကို မေးနေစရာလိုသေးသလားဗျ’
ရှောင်လင်းသည် အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။

သူ၏မျက်နှာတွင် သောကရိပ်များ ပေါ်လွင်နေလေ
သည်။

ချင်ကူးမြို့မှာ တစ်ကိုယ်တော် ဓားပြတစ်ယောက်ပေါ်နေ
တယ်ရှင်’

‘ခွေးဘီးလူး မဟုတ်လား’
‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ခွေးဘီးလူးက ဒီလောက်မရဲတင်းဘူးရှင်’

‘တယ်ဟုတ်ပါလား ဆက်ပါဦး’
‘ခွေးဘီးလူးက ပစ္စည်းလောက်ပဲယူတာ လူကိုမသတ်ဘူး၊

အခုဓားပြကတိုတောင်းတဲ့နှစ်လအတွင်း အမှုပေါင်းဆယ်ခုနှစ်ခု
ကျူးလွန်ခဲ့တယ်၊ လူလဲသတ်တယ်’

ထန်ချီက အလွန်ထိတ်လန့်သွားသည့်ဟန်ဖြင့်
 'ဟာ - ကြောက်စရာပဲ'
 'ရှင်တကယ်ကြောက်သွားတာလား'
 'ဟဲ့ - ဟဲ့ - ပြောပါဦး၊ အသတ်ခံရတာက ဘယ်တူတွေ့လဲ'
 သူမက စဉ်းစားဟန်ဖြင့်
 'ကျူစု၊ ဆင်ကီး၊ ထင်ဟွား၊ ယုလျှံ' စတဲ့နာမည်ကြီး
 သိုင်းသမားတွေပဲရှင်'
 ရှောင်လင်း၏စကားကြောင့် ထန်ချီမှာ မျက်လုံးပြူးသွား
 လေသည်။
 သူသည် တာဝန်အရသာ လာခဲ့ရသော်လည်း ဤမျှတိတိကျ
 ကျ မသိရသေးပါ။
 'ဟင်... သိုင်းသမား ကျူစု'
 'ဟုတ်တယ်'
 'ယုလျှံနဲ့ ထင်ဟွား'
 'မှန်တယ်'
 'ချန်စန်း အာမခံဌာနမှူး ဆင်ကီး ဟုတ်လား'
 'ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်က သူတို့ကိုသိလို့လား'
 'မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က နာမည်ကြီး သိုင်းသမား
 တွေပဲ ကြားထားဖူးတာပေါ့ဗျ'
 'ရှင်သိထားသလိုပဲ၊ ဒီလူတွေက နယ်နယ်ရရလူတွေမဟုတ်
 ဘူး'
 'နေပါဦး၊ ပစ္စည်းတွေကကော အတော်များများပါသွား
 လို့လား'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ဆင်ကီးအာမခံဌာနကဆိုရင် မြို့စားကြီးရဲ့ပစ္စည်း
 တွေထဲက မြို့တော်ဝန်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေနဲ့
 ပဲ သိန်းချီပြီး အဖိုးတန်နေပြီရှင်'
 'နေပါဦး ကျူစုက အာမခံဌာနကမှမဟုတ်ဘဲ'
 'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျူစုရယ် ဆင်ကီးရယ်၊ အာဏာသားလူဆိုး
 ထိန်း ယန်ချင်း တို့က အင်မတန်ခင်မင်တဲ့ သူငယ်ချင်းသုံး
 ယောက်ပဲ၊ ဒါကြောင့်လဲ အနားယူသွားတဲ့ လူဆိုးထိန်း ယန်
 ချင်းကိုယ်တိုင် ဒီအမှုကို ပြန်ကိုင်နေတယ်ရှင်'
 'ယန်ချင်း'
 ဟု ရေရွတ်ရင်းမှ ထန်ချီ အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး
 'ယန်ချင်းဆိုတာ နေပြည်တော်မှာ ပထမအာဏာသားအဖြစ်
 နာမည်ကျော်တဲ့ ယန်ချင်းကိုပြောတာမဟုတ်လား'
 'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ သူပဲရှိတာပဲ'
 'ဒီလိုဆိုရင် ဒီအမှုမကြောတော့ပါဘူး၊ ဧပြီလမှာသေချာ
 တယ်'
 ရှောင်လင်း မျက်မှောင်ကြုတ်၍
 'ဘာဖြစ်လို့လဲ'
 'ကျုပ်ကြားဖူးတာက ယန်ချင်းဟာ လူဆိုးဖမ်းတဲ့နေရာမှာ
 အလွန်တော်တာပဲ၊ တော်ရုံတန်ရုံခားပြုတွေဟာ သူ့နယ်ထဲမှာ
 အလုပ်မလုပ်ရဲဘူး၊ လုပ်မိရင်လဲ သိပ်မကြာပါဘူး၊ ယန်ချင်းက
 တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သူတို့ကိုဖမ်းမိခဲ့တာချည်းပဲ'

'ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ဆင်ကီးနဲ့ ကျူစ အသတ်ခံရပြီးတာနဲ့ အတွင်းဝန်က သူ့ကိုပြန်ခေါ်ပြီး ဒီအမှုကို အပ်လိုက်တယ်'

'ဒါဆိုရင် စိတ်ချရပါပြီ၊ ယန်ချင်းဟာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာကြာ ဒီလိုအလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးလို့ သူ့အတော်ကျွမ်းကျင်တယ်' သူ့မက ခေါင်းယမ်း၍

'ဒါပေမယ့် ရှင်ထင်သလို ပထမအမှုမပေါ်ဘဲ အမှုတွေတစ်ခုပြီးတစ်ခု တိုးတိုးလာတယ်ရှင်'

'အချိန်လိုနေသေးလို့ပါ၊ အချိန်တန်ရင်တော့ အမှုတွေ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုဖော်ထုတ်မိလာမှာပဲ၊ အမှုတစ်ခုသာ ပေါ်လာရင် ကျန်အမှုတွေက ကွယ်သွားမှာပါ'

'ဒါပေမယ့် အချိန်ကြာလို့ ဖြစ်တော့ဘူးရှင်၊ အတွင်းဝန်က အမှုကိုသုံးလအတွင်း အပြီးဖော်ထုတ်ရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ်၊ သုံးလပြည့်ပြီး ယန်ချင်းကအမှုကို မဖော်နိုင်ခဲ့ရင် အာဏာသားယန်ချင်းက သက်သာမှာမဟုတ်တဲ့အပြင် ကျွန်မအစ်ကိုလဲ ဆုထူးကပြုတ်သွားမှာ သေချာတယ်'

'ဗျာ ညီမရဲ့အစ်ကိုက ဘယ်သူများမို့ တုန်း'
'ဒီချင်ကူးမြို့ရဲ့ မြို့စားကြီး ရှောင်ဖန်းပါရှင်'
'ဗျာ'

* * *

ထန်ချီသည် အံ့ဩသွားသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ရှောင်လင်းကို ကြည့်မိလိုက်သည်။

'လက်စသတ်တော့ ညီမက မင်းမျိုးမင်းနွယ် တစ်ယောက်ကိုး၊ ဒါကြောင့် ညီမကိုကြည့်ရတာ သိုင်းလောကသားတွေနဲ့ လုံးဝမတူပါဘူးလို့ထင်နေတာ၊ အင်း မြို့စားကြီးဆိုတဲ့ဆုထူးက မသေးဘူးမနာ'

'ဒါပေမယ့် အတွင်းဝန်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင်တော့ အဆင့်ငယ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့်အတွင်းဝန်ရဲ့အမိန့်ကိုကျွန်မအစ်ကိုက တစ်ဆင့်ဖတ်မိမိ လိုက်နာရမယ် မဟုတ်လားရှင်'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ အတွင်းဝန်က သုံးလေးလအချိန်ပေးလိုက်တာကိုပဲ ကံကောင်းတယ်လို့ဆိုရမယ်၊ သုံးရက်သာပေးရင်တော့ ဒုက္ခပဲ'

ရှောင်လင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

'ဒါပေမယ့် အခု နှစ်လတောင်ကုန်သွားပြီရှင်'

'နောက်တစ်လတော့ အချိန်ကျန်သေးတယ် မဟုတ်လား'

'ကျန်မတော့ စိတ်ပူနေရတယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်လမှာလဲ အာဏာသား ယန်ချင်းက လက်မှိုင်ချနေရတော့ ဒီကျန်တဲ့တစ်လမှာလဲ ကျွန်မ အစ်ကိုအတွက် ကျွန်မ အတော်ရင်လေးနေမိတယ်'

'ဒါဖြင့် ညီမအစ်ကိုလဲ တော်တော်စိတ်ညစ်နေမှာပဲ'

'သူက ဒီကိစ္စနဲ့ စားလို့မဝင် အိပ်လို့မပျော် ဖြစ်နေပါတယ်'

ချီသည် မြို့စားကြီးရှောင်ဖန်း၏ သတင်းကို ကြားမိသော်
လည်း လုံးဝတော့ မသနားမိပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အတွက် သင်ခန်းစာရခဲ့ဖူးသည်
မဟုတ်ပါလား။

အင်ထရမ်းမြို့စားကြီးကို သူကသနားမိခဲ့သည်။
နောက်ဆုံး၌ ထိုမြို့စားကြီးသည် လူဆိုးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေ
တော့သည်။ ယခုလည်း....

‘ညီမအစ်ကိုအတွက် ကျုပ်လဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး’
‘ကျွန်မက သူ့အတွက် ရှင့်ကို လာရှာတာပါ’

‘ဗျာ ကျုပ်ကို လာရှာတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ ညီမစိတ်ထဲ
တစ်ကိုယ်တော်ခေးပြဟာ ကျုပ်ပဲလို့ ထင်နေလို့လားဗျာ’

‘ကျွန်မ ဒီလိုမပြောပါဘူးရှင်’
‘ဒါဖြင့်ဘာလဲ ပြောစမ်းပါဦး’

‘ကျွန်မ ပြောပြီးပါပြီကော၊ အခုတလော ဆိုးသွမ်းနေတဲ့
ခေးပြကိစ္စ’

‘ဟုတ်တယ်လေ ညီမ ပြောခဲ့ပြီပဲ’
‘အခုသိုင်းလောကမှာ လူနှစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာတယ်
မဟုတ်လား’

ထန်ချီမှာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြန်သည်။
‘ဆိုစမ်းပါဦး ဘယ်လိုနှစ်ယောက် ပေါ်လာတာလဲ၊ ညီမ
စကားက ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်နဲ့ပါလား’

‘တစ်ယောက်က တစ်ကိုယ်တော်ခေးပြ’
ထန်ချီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
‘ဟုတ်ပြီ’

‘နောက်တစ်ယောက်က လူစွမ်းကောင်း’
ထန်ချီက ရင်ကိုကော့ပေးလိုက်သည်။

‘ဒါဆို သူ့ရဲကောင်းဟာ ကျုပ်ပဲဖြစ်ရမယ်’
ရှောင်လှိုင်း ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြန်သည်။

‘ဒီလောက်လဲ မြင့်မသွားပါနဲ့၊ ကျွန်မက မဟုတ်ဖူးလို့
မပြောပါဘူး’

သူမသည် ရယ်မောပြီးမှ စကားကိုထပ်မံဆက်လိုက်သည်။
'သူရဲကောင်းဟာ အခုထိ ပြိုင်သူကင်းခဲ့တယ်'
ထန်ချီ မျက်မှောင်ကြုံတ်သွားသည်။
သူသည် ရှောင်လင်း၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကို သိလိုသဖြင့်
စူးစမ်းလေ့လာသည့် မျက်လုံးဖြင့် သူမအား အကဲခတ်ကြည့်နေ
သည်။

ရှောင်လင်းက စကားဆက်ပြောသည်။
'တစ်ကိုယ်တော်စားပြုကလဲ အခုထိဖမ်းမမိသေးဘူး၊ ဒါ
ကြောင့် လူအတော်များများက သူရဲကောင်းနဲ့တစ်ကိုယ်တော်
စားပြုကို ထိင်တိုက်တွေ့စေချင်ကြတယ်'

ဤတွင် ချီသည် ရှောင်လင်း၏ဆိုလိုရင်းသဘောကိုနားလည်
လိုက်လေသည်။

ကော့ထားသောရင်ကိုလည်း ကပျာကယာ ပြန်နှိမ်ချလိုက်
သည်။

'တော်ပါတော့ဗျာ၊ ကျုပ် အေးအေး ဆေးဆေးပလ္လေမှုတ်
နေပါရစေ'

ရှောင်လင်းသည် သူ့အားမော့ကြည့်ပြီး....
'ရှင်...ရှင်က လုံးစိတ်မဝင်စားဘူးဟုတ်လား'
ဟု ထိတ်ထိတ် ပျာပျာပြန်မေးလိုက်လေသည်။
'ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့လက်ခံရမှာလဲ စိတ်ဝင်စားရမှာလဲ'
'ရှင်က သူရဲကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး'
'သူရဲကောင်းက သူ့ခိုးဖမ်းတဲ့အလုပ်လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲဗျ'
'သူက သူ့ခိုးမဟုတ်ဘူးရှင် ဓားပြ၊ လူသတ်သမား'

'အစိုးရမှာ မြို့စားကြီးတွေရှိတယ်၊ အာဏာသားတွေရှိတယ်
သူတို့ဥပဒေအရ အလုပ်လုပ်ကြလိမ့်မှာပေါ့'

'ထောက်လှမ်းရေးသမားဆိုတာကလဲ ဒီအလုပ်မျိုးပဲလုပ်ရ
တာပါပဲနော်'

ထန်ချီ ပါးစပ်ပိတ်၍ပြုံးနေသည်။
သူမကဆက်လက်၍...

'သူတို့က လက်မှိုင်ချနေလို့ ရှင့်ဆီလာပြီး အကူအညီတောင်း
ရတာပေါ့ရှင်'

'ကျုပ်ဒီမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ညီမက ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ'
ရှောင်လင်းက အနည်းငယ် ပြုံး၍

'အစ်ကိုကလဲ ညည်းနေတယ်၊ ထောက်လှမ်းရေးသမားလဲ
ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ အရက်ပဲသောက်နေတယ်၊ နေပြည်တော်က
အတွင်းဝန်ကလဲ ဘယ်လိုလူစားမျိုးကိုလွှတ်မှန်းမသိဘူးလို့ညည်း
နေတာနဲ့ စုံစမ်းတော့ ရှင်မှန်းသိလိုက်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်
မလာခဲ့တာ ရှင်ဒီကိစ္စကိုကူညီမယ်မဟုတ်လားဟင်'

သူမ၏အသံက ဝိုသံပါလာသည်။
အတန်ကြာမှ ချီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချီ၍

'ကျုပ်ကတော့ ပလ္လေပဲမှုတ်နေချင်တာ ဒါပေမယ့် ညီမက
အကူအညီတောင်းတော့လဲ စဉ်းစားရတော့မှာပေါ့လေ'

ချီက သူမကိုကြည့်၍ ဟန်လုပ်ပြောလိုက်သည်။
'ဒါဖြင့် ရှင်တကယ်ဖမ်းပေးတော့မှာပေါ့ဟုတ်လား'

ထန်ချီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'အင်း...ခပ်ပြင်းပြင်းနဲ့ပလ္လေမုတ်နေမယ့်အစား ရုတ်ရုတ်
 ရုတ်ရုတ်တော့လိုက်လုပ်ဦးမှပဲလို့ စိတ်ကူးမိတယ်'
 ရှောင်လင်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားလေသည်။
 'ဒါဆို ရှင်ကိုငှားဖို့အတွက် အခကြေးငွေ ဘယ်လောက်ယူ
 မှာလဲ'
 'ကျုပ်ကိုအထူးပေးဖို့မလိုပါဘူး တစ်နေ့အမှုပေါ်လာရင်
 အတွင်းဝန်က ဆုငွေပေးချင်ပေးမှာပေါ့ဗျာ'
 'ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မအစ်ကိုအတွက် ကူညီတာမို့
 ကျွန်မက
 တော်ပါဗျာ၊ ကျုပ်က ဒီခားပြန်စိတ်ဝင်စားသွားတာနဲ့
 စေတနာနဲ့ပဲဖော်ထုတ်ပေးပါမယ်'
 'ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ရှင်သာဒီကိစ္စကိုတာဝန်ယူရင် ဒီအမှု
 တားပေါ်မှာ အသေအချာပဲ'
 'နေပါဦး ညီမက ကျုပ်နာမည်ကိုကြားရုံနဲ့ဒီလောက်တောင်
 အသင်ကြီးနေရသလား'
 'သူ့ရဲကောင်းဆိုတာ ဘယ်သူမှ အထင်မသေးကြပါဘူးရှင်
 'ထန်ချီ' က ရယ်လိုက်လေသည်။
 'ကဲ ဒါတွေထားပါတော့ တစ်ကိုယ်တော်ခားပြုရုံထူးခြားမှု
 လေးများရှိရင် ကျုပ်ကိုပြောပြပါလား'
 ရှောင်လင်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး—
 'တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သူ့အမှုတစ်ခုတစ်ခု လုပ်တိုင်းလုပ်တိုင်း
 တိုက်လှိုင်းစာလုံးပါတဲ့ စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်တော့ ချထားခဲ့
 တာပဲရှင်'

'တိမ်လှိုင်းဟုတ်လား'
 'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်'
 သူက ဘာလက်နက်အသုံးပြုသလဲဆိုတာကော သိသလား'
 အာဏာသားယန်ချင်းကပြောတော့ ခားလို့ပြောတယ်'
 'အင်း ယန်ချင်းက အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်တဲ့အာဏာသား
 တစ်ယောက်ယောက်ပဲ၊ သူ့ရဲ့မှတ်ချက်က မှန်ကန်နိုင်တယ်'
 သူသည် ဤသို့ပြောရင်း မျက်ဝန်းအစုံသည် တဖိတ်ဖိတ်
 တောက်ပလာလေသည်။
 'အင်း ကျုပ်နဲ့ယုလျှံတို့ဟာ နာမည်ကျော်ခားသမားတွေ
 ပဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် တိမ်လှိုင်းဟာ နယ်နယ်ရရမဟုတ်ဘူးဟေ့'
 ချင်ကူးမြို့...။
 ချင်ကူးမြို့သည် အတော်ပင်ကြီးမား၍ အလွန်စည်ကား
 သောမြို့ကြီးတစ်မြို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။
 မြို့၏အင်္ဂါနှင့်အထူးပြည့်စုံလေသည်။
 ချင်ကူးမြို့မင်းလမ်းမကြီး၏ အရှေ့ဘက်တွင် 'ပန်းလိပ်ပြာ'
 စားသောက်ဆိုင်သည် ချင်ကူးမြို့၏အကြီးဆုံး စားသောက်ဆိုင်
 တစ်ဆိုင်ဖြစ်လေသည်။
 ပန်းလိပ်ပြာ စားသောက်ဆိုင် နာမည်ကျော်ကြားခြင်းမှာ
 စားသောက်ဖွယ်ရာ ဟင်းလျာများကောင်းသည့်အပြင် အဆို
 တော်ရွှေကြာ၏တေးသံကလည်း အတော်ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။
 ရွှေကြာဆိုသောမိန်းကလေးသည် လှပနုနယ်ပြီး သူ့မ၏တေး
 သံမှာ လာရောက်စားသောက်နေကြသော ညွှပ်ပရိသတ်အားပီ
 တီဖြစ်စေလေသည်။

အာဏာသား ယန်ချင်းသည် ပန်းလိပ်ပြာစားသောက်ဆိုင်
ထဲတွင်အမြဲရှိတတ်သည်။

ပန်းလိပ်ပြာ စားသောက်ဆိုင်သည် သူ၏အလုပ်ဌာနဖြစ်လေ
သည်။ ယန်ချင်းအားအကြောင်းကိုစွန့်၍ ဆွေးနွေးပြောဆိုလို
သော ညွှန်သည်များသည် ယန်ချင်းအားတွေ့လိုလျှင် မြို့တော်
ဂေဟာသို့သွားရန်မလိုပါ။

ပန်းလိပ်ပြာစားသောက်ဆိုင်ရောက်လျှင် ယန်ချင်းအားတွေ့
နိုင်မည်သာဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ရှောင်လင်းနှင့်ထန်ချီသည် နောက်ဆုံးလေးရက်
ကြာသောအခါ ပန်းလိပ်ပြာစားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်သွား
ကြတော့သည်။

* * *

အာဏာသားယန်ချင်း

ယန်ချင်းသည် အသက်(၄၀) ကျော်မျှသာရှိသေးသည်။
သူ၏အဝတ်အစားတစ်ခုလုံးတွင် အရက်များ ပိတ်စဉ်ထား
သောကြောင့် ညစ်ထေးထေးဖြစ်နေသည်။

သူသည် ပင်ပန်းနွမ်းလျစွာဖြင့် ချောင်ကျကျစားပွဲတစ်လုံး
တွင်ထိုင်နေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အရပ်ရှည်ပြီးမပိန်မဝဖြစ်သည်။

သူ၏ရုပ်သွင်သည် သာမန်လူတစ်ယောက်နှင့် မည်သို့မျှထူး
ခြားခြင်းမရှိပါ။ သို့သော် သူ၏မျက်လုံးသည် သိမ်းငှက်တစ်
ကောင်ကဲ့သို့ စူးရှလှပေသည်။ အသက်လေးဆယ်ဟူသည့် လူ
တစ်ယောက်က သန်စွမ်းသောအရွယ်ဖြစ်သည်။

ယခု သူ့ရှေ့တွင်ထန်ချီကထိုင်နေ၍ သူကပြောပြနေသော
မူရင်းတစ်ခုစီ၏အဖြစ်အပျက်များကို နားထောင်နေပေသည်။

ယန်ချင်းသည် မှုခင်းများပြောပြပြီးသည့်နောက်...

ကျုပ်သိသလောက်တော့ အားလုံးဒါပါပဲ ဒါပေမယ့်၁၈
ကြိမ်မြောက်အမှုက ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီဆိုတာကျုပ်ထပ်မံပြီး ပြောပါ
ရခေ

‘ဗျာ မှုခင်းထပ်ပြီးဖြစ်ပွားတယ်ဟုတ်လား ဘယ်တုန်းကလဲ’
‘မနေ့ညကပဲ’

ယန်ချင်းကသက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး သူ၏စကားကို ဆက်
လိုက်ပြန်သည်။

‘အလှခံရတဲ့လူက သုံးယောက်ရှိတယ် သူတို့က မြို့တော်ဝန်
ကြီးမွေးနေ့လက်ဆောင်ပို့တဲ့ လူတွေချည်းပဲဖြစ်ကြပါတယ်’

‘ဒီလူတွေကိုကော’

‘တိမ်လှိုင်းက အားလုံးကိုသတ်ပစ်လိုက်တယ်လေ’

ရှောင်လင်းသည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ကျော
ပင်စိမ့်သွားတော့သည်။

‘ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ်အစ်ကို...’

ယန်ချင်းကသက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

‘မင်းအစ်ကိုယ်ကိုတော့ အတွင်းဝန်ကခေါ်ပြီး ကြိမ်းမောင်၊
တော့တာပဲ၊ အင်း၊ မင်းအစ်ကိုကငါ့ကိုလဲ ကြိမ်းမောင်းတော့
မှန်ဆိုတာမြင်ယောင်နေသေးတယ်’

ယန်ချင်းသည် မချီသွားဖြဖြကာ စားပွဲပေါ်မှအရက်ခွက်
ကိုယူ၍ မော့ချလိုက်လေသည်။

သူ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် ခံပြင်းလွန်းသည့် အသွင်က
လွမ်းမိုးနေလေသည်။

‘ချင်ကူးမြို့ကအတော်ကြီးတာပဲဗျ’
ချီက ရုတ်တရက် မဆီမဆိုင်ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

ယန်ချင်းသည် ချီအား စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ဟုတ်ပါတယ် ဒါကြောင့် ကျုပ်လက်ထဲမှာရှိတဲ့လူအားလုံး
အသုံးချထားခဲ့တယ်၊ ဒီလောက်ဆိုလုံလောက်ပြီလို့ ထင်ပါ
တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီနေရာမှာ ကျုပ်အနှစ် နှစ်ဆယ်နေခဲ့ပြီ၊ ဒီ
နေရာကိုကျုပ်ထက်ကျွမ်းကျင်တဲ့လူမရှိဘူးထင်တယ်’

‘ဒီလိုလဲတွက်လို့မရပါဘူး အာဏာသားကြီးရဲ့’

ယန်ချင်းကမဲ့ ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး

‘ကျုပ်အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့အနှစ် နှစ်ဆယ်အတွင်းမပေါ်ခဲ့တဲ့မှု
ခင်းရယ်လို့ တစ်ခုမှမရှိသေးပါဘူး၊ ဘယ်တရားခံမှ ဥပဒေကို
ကျောခိုင်းမသွားခဲ့ဘူးဆိုတာ အားလုံးကသိပါတယ်’

‘ဟုတ်တော့ ခုတ်ပဲ၊ တယ်၊ အခုမှခင်းတာ သာမန်မှုခင်းတစ်
ခုမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် နည်းဟောင်းကို သုံးလို့မရဘူးလို့
ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်’

ထန်ချီက သူ၏သဘောထားကို ရှင်းပြလေသည်။

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားမှာအကြံကောင်းရှိရင်ပြောစမ်းပါ’

‘တိမ်လှိုင်းကလဲ ဒီနေရာကိုခင်ဗျားလိုပဲ ကျွမ်းကျင်မှုရှိလိမ့်
မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်’

ယန်ချင်းက နှုတ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ထန်ချီကဆက်၍

'တိမ်လှိုင်းဟာ ဘယ်အချိန်မဆို၊ ဘယ်နေရာမျိုးမဆို သွားလာလှုပ်ရှားနေသည့်တိုင်အောင် ခင်ဗျားလူတွေက သူ့ကိုတွေ့မိမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်တယ်'

'ခင်ဗျားကဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ'

ချီက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်လိုက်ပြီး

'ခင်ဗျားပြောပြတာရယ်၊ ရှောင်လင်းကပြောပြတာတွေရယ်ကို သေသေ ချာချာဆန်းစစ်ကြည့်မယ်ဆိုရင် တိမ်လှိုင်းဟာ ဒါလောက်လျှို့ဝှက်တဲ့အကြောင်းအရာများကိုသာ ခရေစေ့တွင်းကျသိထားတာကိုထောက်ရင် တိမ်လှိုင်းဟာ အတွင်းကျကျသိထားတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ် ဒါကိုသိသာနိုင်ပါတယ်ဗျာ'

ယန်ချင်းသည် ထန်ချီ၏စကားကို တိတ်ဆိတ်စွာနားထောင်ရင်း သူ၏မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်း လေးနက်လာပေတော့သည်။

ထန်ချီ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ယန်ချင်းက ကိုင်ထားသော အရက်ခွက်ကို ရုတ်တရက်ချလိုက်လေသည်။ သူ၏လက်နှစ်ဖက်သည် စားပွဲပေါ်သို့ထောက်ခါ မှတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

သူ၏ရှည်လျားသောခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ဖက်တွင်-ထိုင်နေသောချီထံသို့ ကိုင်းညွတ်လိုက်ပြီး သူ၏ပါးစပ်ကိုဟ၍ ချီ၏မျက်နှာဆီသို့ အရက်ငွေ့များ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

'သက်သေအထောက်အထား ပြည့်ပြည့် စုံစုံမရသေးခင် စကားအရမ်းမပြောပါနဲ့လို့ ကျုပ်သတိပေးပါရစေ' ဟု ပြောချလိုက်လေတော့သည်။

ချီသည် မျက်နှာပေါ်မှအရက်ငွေ့များကို သုတ်ပစ်ရင်း ယန်ချင်းအား မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်နေလေသည်။

ယန်ချင်းကပြန်လည်ထိုင်ချပြီး တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားရဲ့အတွေးအခေါ်တွေက မဆိုးဘူးဗျ ဒါကြောင့်လဲ နာမည်ကြီးနေတာကိုး'

ယန်ချင်း၏ချီးမွမ်းသောစကားများကြားလိုက်ရတော့မှ ချီမှာသက်သာရာရသွားတော့သည်။

ယန်ချင်းက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

'ခင်ဗျားတွေ့မိတဲ့အချက်အလက်တွေကို ကျုပ်လဲ တွေးမိထားတာပေါ့ဗျာ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျုပ်ကအာဏာသားတစ်ယောက်ဆိုတော့ အချိန်အခါမရောက်သေးရင် အားလုံးကို မသိချင်ဟန်ဆောင်နေရတယ်'

ချီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ယန်ချင်းသည် နေပြည်တော်တစ်ခွင်မှာ နာမည်ကျော်ကြားသော အာဏာသားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို သူ့က မမေ့ပါ။

ယန်ချင်းကအေးဆေးစွာပြုံးလိုက်ပြီး

'ခင်ဗျားကလှုပ်ရှားချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်မှာ ချုပ်ချယ်ခွင့်မရှိပါဘူး ခင်ဗျားကိုလဲအနှောင့်အယှက်မပေးပါဘူး၊ အေးတစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သူများက ကျုပ်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးရင်လဲ ကျုပ်မကြိုက်ဘူး တကယ်လို့များ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ချင်ကူးမြို့ကိုဒုက္ခပေးခဲ့ရင် ကျုပ်ကတော့ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေရယ်လို့ကျော်သားရင်သားမခွဲခြားဘဲ ဥပဒေအရအရေးယူရမှာပဲ'

ယန်းချင်းပြောဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို ထန်ချီနားလည်လိုက်
ပါသည်။

သူသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး
'ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်'
'နောင်တစ်ခု'

ယန်းချင်းက လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်၍ စကားဆက်
လိုက်ပြန်၏။

'ခင်ဗျားက တစ်စုံတစ်ခု သံသယတွေ့ရင်တော့ ကျုပ်ကို
အသိပေးဖို့ မမေ့ပါနဲ့၊ ဒါဟာ ခင်ဗျားကောကျုပ်ပါ အကျိုး
ရှိနိုင်တယ်'

ထန်ချီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
'ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ'

* * *

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။

အဆိုတော်ရွှေကြာ၏ တေးသံသာများသည် တစ်ဖက်ခန်းမှ
သာယာစွာ ပေါ်ထွက်လာတော့၏။

ထန်ချီက လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အသက် နှစ်ဆယ်
ကျော်ခန့်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် တေးဆိုကာ သူတို့
ထံသို့ လျှောက်လာသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် အလွန်လှပသည်ဟုဆိုသောသော်လည်း
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိုးအဆစ်ပြေပြစ်ပြီး သူမအား တစ်
ခါ ကြည့်လိုက်သည်နှင့် မျက်လုံးသည် အခြားနေရာသို့ ရွှေ့သွား
နိုင်မည် မဟုတ်တော့ပါ။

အလွန်ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ရုပ်ရည်နှင့် သာယာချိုလွင်သော
တေးသံသာသည် စားသောက်ဆိုင်တွင် စားသောက်နေကြ
သော ယောက်ျားသားအားလုံးကို ဖမ်းစားလိုက်သည်ဟု ထင်
ရ၏။

တစ်ခန်းလုံးသည် တေးသံသာမှအပ အခြားမည်သည့်အသံ
ကိုမှ မကြားလိုက်ရပါတော့ချေ။

တေးသံဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လက်ခုပ်သံများသည် မုန်
တိုင်း ကျသွားသည့်အလား တစ်ခန်းလုံး ဟိန်းထွက်သွားတော့
သည်။

ထန်ချီသည် ရွှေကြာ အားငေး၍ ကြည့်နေမိ၏။
တေးသံဆုံးတော့ သူ၏မျက်လုံးများသည် ရွှေကြာ၏ကိုယ်
ပေါ်မှ ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။

မျက်လုံးပြန်လည် ရုပ်သိမ်းလိုက်တော့မှ ရှောင်လင်းသည်
သူ့အားမျက်မှောင်ကြုတ်နေသည်ကို သတိပြုမိ၏။

‘ဘယ်နှယ်လဲ ကျွန်မသိချင်း ကောင်းရွဲလားရှင်’
ရွှေကြာသည် ထန်ချီအား မေးလိုက်၏။
သို့သော် ညှော်ပရိသတ်အားလုံးကလည်း ရွှေကြာသည်သူတို့
အား မေးသည်ဟုထင်နေ၏။

ထို့ကြောင့်...
‘သိပ်ကောင်းဘယ်ဟေ့ ရွှေကြာရေ’
ဟူသော ချီးကျူးသံများသည် တစ်ခန်းလုံး ညံ့သွားတော့
သည်။

ထိုစဉ်-
‘ဟောဒီကလူကြီးမင်းအတွက် ကျွန်မကလက်ဆောင်ကလေး
တစ်ခုပေးပါရစေ’
ရုတ်တရက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အသံက ထွက်ပေါ်

လာပြီး သူမ၏စကားဆုံးသွားသည်။
ထန်ချီ၏လက်ထဲသို့ စာရွက်တစ်ရွက် ထိုးထည့်လိုက်၏။
ထန်ချီသည် စာရွက်ကိုလှမ်းယူရင်းမှ မိန်းကလေး၏ မျက်
နှာကို လှမ်း၍ကြည့်မိလိုက်ရာ ထန်ချီ၏မျက်လုံးအစုံသည် အသံ
မတန် ပြူးကျယ်သွားတော့၏။

‘ဟင် ယမ်းဝေ’
ထန်ချီက ပါးစပ်မှ အံ့အားသင့်စွာဖြင့် လှမ်းခေါ်မိလိုက်၏။
သူမက ထန်ချီကို ပြုံး၍ ကြည့်ကာ
‘ရှင် စာကိုဖတ်ကြည့်ပါဦးလေ’

ဟု ပြောလိုက်သည်။
ထန်ချီက စာရွက်ကိုဖြန့်၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။
ယန်ချင်းနှင့် ရှောင်လင်းကလည်း စာရွက်ထဲမှ အကြောင်း
အရာကို သိဖွင့်၍ ထန်ချီနှင့်အတူ စာကိုဖတ်လိုက်၏။
အစ်ကိုထန်ချီ...
တိမ်လှိုင်း မည်သူမည်ဝါဆိုတာ သိချင်ရင် ဒီနေ့ည သန်း
ခေါင်ကျော်အချိန်မှာ မြို့ရိုးရှဲမြောက်ဘက် နတ်သမီး
ဘုံကျောင်းမှာ ကျွန်မကို လာတွေ့ပါ။ အစ်ကို တစ်
ယောက်တည်း လာခဲ့ပါ။

စာက ဤမျှသာဖြစ်၏။
စာဆုံးသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ယန်ချင်းသည် မိန်းကလေး
ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအတူ ရှောင်လင်းနှင့် ထန်ချီကလည်း ယမ်းဝေအား
လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သူမသည် တစ်စုံတစ်ရာထပ်မံ၍မပြောတော့ဘဲပြတင်းပေါက်
မှ ခုန်ဆင်းပြေးထွက်သွားတော့၏။
ယန်ချင်းသည် သဲလွန်စရာလိုက်၏။ ယမ်းဝေ ခုန်ဆင်းသွား
သောပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်လိုက်သွားလေတော့သည်။

* * *

အခန်းတစ်ခုလုံးသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားတော့သည်။
 ရှောင်လင်းကလည်း လိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်နေ၏။
 ထန်ချီသည် မိမိနှင့် လုံးဝပတ်သက်ခြင်းမရှိသကဲ့သို့ ဆေး
 ဆေးစွာ ပြန်လည်ထိုင်ချလိုက်သည်။
 ရှောင်လင်းသည် ထန်ချီကပြန်၍ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်
 ရသဖြင့် ကြေးငံ၍ နေပေ၏။
 'ညီမ ဘာဖြစ်နေတာလဲ'
 သူကပင် ရှောင်လင်းအား မေးလိုက်သည်။
 'အဲဒီမေးခွန်းက ကျွန်မရှင်ကို မေးမလို့'
 'ကျုပ်မိမှာ အေးအေး ဆေးဆေး ထိုင်နေတာမတွေ့ဘူး
 လား'
 ရှောင်လင်းက ခြေတစ်ချက်ဆောင့်လိုက်ပြီး
 'သတင်းလာပေးတာကို ရှင်က ဘာလို့လိုက်မသွားတာလဲလို့
 မေးမလို့ရှင်'
 'ကျုပ်က ဘယ်ကိုလိုက်သွားရမှာလဲ'
 'ဟို မိန်းကလေးနောက်ကိုပေါ့'
 ထန်ချီက အားရပါးရရယ်မောလိုက်လေသည်။
 ရှောင်လင်းသည် ထန်ချီက ဘာကြောင့်ရယ်မောနေသည်ကို
 သဘောပေါက်သွား၏။
 သူမသည် သူ့အား မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်ပြီး
 'ကျွန်မက အတည်ပြောနေတာရှင်၊ ရှင်ကဘာတွေအတွေး
 ချော်နေတာလဲ'
 'အဲ့ဒီ မိန်းကလေးကို သိသလား'

'ရှင်က သူ့ကို ယမ်းဝေလို့ လှမ်းခေါ်တာကြားမိသားပဲ'
 'ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့နာမည် ယမ်းဝေတဲ့'
 'နာမည်အရင်းကောဟုတ်ရဲ့လား'
 'ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ မသိဘူး၊ ကိုယ်ဖော
 ယညာကတော့ မီးခိုးတန်းလို မြန်တယ်ဆိုတာတော့ သိတယ်'
 'ရှင်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်လိုက်ရင်ကော'
 'သူကပိုမြန်တယ်'
 'ရှင်က သူ့ကိုလိုက်ရင် မိမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား'
 'ဒါကတော့ အခြေအနေပေါ်မှာ မှတည်နေပါတယ်၊ ဥပမာ
 လမ်းကြိုလမ်းကြား လူရွပ်တဲ့နေရာမျိုး၊ နောက်ပြီး အခုလို
 ကျုပ်ဗိုက်ထဲ အရက်တွေရောက်နေတဲ့အချိန်မျိုးမှာ သူ့ကိုမိဖို့
 တော့ ဝေးသေးတယ်'
 'ဒါဖြင့် ယန်ချင်းကော'
 'သူက ကျုပ်ထက်သာလိမ့်မှယ်လို့ မထင်ပါဘူး'
 ရှောင်လင်းက နှုတ်ခမ်းစူလိုက်၏။
 'ရှင်ကိုကြည့်ရတာ နည်းနည်းမှ အလေးမထားသလိုဘဲ'
 ထန်ချီက ရယ်လိုက်၏။
 'ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ အရေးမထားရမှာလဲ၊ အခုသန်းခေါင်
 ကျော်မှ မရောက်သေးဘဲ'
 သူသည် ယင်းသို့ပြော၍ ရှောင်လင်းအားကြည့်ရင်း
 'အဲဒီမိန်းကလေးက ဘယ်သူဆိုတာကော ညီမသိရဲ့လား'
 ရှောင်လင်းက နှုတ်ခမ်းစူထားပြီး
 'မသိပါဘူး၊ ရှင်လိုစိတ်ခင်စားနေတာမှမဟုတ်ဘဲ'

ထန်ချီက ရယ်ပြန်၏။

‘သူ့နာမည်က ယမ်းဝေ’

‘ဒါတော့သိဘယ် နှစ်ခါသုံးခါထပ်ပြောမနေနဲ့’

‘သူ့ဘာ ဓားသမားကိုးယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်အံ့ပါ
အဝင်ပဲ’

ရှင်’

ရှောင်လင်းက အံ့ဩသွား၏။

‘ဒါပေမယ့် သူက နာမည်ခံပဲ ရှိတယ်၊ လူကောင်းတစ်
ယောက်ဖြစ်ပြီး ကျုပ်အပေါ်အတော်ကောင်းခဲ့ပါတယ်’

‘ရှင်အပေါ် အတော်ကောင်းခဲ့ပါတယ်ဆိုတော့ ရှင်နဲ့တော်
တော်ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်နေပြီပေါ့လေ ဟုတ်လား’

‘အင်းလေ၊ ရင်းနှီးလို့လဲ အခုလို အကူအညီ လာပေးတာ
ပေါ့’

သူမက နှုတ်ခမ်းစု၍ မျက်နှာကိုတစ်ဖက်သို့လှည့်ထားလိုက်
လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ယန်ချင်းသည် ပြတင်းပေါက်မှ ပြန်၍ဝင်
လာသည်။

ထန်ချီသည် ရှောင်လင်းအား ပြုံး၍ကြည့်လိုက်၏။

သူ့အပြုံးက

‘ကဲ... ဘယ်နှယ်လဲ၊ ငါပြောတာ မမှန်ဘူးလား’

ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဆောင်နေသည်ကို ဖွင့်မပြောဘဲ ရှောင်
လင်းက နားလည်လိုက်သည်။

‘ဘယ်နှယ်လဲလူဆိုးထိန်းကြီး မိန်းကလေးကိုမိခဲ့သလား’

ထန်ချီကခပ်တည်တည်မေးလိုက်သည်။

ယန်ချင်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ
စီးကျလာ၏။

‘ဒီကောင်မလေးက မီးခိုးတန်းလိုမြန်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ပြော
လိုက်တာတောင် မျက်ခြည်ပျက်သွားတယ်’

သူသည်ပြောရင်း ထန်ချီထံသို့ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

‘ဒီကောင်မလေးက တိမ်လှိုင်းသတင်းကို တကယ်သိနေသ
လား’

‘သိမယ်လို့ထင်တာပဲ’

‘သူက ခင်ဗျားကို သန်းခေါင်ကျော်နတ်သမီးဘုမ္မာကျောင်း
ကိုလာဖို့ချိန်းထားတယ်မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ခင်ဗျားသွားမလို့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ကျုပ်လဲလိုက်ခဲ့မယ်’

‘ကျွန်မလဲလိုက်မယ်’

ရှောင်လင်းကကြားဝင်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထန်ချီကပြုံးလိုက်၏။

‘စာထဲမှာက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းလာဖို့ ချိန်းထား
တာဗျ’

ရှောင်လင်းနှင့် ယန်ချင်းတို့ငြိမ်ကျသွားကြသည်။

ထန်ချီသည် ယန်ချင်းအားကြည့်၏။

‘ခင်ဗျားက ဒီမူခင်းရဲ့အဓိကတာဝန်ရှိတဲ့ အာဏာသားတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ထံတင်းရရချင်း ခင်ဗျားကိုအကြောင်းကြားပါမယ်’

‘ကောင်းပြီလေ ကျုပ်ဒီမှာပဲရှိမယ် ကျုပ်မရှိရင်ဟောခွန်းကိုပေးလိုက်ပါ’

‘ဟောခွန်း၊ ဟုတ်လား ဟောခွန်းဆိုတာဘယ်သူလဲ’

ယန်ချင်းကပါးစပ်ကအဖြေမပေးဘဲ လက်တစ်ဖက်က ယမ်းပြလိုက်၏။

ငွေသိမ်းစားပွဲတွင် ထိုင်နေသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် ကပျာကယာပြေးလာလေသည်။

‘ဟောခွန်းဆိုတာ သူပဲ၊ ပန်းလိပ်ပြာ စားသောက်ဆိုင်ငွေသိမ်းပဲ’

သူသည် ထန်ချီအားမိတ်ဆက်ပြီးနောက် မျက်လုံးအစုံသည် ဟောခွန်းထံသို့ပြန်ရောက်သွားသည်။

‘သူက ထန်ချီလို့ခေါ်တယ်၊ နောက်ပိုင်း ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် မကြာမကြာဆက်သွယ်ပါ’

ဟောခွန်းသည် မျက်နှာတစ်ခုလုံးပျုံးလျက် ချီအား... ‘ကျွန်တော် ဒီမှာအမြဲရှိပါတယ်၊ လိုအပ်တာများရှိရင်ပြောပါ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ထန်ချီက ပြန်လည်ကျေးဇူးတင်စကားပြောရင်း ပြတင်းပေါက်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ယန်ချင်းကတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး

‘အချိန်စောပါသေးတယ်’

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်သွားလိုက်ပါဦးမယ်’

ထန်ချီသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဆင်းသွားလေတော့သည်။

ရှောင်လင်းသည် မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ ငေးကြည့်ရင်းမှ

‘ဦးဦးယန်ချင်း သူ အခုသွားမယ့်နေရာက အန္တရာယ်ရှိနိုင်သလားဟင်’

ယန်ချင်းကအနည်းစဉ်းစားလိုက်ပြီး...

‘မပြောနိုင်ဘူး ငါ နောက်ကလိုက်ပြီး အကူအညီပေးရင် ကောင်းမယ်တင်တယ်’

‘ဒီလိုဆိုကျွန်မလဲလိုက်လေမယ်’

ယန်ချင်းသည် သူမနောက်သို့လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

‘ဟိုမှာကြည့်စမ်း လာနေတာဘယ်သူ့တူလဲ’

ရှောင်လင်းသည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

လူနှစ်ယောက်သည် လှေကားမှတက်လာနေ၏။ တစ်ယောက် သောသူသည် ပိန်ပိန်ပါးပါးဖြစ်သည်။ ကျန်တစ်ယောက်မှာမူ စတုတ်တုတ်ဖြစ်သည်။

‘ဆရာဟိုနဲ့ဆရာလင်း ဒီကိုဘာကိစ္စနဲ့ လိုက်လာတာလဲရှင်’ ရှောင်လင်းက လှေကားထိပ်မှ ဆီး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပေ၏။

ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်လူသည် ဆရာလင်းဖြစ်ပြီး ဝဝတုတ်တုတ်လူ
မှာ ဆရာဟိုပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့သည် ရှောင်လင်းအား သစ်ကြားပေးသည့် ဆရာများ
ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ရှောင်လင်းအား တွေ့လိုက်မှ သက်ပြင်း
ချလိုက်ကြတော့သည်။

ခုမုပ်တွေ့ရတော့ဘယ် သခင်မလေးရယ်၊ တို့ဖြင့်တစ်နေ့လုံး
ခြေကိုသောင်းနေတာပဲ၊ သခင်မလေး ဘယ်သွားနေတာလဲ

ကျွန်မ ကိစ္စရှိလို့ ဒီကိုလာရတာပေါ့ရှင်

ဘာကိစ္စလဲ

တိမ်လှိုင်းကို ဖမ်းဖို့ကိစ္စလေ

အဲဒီလို သခင်မလေးလုပ်နေတာ မြို့စားကြီး သိသလား

ကျွန်မအစ်ကို မသိပါဘူးဆရာ

ဘာဖြစ်လို့ ပြောမသွားတာလဲ၊ ဂေဟာတစ်ခုလုံး သခင်မ
လေး ပျောက်နေလို့ ဒေါင်းတောက်နေကြတယ်

ဒါတော့ လွန်တာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မဟာ ကလေးမှ မဟုတ်
တော့ဘဲ

သခင်မလေးဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ သိတာ
လိုအပ်ပါတယ်

မိန်းကလေးက ဘာဖြစ်သလဲဆရာရဲ့

မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားနေလို့မသင့်တော်
ဘူးပေါ့ သခင်မလေးရယ်

ကျွန်မတော့ ဒီလိုမထင်ပါဘူးရှင်

သခင်မလေး ဒီလိုပေါ့ပေါ့တန်တန်နေတတ်လို့ အားလုံးက
စိတ်မချဖြစ်နေကြတာပေါ့

အစ်ကိုကကော ဘာဖြစ်သေးလဲဆရာ

သူက သခင်မလေးကို တွေ့တဲ့နေ့ထက် ပြန်ခေါ်ခဲ့ရမယ်လို့
အမိန့်ထုတ်ထားပါတယ်

ရှောင်လင်းက နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့ လိုက်သည်။

အင်း ကြီးကျယ်လိုက်ကြတာ၊ ကဲ ကဲပြန်ကြမယ်

သူမသည် ယင်းသို့ပြောပြီး ရှေ့ဆုံးမှဆင်းသွားတော့သည်။

ဆရာနှစ်ယောက်သည် ရှောင်လင်း ထပ်မံထွက်သွားမည်ကို
စိုးရိမ်သဖြင့် နောက်မှထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ဆင်းလာတော့၏။

ထန်ချီသည် ဤသို့လည်း တွေးနေမိသေး၏။
မည်သို့ဆိုစေ သူသည် ယမ်းဝေချိန်းသည့်နေရာသို့ သွားရ
ဖြစ်ပေသည်။
ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးတွင် မိုးသားကင်းစင်ပြီး လရောင်က
ထိန်ထိန်သာနေသည်။

* * *

သဲလွန်စ

လရောင်ကလေးက ထိန်ထိန်သာနေသည်။
အချိန်ကစောသေးသည်မို့ ထန်ချီသည် ပြတင်းပေါက်တွင်
ထိုင်ရင်း အတွေးနှယ်ချဲ့နေသည်။
ယမ်းဝေ၏ ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာကလေးသည်
သူ၏မျက်လုံးအစုံမှ ဖျောက်၍မရခဲ့ပါ။
သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။
'ညီမရယ် မင်း ငါ့အနားမှာ အမြဲပဲရှိနေတာပဲနော်'
သူ၏ရင်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသော ခံစားချက်များ ကြောင့်
ဤသို့ကြိတ်၍ ညည်းညူလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
ထို့ပြင်...
'ညီမရယ် တိမ်လှိုင်းသတင်းကို ရထားတာ အမှန်ပဲလား။
ဘယ်လိုဘယ်လိုများ စုံစမ်းလို့ရခဲ့တာလဲ၊ ဒီအလုပ်ဟာ အင်
မတန် အန္တရာယ်များတယ်ဆိုတာ ညီမသိထားပါရဲ့လား'

လမ်းထိန်ထိန်သာသောည ဖြစ်ပါသည်။
ကျောက်ဖြူများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လှေကားထစ်ပေါ်
သို့ လရောင်က ပက်ဖျန်းထားသဖြင့် ပို၍ထိန်ထိန်သာနေသည်ဟု
ထင်ရသည်။
ထန်ချီသည် တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင် အဝတ်အစားများ
ဝတ်ဆင်လျက် ကျောက်ဖြူလှေကားထစ်အတိုင်း တက်လာခဲ့
သည်။
လှေကားထစ်ဆုံးသွားသောအခါ အောက်သို့ ခပ်စေ့စေ့
ဖြင့် တောင်ဆင်းလမ်းကလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။
တောင်ဆင်းလမ်းအတိုင်း ဆင်းသွားသောအခါ လမ်းသည်
တောင်ထိပ်တွင်မေးတင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

နီးလျက်နဲ့ဝေးဟူသော စကားရှိသည်။
လမင်းသည် နီးသည်ဟုထင်ရသော်လည်း အမှန်မှာ အလွန်
ဝေးလံ၍နေ၏။

လူ့ဘဝ၏ မျှော်လင့်တောင့်တမှုများသည် ဤအတိုင်းပင်
ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

မျှော်လင့်ချက်သည် ဖြစ်လာနိုင်လျှင် ခက်ခဲသည်ဟု သိရှိရ
သော်လည်း လူသားတို့သည်မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် မျှော်လင့်
တတ်ကြပေ၏။

လူသားတို့သည် မိမိလိုအပ်ဆန္ဒတစ်ခုအတွက် အရာရာကို
ဆင်းရဲပင်ပန်းခံသည်။

မနားမနေကြိုးစားသည်။ ဒုက္ခခံကြသည်။ မျက်ရည်များ
ကျကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ဆိုစေ မျှော်လင့်ချက်ထားခြင်းသည် ကောင်းသော
အရာတစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။

မျှော်လင့်ချက်မရှိသောဘဝသည် အသက်ရှင်လျက်နှင့် ခေ
နေခြင်းနှင့် မခြားပါချေ။

* * *

ထန်ချီသည် ယမ်းဝေချိန်းဆိုထားသော နတ်သမီးတို့
ကျောင်းသို့ မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် လျှောက်လာခြင်းဖြစ်
လေသည်။

တောင်ဆင်းလမ်းအတိုင်းလျှောက်လာရာ နောက်ဆုံး သစ်
ပင်များဖြင့် အစီအရိပေပေါက်နေသော တောအုပ်တစ်ခုဆီသို့
ရောက်ရှိလာလေသည်။

သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် မီးပုံးတစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထား၏။
မီးပုံးချိတ်ထားသော သစ်ပင်၏ပင်စည်တွင် သစ်ခေါက်များ
ခွာထားပြီး စာများရေးထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စာလုံးက သေးကွေးပြီး မီးရောင်က မွေးမိန့်နေသော
ကြောင့် ပီပီပြင်ပြင်မတွေ့နိုင်ပါ။

ဘဝစာတွေများပါလိမ့်
ထန်ချီသည် ဤသို့တွေးရင်း အနီးသို့ကပ်သွားလေ၏။

စာလုံးများကို သဲသဲကွဲကွဲ တွေ့လိုက်ရသည်။
ထိုစာလုံးများမှာ

‘မင်းတို့ ထောင်ချောက်ထဲရောက်နေပြီ’
သူသည် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားတော့၏။

သူခြေထောက်နင်းထားသော မြေကြီးသည် ရုတ်တရက်
အောက်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားသည်။

‘ယား’
သူသည် အခြေအနေမဟန်မှန်း သိလိုက်သည်နှင့် တအင်တင်
အသက်ကို အောင်ရှူလိုက်ပြီး လျှပ်တစ်ပြက်အပေါ်သို့ ခုန်

တက်သွားလေတော့၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင်

‘ယု...ယု’

ဟူသောအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝဲယာ သစ်ပင်များမှ မြားအစင်းပေါင်းများစွာသည် သူ မတ်တတ်ရပ်နေသောနေရာသို့ ပစ်လွှင့်လာလေတော့သည်။

မြားအချို့သည် ထန်ချီ၏ခြေထောက်ကို ပွတ်ရှုသွားသဖြင့် သူ၏ခြေသလုံးတစ်ဖက်တွင် သွေးများဖြာ၍ကျလာ၏။

သူ၏လျှင်မြန်မှု၊ အကင်းပါးမှု၊ တုံ့ပြန်မှု၊ အားကောင်းမှုကြောင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြားနှင့်တိုက်ခိုက်မှုအန္တရာယ်မှ ကင်းလွတ်သွားရသည်။

တစ်ချိန်တည်း ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

‘ဘယ်သူလဲ’

ဟု အသံမာမာဖြင့် မေးလိုက်၏။

သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်၍နေပေသည်။

ထန်ချီက ရယ်မောကာ ဓားကို ရေပက်မှဝင်အောင် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ပစ်လွှင့်လာသော မြားများသည် ထက်ပိုင်းကျိုးကာ မြေပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ကျကုန်တော့၏။

‘ဟေ့ ဘယ်သူလဲ၊ မင်းတို့ထွက်လာမလား၊ ငါလာရမလား’

သို့သော် မည်သည့်အသံမှ ထွက်ပေါ်မလာပါ။

‘ကဲ...မင်းတို့က ထွက်မလာဘူးဆိုရင်တော့ ငါသွားတော့မယ်’

ထန်ချီသည် ဤကဲ့သို့ပြောရင်း ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်သည်။ သူ့ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြားများသည် ထပ်မံပစ်လွှင့်လာပြန်သည်။

သူသည် ခြေလှမ်းရပ်တန့်ကာ ဓားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် မြားမစ်ခြင်းမှာလည်း ရပ်တန့်သွားတော့သည်။

သူသည် ရန်သူ၏လုပ်ရပ်ကို နားလည် သဘောပေါက်လေသည်။

ယမ်းဝေက မိမိအား တိမ်လှိုင်းအကြောင်း ပြောမည့်ဟု သတင်းပေးသွားသည်။

ရန်သူများသည် မိမိနှင့်ယမ်းဝေ တွေ့ဆုံခြင်းမရှိအောင်ဟန့်စားထားခြင်းဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားသည်။

တနည်းတွေးပြန်လျှင်လည်း ယမ်းဝေအား တမင် ပြောခိုင်း၍ မိမိလာအောင်ဖန်တီးလိုက်ခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

ထန်ချီသည် ဤသို့တွေးရင်း သူ၏မျက်နှာသည် တင်းမာလာလေတော့သည်။

ရှက်တရက် သစ်ပင်ပေါ်မှလူလေးငါးယောက်ခုန်ချလိုက်ပြီး သူ့အား စိုင်းရံထားလိုက်လေသည်။

* * *

ထိုလူများသည် တစ်ကိုယ်လုံးအနက်ရောင်များ ဝတ်ဆင်ထား
လေသည်။

မျက်နှာကိုမူ မျက်နှာဖုံး စွပ်ထားကြ၏။

သူတို့သည် စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ချီအား တိုက်ခိုက်ကြ
လေသည်။

ထန်ချီက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

သူ၏ခါးသည် စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဍာန်အနေအထားဖြင့်ဝေယမ်း
ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ့အနောက်မှအ
သံတစ်ခုထွက်ပေါ်လာသည်။ ထူးခြားသောအသံတစ်ခု ပင်ဖြစ်
သည်။

‘မင်း... ဘယ်သူ့ ကိုလာစောင်နေတာလဲ’

ထိုအသံကိုကြားလိုက်သည်နှင့် ယမ်းဝေသည် ရင်ထဲထိတ်ခနဲ
ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကပျာကယာ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ နောက်
တွင်လူတစ်ယောက်ရောက်ရှိနေလေ၏။

ထိုလူသည် တစ်ကိုယ်လုံးအဖြူရောင်အဝတ်များ ဝတ်ဆင်
ထားသည်။

သူ၏ခေါင်းတစ်လုံးသည် မျက်လုံးနှစ်လုံးမှ အပ ရောင်စုံအ
ဝတ်ဖြင့် စည်းထားလေသည်။

‘ဟင်... တိမ်လှိုင်း’

သူ့မကထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ လွတ်ခနဲအော်မိလိုက်တော့၏။
တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူမသည် ပြေးရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်

လေသည်။

သို့သော် သူမတစ်ကိုယ်လုံးမှာ အားအင်များလုံးဝပျောက်
ကွယ်သွားကာ ပျော့ခွေ၍နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။

သူမသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။ ချီအားမျှော်လင့်ကြီး
စွာဖြင့် ဟစ်၍ ‘ခါ... ခါ...’ ဟု ခေါ်ဝေါ်လေသည်။

‘ထန်... ချီ’

သို့သော် သူမ၏အသံကထွက်မလာတော့ပါ။ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်
သည် မတ်တတ်ပင် ရပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ ယိမ်းယိုင်လာလေ
တော့သည်။

ထိုအချိန် တိမ်လှိုင်းသည် သူ့အရှေ့သို့ချဉ်းကပ်လာကာ သူ
မအားပခုံးပေါ်သို့ထမ်း၍ လျင်မြန်စွာဖြင့်နုတ်သမီးဘုံကျောင်း
၏အနောက်ဘက်တံခါးမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏လက်ထဲမှဖိတ်စာစက္ကူတစ်ခုသည်
လှုပ်ထွက်လာလေသည်။

ဖိတ်စာပေါ်တွင် တိမ်လှိုင်းဟု ရေးသားထားလေသည်။

ထို့နောက် အနောက်ဘက်တံခါးမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေ
တော့၏။

တိမ်လှိုင်းသည် ယမ်းစေနှင့်အတူ နတ်သမီးဘုံကျောင်း၏ အနောက်ဘက် တံခါးမှ ကွယ်ပျောက်သွားပြီးနောက် လူတစ်ယောက်သည် နတ်သမီးရုပ်တု၏နောက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုလူသည် တစ်ကိုယ်လုံး မီးခိုးရောင်အဝတ်များ ဝတ်ဆင်ထား၏။ ထိုလူသည် ဖိတ်စာစာရွက်ကို ကောက်ယူလိုက်လေသည်။

ဖိတ်စာပေါ်တွင်ပါသောစာလုံးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။
'ဟင်...တိမ်လှိုင်းပါလား'

ဟုလည်း တစ်ကိုယ်တည်းရှေ့ရွတ်မိလေသည်။
သူ၏ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် အနီရောင်နှင့်မုန်များ ဝေဖန်၏။

သို့သော် သူက လုံးဝဂရုမစိုက်ဟန်မရှိပါချေ။
ထိုအဆိပ်မုန်များသည် သူ့အားမည်သို့မှအန္တရာယ်ပြုနိုင်စွမ်းမရှိပါ။

လရောင်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ထိုးဝင်နေသည်။
ထိုလူ၏မျက်နှာပေါ်သို့လည်း ပက်ဖျန်းထားသောကြောင့် သူ၏မျက်နှာအား ပီပီ ပြင်ပြင်တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

အသာအရေး ဝါကျင့်ကျင့် ပိန်ပိန် ပါးပါး၊ အသက်အားဖြင့် သုံးဆယ် လေးဆယ် ကြားခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုအတွက် နားမလည်နိုင်ဘဲ စိတ်ရှုပ်ဟန်များ ပေါ်လွင်နေလေသည်။

ရှုတ်တရက် သူ၏မျက်လုံးအစုသည် စူးရှစွာဖြင့် တံခါးဝဆီသို့ ရွှေ့လျားလိုက်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် ရေးကြီးသုတ်ပျာဖြင့်ပြေးဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုသူမှာ ထန်ချီပင်ဖြစ်ပါသည်။
ထန်ချီသည် မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောသူအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားလေသည်။

ဤသို့ခြေလှမ်း ရပ်တန့်လိုက်တော့မှ တင်ခန်းလုံးတွင် အနီရောင် နှင်းမုန်များခေနေသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

သူ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တောင့်တင်းသွားတော့၏။

အကြောင်းမှာ သူသည် မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် ပြေးလာရသဖြင့် အခန်းတွင်းမှ အနီရောင်နှင်းမုန်များကို အနည်းငယ် ရှုရှိုက်မိလိုက်သည်။

ဤအနီရောင်နှင်းမုန်များသည် အဆိပ်မေ့ဆေးမုန်များသာဖြစ်လျှင် သူသည် မတွေးဝံ့အောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာမူ နီမြန်း၍လာသည်။
ချွေးသီးချွေးပေါက်များသည် သူ၏နဖူးပေါ်မှ စီးကျလာတော့သည်။

သူသည် ဓားကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အသင့်အနေအသားဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

သို့သော် သူ၏ခြေထောက်သည်ရပ်၍တည်မရအောင်အနည်းငယ် ယိမ်းယိုင်နေ၏။

မည်သို့ဖြစ်ဖြစ် သူသည် ရန်သူအား နောက်ဆုံးရှိသမျှ အား ညှစ်ထုတ်ခါ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောသူသည် ထန်ချီ၏သဘောကို နားလည်လိုက်သည်။

သူသည် ထန်ချီအား တည်ကြည်စွာကြည့်ပြီး ဝါကျင့်ကျင့် မျက်နှာသည် အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်သည်။

သူသည် အဖြူရောင်ဆေးလုံးတစ်လုံးအား ထန်ချီထံသို့ ပေးပေးလိုက်ပြီး

‘မျိုးချလိုက်’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထန်ချီ၏ဝဲဘက်လက်သည် ဓားကိုအချိန်မရွေး ဆွဲထုတ်နိုင်ရန် ပြင်ထားသည်။

သူ၏ယာလက်ဖြင့် ဆေးလုံးကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီး မဆိုင်းမတူပင် ပါးစပ်ထဲသို့ထည့်ကာ မျိုးချလိုက်တော့သည်။

‘အံ့မယ် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ယုံကြည်တယ် ဟုတ်လား’ ထိုလူက ပို၍ပြုံးလာပြီး မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်’

ထန်ချီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဆေးတန်ခိုးကြောင့် သူ၏မျက်နှာသည် ပြန်လည်လန်းဆန်းလာသည်။

‘တာဖြစ်လို့’

‘ခင်ဗျားက ထိပ်တန်းလက်နက်ဝှက် သိုင်းသမားဖြစ်နေသေး

‘ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ’

‘ခင်ဗျားရဲ့မျက်လုံး၊ ခင်ဗျားရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ကြည့်ရင် သိသာနိုင်ပါတယ်ဗျာ’

ထိုစကားကြားလိုက်သည်နှင့် မီးခိုးရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် တောက်ပသွားသည်။

ဟုတ်ပါသည်။

ထိုလူ၏မျက်လုံးသည် စူးရှနေသည်။

သူ့ လက်နှစ်ဖက်သည် သားရေပါးပါးပြင့်ပြုလုပ်ထားသော လက်အိတ်ကို စွပ်ထားသည်။

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သတ်ချင်တယ်ဆိုရင် လက်နက်ဝှက်နဲ့ ကျုပ်ကိုသတ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်းရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားပေးလိုက်တဲ့ ဆေးလုံးကို စိတ်ချပြီး

သောက်လိုက်တာ’

ထန်ချီသည် ယင်းသို့ပြောပြနေသည့်အချိန်မှာပင် တစ်ကိုယ်လုံး ပြန်လည်ကောင်းမွန်သော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

မီးခိုးရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောသူသည် ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ပြီး

‘ခင်ဗျားက အဆိပ်မိသွားပေမယ့် ကျုပ်ကိုသတ်ဖို့ အခွင့်အလမ်းလဲ ရှိပါသေးတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ဓားကိုကျုပ်က ရှောင်တိမ်းနိုင်မယ်လို့ မထင်ဘူး’

‘ခင်ဗျားက အဆိပ်မိသွားပေမယ့် ကျုပ်ကိုသတ်ဖို့ အခွင့်အလမ်းလဲ ရှိပါသေးတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ဓားကိုကျုပ်က ရှောင်တိမ်းနိုင်မယ်လို့ မထင်ဘူး’

ထန်ချီက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး--
 'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ဟာ ဘယ်သူကမှဘယ်သူကို
 တိုက်ခိုက်ဖို့မရည်ရွယ်ဘူး မဟုတ်လား'
 မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောသူက ပြုံးလိုက်သည်။
 'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တို့နှစ်ယောက်စလုံး အခုလို
 အသက်ရှင်နေကြသေးတာပဲ မဟုတ်လား'
 'နေဗါဦးဗျ၊ ခုနက ကျုပ်ရှုမိတဲ့ဟာက အဆိပ်မေ့ဆေး
 မှုန့် မဟုတ်လား'
 'ဟုတ်ပါတယ်'
 'ခင်ဗျားပေးလိုက်တဲ့ဆေးလုံးက အဆိပ်ဖြေဆေးလား'
 'ဟုတ်ပါတယ်'
 'ခင်ဗျား ဒီဖြေဆေးဘယ်ကရတာလဲ'
 အဆိပ်မေ့ဆေးဟာ ချန်ချိနဲ့ချန်ပါညီအစ်ကိုရဲ့ အသုံးပြု
 တဲ့အဆိပ်တစ်မျိုးဆိုတာ ခင်ဗျားသိမှာပေါ့'
 'သိပါတယ်'
 'ကျုပ်နာမည်က ချန်ချိပါ'
 ချီသည် ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် မျက်လုံးပြူးသွား
 တော့၏။

* * *

ချန်ချီကတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး
 'ဒါပေမယ့် အခုလွင့်နေတဲ့အဆိပ်မှုန့်တွေကတော့ ကျုပ်
 အသုံးပြုလိုက်တာမဟုတ်ဘူးဗျ'
 ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ချီမှာ ပို၍အံ့အားသင့်
 သွားပြန်သည်။
 'ဒါဖြင့် ဒီအဆိပ်မှုန့်တွေက ဘယ်သူလွင့်တာလဲ'
 'တိမ်လှိုင်း'
 'ခင်ဗျားကတိမ်လှိုင်းမဟုတ်ဘူးလား'
 'ကျုပ်သာ တိမ်လှိုင်းဆိုရင် ခင်ဗျားကို ဖြေဆေးပေးမှာ
 မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်လက်ထဲမှာရှိတဲ့ လက်နက်ဝှက်ဆယ်ရှစ်မျိုးနဲ့
 တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီပေါ့'
 ချီမှာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြန်သည်။
 ထိုအဆိပ်မေ့ဆေးမှုန့်သည် ချန်ချိနှင့် ချန်ပါတစ်ယောက်
 တည်းသာအထူးပြုလုပ်ပြီး အသုံးပြုသော အဆိပ်တစ်မျိုးဖြစ်
 သည်။
 ယခုသူသည် ဤဆေးမှုန့်ပိုင်ရှင်နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးဖြစ်
 သောချန်ချီအား မျက်မြင်တွေ့ရှိနေ၏။
 ချန်ချီသည် တိမ်လှိုင်းမဟုတ်သည်မှာ သေချာပြီဖြစ်သည်။
 ကျန်တစ်ယောက်ကား ချန်ပါတ်ဖြစ်ပါသည်။ ချန်ပါတ်သည်
 တိမ်လှိုင်းဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်း ပိုမိုခိုင်လုံလာသည်။ အခြေ
 အနေပေါ်လွင်နေပေသည်။

‘ဒါဖြင့် တိမ်လှိုင်းဟာချန်ပါဖြစ်နိုင်တယ်’
 ချိက သူ၏သဘောထားကိုဖွင့်ဟပြောလိုက်၏။
 ‘ချန်ချိက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။’
 ‘မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ’
 ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’
 ‘ချန်ပါဟာ လက်တစ်ဖက်ပြတ်နေတယ်။ တိမ်လှိုင်းက
 လက်နှစ်ဖက်စလုံးရှိနေတယ်ဗျ’
 ‘ခင်ဗျားတိမ်လှိုင်းကိုဖြင့်ပူးသလား’
 ‘ခုနကတွေ့လိုက်တယ်’
 ‘ဗျာ ခင်ဗျားခုနကသူ့ကိုတွေ့လိုက်တယ်ဟုတ်လား’
 ‘ဟုတ်တယ်။ ယမ်းဝေက ခင်ဗျားကိုဒီနေရာချိန်းတုန်းက
 ကျုပ်လဲစားသောက်ဆိုင်ထဲမှာရှိနေတယ်’
 ‘ဒါကြောင့် ခင်ဗျားလိုက်လာတာပေါ့ဟုတ်လား’
 ‘ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနယ်ကိုကျုပ်ကကျွမ်းကျင်တော့
 ဖြတ်လမ်းကလိုက်ခဲ့တာ။ ဒီရောက်တော့ ဘယ်သူမှမတွေ့သေး
 ဘူး။ ကျုပ်ကတော့ နတ်သမီးရုပ်တုနောက်မှာ ပုန်းနေတယ်’
 ‘ခင်ဗျားစောစောကနောက်လာတော့ ဘာများတွေ့လိုက်
 သလဲဗျာ’
 ‘တိမ်လှိုင်းကိုတွေ့တယ်။ သူက အဆိပ်မေ့ဆေးမှုန့်ကိုဖျန်း
 လိုက်တာလဲတွေ့ရတယ်’
 ‘ဒါဖြင့် ယမ်းဝေကိုလဲတွေ့မှာပေါ့ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်။ တိမ်လှိုင်းက အဆိပ်ဆေးမှုန့်ဖျန်းတာ ယမ်း
 ဝေအတွက်ပဲ’
 ‘ယမ်းဝေက ကိုယ်ဖော့ပညာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့မိန်းက
 လေးတစ်ယောက်ပဲ’
 ‘ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သံတိမ်ပြုမိဘဲဒီဆေး
 မှုန့်ကိုရှူရှိုက်မိရင် ကိုယ်ဖော့ပညာလဲအစွမ်းမပြနိုင်တော့ဘူး
 ပေါ့’
 ‘ဒါဖြင့်ယမ်းဝေကော’
 ‘သူ့အဆိပ်မိမေ့နေတုန်း တိမ်လှိုင်းထမ်းခေါ်သွားတယ်’
 ‘ခင်ဗျားဝင်ပြီးမတားဘူးလား’
 ‘ကျုပ်က တားစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး’
 ‘သူ့နောက်ကောမလိုက်ဘူးလား’
 ‘သူက အနောက်ဘက်တံခါးကထွက်သွားတယ်။ အဲဒီလမ်း
 ဟာတောအုပ်တွေချည်းပဲ လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး’
 ‘ချိ၏မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားလေသည်။’
 ‘ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားစိတ်ချ၊ ယမ်းဝေအသက်အန္တရာယ်မ
 ရှိနိုင်ပါဘူး’
 ‘ခင်ဗျား ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ’
 ‘ချန်ချိကတစ်ချက်ပွားလိုက်ပြီး....’
 ‘တိမ်လှိုင်းအကြောင်းလဲ ခင်ဗျား ကြားပြီးပြီပေါ့ သူက
 သတ်ချင်တယ်ဆိုရင် တစ်ခါတည်းသတ်သွားတာ ဒီလိုအပင်ပန်း
 ခံပြီး ထမ်းခေါ်မှာမဟုတ်ဘူး’

ချန်ချီ၏စကားကိုကြားရသောအခါ ထန်ချီအနည်းငယ်ပိတ်
အေးသွားလေသည်။

ဟုတ်ပါ၏။ အမှုများစွာကျူးလွန်ခဲ့သော တိမ်လှိုင်းသည်
အသက်ရှင်လျက် တစ်ယောက်မှထားခဲ့ခြင်းမရှိပေ။ ယခု ယခင်
ဝေအား ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းမှာ အကြောင်းတော့နည်းနည်း
ထူးသည်ဟု သူတွေးမိလေသည်။

‘ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ယမ်းဝေကိုမသတ်
ဘဲခေါ်သွားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား’

ချန်ချီကခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

‘ကျုပ်လဲမသိဘူး ဒါပေမယ့် ဉာဏ်မီသလောက်တွေးရရင်
တော့ ခင်ဗျားကိုဒီကိစ္စမှာ မပါဝင်ဖို့ခြိမ်းခြောက်လိမ့်မယ်လို့ထင်
တယ်’

ထန်ချီကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘အင်း ခင်ဗျားပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင် တစ်နေ့နေ့ တိမ်လှိုင်းကခင်ဗျားနဲ့ဆက်သွယ်မှာ
ပ’

ထန်ချီကခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

‘ဟုတ်နိုင်တယ်’

ချန်ချီက သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ကျုပ် အကူအညီတစ်ခုတော့တောင်းချင်တယ်’

‘ဘာများလဲ’

‘သူ့အခုအသုံးပြုနေတဲ့ အဆိပ်မေ့ဆေးမှုန့်ဟာ ဘယ်ကရ
လာသလဲဆိုတာ ကျုပ်သိချင်တယ်’

‘ခင်ဗျားဘယ်လိုယူဆသလဲ’

ချန်ချီကမျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

‘ဗီဆေးမှုန့်ဟာ ကျုပ်နဲ့ကျုပ်ရဲ့ညီချန်ပါနုစ်ယောက်ပဲ ဖော်
စပ်တတ်တယ်၊ အခု တိမ်လှိုင်းအသုံးပြုနေတဲ့ ဆေးမှုန့်တွေဟာ
ကျုပ်ညီ ချန်ပါက ဖော်စပ်ပေးတယ်လို့ ကျုပ် ထင်မိတယ်
ဒါကြောင့် ကျုပ်ညီအခုဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပ်ပြီး
သိချင်တယ်’

‘ချန်ပါကိုနေပြည်တော်က အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ချုပ်ထား
တယ်လို့ကြားပါတယ်’

ချန်ချီကသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး

‘အင်း... သူ့သာနေပြည်တော်က အကျဉ်းထောင်ထဲမှာရှိနေ
ရင် ကျုပ်တွေ့နိုင်တာပေါ့ ဒါပေမယ့် သူ့ဟိုမှာ မရှိဘူးဗျ’

‘ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ’

ထန်ချီမဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

‘နေပြည်တော်က အကျဉ်းထောင်လောက်တော့ ကျုပ်တို့ကို
ဟန့်တားလို့မရပါဘူးဗျာ’

‘ဒါဖြင့် ချန်ပါနေပြည်တော် အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ မရှိဘူး
ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်သူတို့ကိုကယ်တင်နိုင်ဖို့ သုံးနှစ်တောင် အချိန်ကုန်ခဲ့ပါပြီ ကျုပ်ထောင်အတော်များများလဲ ထောက်ခံ ပြီးပြီ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုလိုက်ရှာလို့မတွေ့ဘူး’

ချန်ပါသည်ကြိုသို့ပြောပြီး ခေတ္တရပ်လိုက်လေသည်။ အထန် ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ...

‘ကျုပ်အထင်ကတော့ တိမ်လှိုင်းဟာကျုပ်ညီချန်ပါကို အ ကျဉ်းထောင်ထဲက ကယ်ထုတ်ပြီး ဆေးမှုန့်ကိုပော်စပ်ပေးခိုင်း နေတယ်လို့ထင်တယ်ဗျ’

ထန်ချီကမျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။ သူသည် အထန် ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ...

‘ဘကယ်လို့ ချန်ပါကိုတစ်ယောက်ယောက်ကထောင်ဖောက် ပြီး ခေါ်သွားရင် ရှောင်လင်းလဲသိမယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က ဒီအကြောင်းတစ်ခါမှ မပြောပါလားဗျ’

‘သူတို့က အတွင်းရေးကိစ္စမို့ မပြောဘဲနေတာဖြစ်မှာပေါ့’

‘သူတို့ရဲ့လေသံကလဲ ချန်ပါကိုအကျဉ်းထောင်တဲမှာ ရှိနေ တယ်လို့ထင်နေရတယ်’

‘အင်း ဒီကိစ္စမှာအတော့ကို စဉ်းစားစရာတွေဖြစ်လာတယ်’

‘ဟုတ်တယ် ဒီအဆိပ်မေ့ဆေးဟာ ခင်ဗျားတို့ညီအစ်ကိုနှစ် ယောက်တည်းကသာ ဖော်စပ်တဲ့နည်းသိတာဗျ ခင်ဗျားမဟုတ် ရင်ချန်ပါတော့သေချာပြီ ဒါပေမယ့် သူကတာဖြစ်လို့တိမ်လှိုင်း ကိုဖော်စပ်ပေးနေရတာလဲ၊ တိမ်လှိုင်းကကောဘယ်သူလဲ’

‘ဒါတော့ ခင်ဗျားနဲ့တိမ်လှိုင်းတွေ့မှပဲ အခြေအနေသိရမှာ’

ထန်ချီသည် အတန်ကြာ ဆိတ်ငြိမ်သွားလေ တော့သည်။ ချန်ချီကလည်းတစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားနေရင်း ငြိမ်သက်နေ၏။

အတန်ကြာမှ ထန်ချီက ခေါင်းမော့လိုက်သည်။

‘ကဲ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကို ယန်ချင်းနဲ့ တိုင်ပင်မှတ်ဖြစ်ချေ တော့မှယ်’

ချန်ချီက အေးစက်သော လေသံဖြင့်

‘ဒါကတော့ ခင်ဗျား သဘောပါ၊ ခင်ဗျား သူနဲ့တွေ့ရင် ကျုပ်ညီအကြောင်းကိုလဲ ကျေးဇူးပြုပြီး မေးပေးစမ်းပါ’

ထန်ချီက သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ချန်ချီတို့ညီအစ်ကိုသည် နေပြည်တော်မှ အလိုရှိနေစသာ လူဆိုးဓားပြများ ဖြစ်ကြသည်။

ညီဖြစ်သူ ချန်ပါသည် ဓားပြတိုက်ရာမှအပမ်းခံရပြီး နေပြည် တော် အကျဉ်းထောင်သို့ ပို့ခဲ့သည်။

နောက်သတင်း လုံးဝမကြားရတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် အစ် ကိုဖြစ်သူ ချန်ချီသည် သူ့ညီချန်ပါအား မတွေ့တွေ့အောင် ရှာ နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထန်ချီသည် ညီဖြစ်သူအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးမားနေသော ချန်ချီအား ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ကြည့်ပြီး

‘ကျုပ်သတင်းရရင် အကြောင်းကြားချင်ပါတယ်၊ ဒါပေ မယ့် ခင်ဗျားက ဘယ်မှာ’

သူ၏စကားမဆုံးမီ ချန်ချီက

ကျုပ် ပန်းလိပ်ပြာ စားသောက်ဆိုင် အနောက်ဘက် ကံ
ကောင်း တည်းခိုခန်းမှာ နေပါဘယ်၊ အခန်းအမှတ်(၃)ပါ’
‘ကောင်းပြီလေ ကျုပ် အကြောင်းကြားပါ့မယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ချန်ချီသည် ယင်းသို့ပြောရင်း အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်၏။

‘ခင်ဗျား တိမ်လှိုင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာမို့၊ ကျုပ်ရဲ့ ဖြေဆေးကို
အသုံးလိုလိမ့်မယ် ရော့’

သူသည် ပြောရင်းမှ ပုလင်းလေးတစ်ခုကို လှမ်း၍ပေးလိုက်
သည်။

ထန်ချီက လှမ်းယူ၏။

ချန်ချီသည် လက်ထဲမှ ဖိတ်စာ စာရွက်ကို ပစ်ပေးလိုက်ပြီး

‘ဟောဗီမှာ တိမ်လှိုင်းက ခင်ဗျားအတွက် ထားခဲ့တဲ့ဖိတ်စာ’
ထန်ချီက ဖိတ်စာကို လှမ်းယူလိုက်ပြန်သည်။

သူ၏လက်သည် လှုပ်ရှားနေသော်လည်း သူ၏မျက်လုံးအစုံ
သည် လုံးဝမလှုပ်ရှားပါ။

သူ၏ဝဲဘက်လက်သည် ခားပေါ်၌ အသင့်အနေအထားဖြင့်
ထားရှိလျက်။

‘ခင်ဗျား တော်တော်ဝီရိယကြီးတယ်’

ချန်ချီကပြုံး၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ခင်ဗျားလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲဗျာ’

ထန်ချီကပြုံး၍ ပြောလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားဟာ ဘယ်သန်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ခားကို အချိန်
မရွေး ဆွဲထုတ်ဖို့ အသင့်ရှိနေတယ်မဟုတ်လား’

‘ခင်ဗျားရဲ့လက်နက်ဝှက်လဲ ဒီအတိုင်းပဲ မဟုတ်လား’

‘ဒါကတော့ အကျင့်ပါနေလို့ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျုပ်လဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဤသို့အမေးအဖြေပြုလုပ်ပြီးတဖန်
တား ရယ်မောလိုက်တော့သည်။

ရယ်မောသံကြားမှ ထန်ချီသည် သူ၏လက်ကို ခားမှခွာလိုက်
သည်။

ချန်ချီကလည်း သူ၏လက်အိတ်ကို ချွတ်ထားလိုက်လေတော့
သည်။

အားရ ပါးရ ရယ်မောပြီးမှ ချန်ချီသည် ထန်ချီ၏ ခြေ
ထောက်မှ ဒဏ်ရာကိုတွေ့ရှိလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား လမ်းမှာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဘယ်သူတွေ့ဆိုတာ သိသလား’

ထန်ချီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျုပ်မသိဘူးဗျ၊ ဒါပေမယ့် ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတွေ
မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့လူတစ်ယောက် ဒဏ်ရာရသွားတယ်’

ချန်ချီ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

‘ဒါဖြင့် ဒီလူတွေဆီက သဲလွန်စရာအောင် မေးကြည့်မယ်’

ထန်ချီ ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

‘ကောင်းပါတယ်။ ခုနက ကျုပ် ယမ်းဝေခွဲတွေ့ဖို့ အချိန်ပို
ပြေးလာရလို့ သတိမထားမိဘူး။ အခု သူတို့ရထားတဲ့ ဒဏ်ရာခွဲ
ဝေးဝေးတော့ မသွားနိုင်သေးဘူးလို့ထင်တယ်’

‘ဒါဖြင့် သွားကြည့်’

‘ကောင်းတယ်’

သူတို့သည် ဤသို့ဆုံးဖြတ်ပြီး ထန်ချီကဦးဆောင်၍ လလမ်း
အတိုင်း ပြန်လည်ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

* * *

သဲလွန်စမဟုတ်သော သဲလွန်စ

လမ်းသည် အဝေးဆီသို့ ရွေ့လျားသွားချေပြီ။
မီးပုံးသည် သစ်ပင်ပေါ်၌ ချိတ်ထားဆဲ။
မီးများမငြိမ်းသေးပါ။
အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထား၏။
လူတစ်ယောက် မြေပေါ်၌ လဲကျနေသည်။
သူသည် အသက်ကင်းမဲ့နေသော အလောင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။
ထိုအလောင်းကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ချန်ချီမျက်
မှောင်ကြုတ်သွားတော့သည်။
‘ခင်ဗျားပြောတော့ ဒဏ်ရာပဲရတယ်ဆို’
သူသည် ထန်ချီကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မေးခြင်းဖြစ်သည်။
‘ဟုတ်ပါတယ်’
ထန်ချီ၏မျက်နှာမှာလည်း စိတ်ရှုပ်ပွဲသွားသော အမူအရာ
များ ပေါ်လွင်လာတော့၏။

အခုတော့ သူ့သေနေပြီပဲ
'ဟုတ်တယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကိုအသေသတ်
သွားတာဗျ'

ချန်ချီသည် အလောင်း၏ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်
သည်။

သေသူ၏မျက်နှာတွင် နီမြန်းနေ၏။

'ဟ... သူက အဆိပ်မေ့ဆေးမိသွားတာကိုး'

သူသည် အံ့ဩစွာဖြင့် မှတ်ချက်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ထန်ချီလည်း အံ့အားသင့်
သွားလေတော့၏။

'အင်း...ဟုတ်တယ်၊ သူ အဆိပ်မေ့ဆေးမိပြီး အသတ်ခံရ
တာဖြစ်မယ်'

ချန်ချီက စဉ်းစား၍

'ဗီပုံစံဟာ တိမ်လှိုင်းရဲ့အမှုမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ပုံစံမျိုး
ပါပဲလား'

'တိမ်လှိုင်းဟာ အတော်ရက်စက်ပါလား၊ သူ့တပည့်တွေ
လဲ အရှင်မသားထူး'

ချန်ချီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

'သူတို့က တိမ်လှိုင်းရဲ့လူတွေမဟုတ်ဘူး'

'ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ'

ချန်ချီက ပြုံးလိုက်ပြီး

'ကျုပ် ဒီမှာသုံးနှစ်နေခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာရှိသမျှ
အင်အားစုကို လိုက်လံစုံစမ်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ခင်
ဗျားသတိရှိဖို့ လိုလိမ့်မယ်'

ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါဖြင့် သူတို့ဟာ ဘယ်အဖွဲ့ကလဲ'

'ကျုပ်မမှားဘူးဆိုရင် သူတို့ဟာ လောက်တုတို့အဖွဲ့ကဖြစ်ရ
မယ်'

ထန်ချီ မျက်မှောင်ကြုတ်စဉ်းစား၏။

'နေပါဦး၊ ကျုပ်နဲ့ လောက်တုတို့အဖွဲ့ဟာ ဘယ်လိုမှမပတ်
သက်ဘဲ သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုရန်ရှာနေရတာလဲ'

'သူတို့က ရန်ရှာတာမဟုတ်ဘူး၊ တိမ်လှိုင်းကရန်ရှာတာဗျ'

'ခင်ဗျားဆိုလိုတာက တိမ်လှိုင်းက လောက်တုတို့ဆီက
အကူအညီကို တောင်းတယ်လို့'

ချန်ချီက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ တိမ်လှိုင်းဟာ ယမ်းဝေခွဲခင်ဗျားချိန်းတွေ
မယ်သတင်းကြားလိုက်ရလို့ လောက်တုဆီကလူကိုငှားပြီး ခင်
ဗျားကို လမ်းမှာ တားဆီးထားလိုက်တယ်၊ သူကတော့အချိန်မီ
ယမ်းဝေဆီသွားတာဖြစ်မှာပေါ့'

ထန်ချီသည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ သူ၏ပေါင်
ကို တအားပုတ်လိုက်ပြီး

'ဟာ... ဒီလိုဆို လောက်တုဆီသွားပြီးစုံစမ်းရင် တိမ်လှိုင်း
ရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို သိနိုင်မယ်ဗျ'

‘ခင်ဗျားတွေ့တောတာ အမှန်ပဲဗျ၊ ဒါပေမယ့်’
 ‘ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ’
 ‘တိမ်လှိုင်းက လောက်တုကို သတ်မသွားဘူးလို့ ခင်ဗျား
 ပြောနိုင်မလား’
 ‘အင်း ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ လောက်တုဆီကို အမြန်ဆုံး
 သွားမှဖြစ်မယ်’
 သူတို့သည် နေရာမှထွက်ခွာရန် ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်သည်နှင့်
 ‘ဟေ့ ဟိုမှာလူလာနေတယ်’
 ချန်ချီသည် ဤသို့ အသံအုပ်အုပ်ဖြင့်ပြောပြီး သစ်ပင်တစ်
 ပင်သို့ ပြေးကပ်လိုက်သည်။
 ဟုတ်ပါသည်။ ထန်ချီလည်း လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းကို ရပ်
 တန့်လိုက်၏။
 လူတစ်ယောက်သည် တောင်ပူစာမှ ပတ်၍ လျှောက်လာနေ
 သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
 ‘ဟင် ယန်ချင်းပါလား’
 သူ၏မျက်လုံးသည် အလွန်လျှင်၏။
 သစ်ပင်နောက်တွင်ပုန်းနေသော ထန်ချီသည် သက်ပြင်းတစ်
 ချက်ချ၍....
 ‘ဟော သူက ခင်ဗျားကိုတွေ့သွားပြီ ခင်ဗျားဗီမှာပဲနေပြီ’
 သူ့ကိုအကျိုးအကြောင်းရှင်းပြပေတော့။
 ‘ခင်ဗျားကဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘ကျုပ် တိမ်လှိုင်းအရင်လက်ဦးအောင် လောက်တုဆီသွား
 မယ်၊ သူ့ကိုကျုပ်နဲ့တွေ့တဲ့အကြောင်း မပြောပါနဲ့’
 ထန်ချီက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။
 ယန်ချင်းသည် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာလေတော့သည်။
 ‘ခင်ဗျားကကျုပ်ရဲ့သတင်းရရင် ကျုပ်ကိုအကြောင်းကြားဖို့
 မပေပါနဲ့’
 ချန်ချီသည် ဤသို့ပြောပြီး သစ်ပင်ကိုအကာအကွယ်ယူကာ
 ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထန်ချီ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ဖက်သို့လှည့်လိုက်သောအခါ
ယန်ချင်းသည် အလောင်းများရှေ့တွင် ခြေလှမ်းရပ်တန့်
သွားလေသည်။

သွန်လက်တစ်ဖက်သည် ဓားပေါ်သို့အသင့်အနေအထားဖြင့်
ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ဤနေပြည်တော်တွင် ကျော်ကြားသော ပထမအာဏာသား
ဓားသမားတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် သူ၏ဓားသည် ကျော်ကြားသလောက် ထက်မြက်
ခြင်းရှိမရှိကို မည်သူမျှမသိပါချေ။

အကြောင်းမှာ သူသည် နှလုံးရည်ထက် ဓားကိုပို၍ အသုံးပြု
သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

သူသည်အမူးမပြေသေးသော်လည်း မျက်လုံးမှာမူ အလွန်နီနီ
ကြားနေသည်ကို သိသာနိုင်ပေသည်။

သူသည် မျက်လုံးများအားမျဉ်းတစ်ခုပမာ မွှေးထားလိုက်
ပြီး ချီအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် စူးရှသည်။ အေးစက်သည်။ စူးစမ်း
သည်။

ချီမှာ ထိုမျက်လုံးအစုံနှင့် ထိတွေ့လိုက်သည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး
အေးစက်တောင့်တင်းသွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။

ထိုမျက်လုံးအစုံသည် မမြင်ရသောလက်နှစ်ဖက်ပမာ သူ၏
တစ်ကိုယ်လုံးအား ခွဲစိတ်လေ့လာနေသည်ကို ထင်ရလေသည်။

ထန်ချီသည် မမှန်သောအလုပ်၊ မဟုတ်သောအလုပ်မျိုးကို
မလုပ်ခဲ့သော ထိုမျက်လုံး၏လှမ်းမိုးခြင်းကို ခုခံနိုင်စွမ်းရှိလေ
သည်။

‘ခင်ဗျားသိုင်းပညာ မဆိုးဘူးနော်’
ယန်ချင်း မွေးလိုက်သောစကားဖြစ်သည်။

ထိုစကားလုံးသည် ချီးကျူးသောစကားလုံးများဟု ထင်ရ
သည်။

သို့သော် သရော်သည့်စကားလုံး၊ အပြစ်ဖို့သောစကားလုံး
များလည်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။

ချီက ပြုံးလိုက်သည် ပြုံးလိုက်သည်ဟု ဆိုရမည့်အစား မချီ
သွားပြီဟုဆိုလျှင် ပို၍မှန်ကန်ပေမည်။

ယန်ချင်းက သူ့စကားကိုဆက်ပြန်၏။
‘ရှောင်လင်းက ခင်ဗျားမှာအန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရမှာစိုးနေ

တယ်၊ ကျုပ်ကလဲခင်ဗျားကိုအရေးရှိရင် ကူညီဖို့စိတ်ကူးမိပြီး
လိုက်လာခဲ့တာပဲ၊ ခုတော့’
သူသည် မဲ့ပြုံးပြုံး၍ သေနေသောအလောင်း တစ်ချက်

ကြည့်လိုက်ပြီး
‘လူတစ်ယောက်တော့ ခင်ဗျားလက်ချက်နဲ့သေရှာပြီ’
‘ကျွန်တော်...’

ချီကရှင်းပြရန်စကားစလိုက်ရာ၊ ယန်ချင်းကလက်ကာပြု၍
ဖန်တားလိုက်သည်။

နေဦး ကျုပ်စကားဆုံးအောင်နားထောင်ဦး၊ ဒီနယ်မြေ
ဟာ တရားဥပဒေစိုးမိုးတဲ့နယ်မြေဖြစ်တယ်၊ ဘယ်မှုခင်းမဆို သက်

ဆိုင်တုံဥပဒေတက်တော်သားကသာ ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်၊ ခင်ဗျား
တို့ကတော့ သိုင်းသမားလူစွမ်းကောင်းတွေဆိုပြီး ကိုယ်ထင်သလို
လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ပုရွက်ဆိတ်လို သတ်ဖြတ်တာတော့
ကျုပ်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊

ထန်ချိုသည် မဲ ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

'လူကြီးမင်းပြောတာ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ အခုလဲ ဒီလူ
တွေဟာ ကျုပ်သတ်တာမဟုတ်ပါဘူး'

ယန်ချင်း၏မျက်ခုံးမွှေးအစုံသည် နဖူးထက်သို့ မြင့်တက်
သွားလေသည်။

သူ၏ကျဉ်းမြောင်းသောမျက်လုံးသည် ချီအား သံသယဝင်
နေသောမျက်လုံးအစုံဖြင့်ကြည့်ကာ....

'ဘာ ခင်ဗျားသတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်လား'

ချီ၏ရှင်းပြချက်ကို ယန်ချင်းလက်မခံနိုင်သည်မှာ ထင်ရှား
၍နေပေသည်။

ချီသည် မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

သူက မဲပြုံးပြုံးရုံမှ လွဲ၍ကော ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာ
လည်း။

လေပွေငယ်တစ်ခုသည် ရုတ်တရက် တိုက်ခတ်လိုက်သည်။
အဆောက်အအုံ၏ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် လေရဟတ်မှဖြူက
လေးများသည် ဒင်ဒင်ခေါင်ခေါင်နှင့်မြည်ဟိန်း၍နေသည်။

လောက်တုသည် စားပွဲရွေ့တွင်ထိုင်နေ၏။
သူ၏လက်ချောင်းကလေးများသည် ပေသီးများကို ဒင်ဒင်
ခေါင်ခေါင်မြည်အောင်စာရင်းတွက်ချက်နေသည်။

လောက်တုသည် စာရင်းတွက်ချက်သည့်အချိန်မှာ ပေသီး
ကိုအသုံးပြုသည်မဟုတ်ပါ။

မည်သည့်နေရာရောက်ရောက် မည်သည့်အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ
သည် ပေသီးကိုအမြဲဆောင်လေ့ရှိသည်။

သူ၏လက်ချောင်းကလေးများသည် အမြဲလိုလိုပေသီးခုံမှာ
ပေသီးကလေးများကို ထက်အောက်လှုပ်ကစားတတ်ပေသည်။

ထိုပေသီးများရွေ့လျားကာ အချင်းချင်းထိတွေ့ပြီးပေါ်
လာသောအသံများကိုသူနှစ်သက်သည်။

သူသည် ကုန်သည်ဘဝမှ တဖြည်းဖြည်းလူမိုက်တွေမွေးကာ
လူမိုက်ခေါင်းဆောင်ဘဝသို့ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

ဤနယ်တစ်ဝိုက်တွင် သူ၏နာမည်သည် ကျော်ကြားသည်
တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စများသည် သူ့စကားတစ်ခွန်းနှင့်ပြီးနိုင်သည်။

အထူးသဖြင့် သူ၏လုပ်ငန်းစဉ်မှာ ကုန်သည်အယောင်ပြုပြီး
ကြေးတန်းစား အငှားလူသတ်သမားလုပ်ငန်းကိုသာ အဓိက

လုပ်ကိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ယနေ့ည လောက်တုသည် ပေသီးများတွက်ချက်ပြီးနောက် အခန်းထဲမှထွက်လာသည်။

ထို့နောက် လမ်းမသို့ထွက်လာခဲ့၏။

လရောင်သည် ဝိုးတဝါးဖြင့်အလင်းရောင်ပေးနေသည်။

လောက်တုသည် ပေသီးခုံအားပိုက်ကာ သေးသွယ်သော လမ်းကလေးတစ်ခုသို့ချိုးဝင်သွားသည်။

အဝေးဆီမှအုန်းမောင်းခေါက်သံသည် သုံးချက်တိတိပေါ် ထွက်လာသည်။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော်သွားပေပြီ။

ဤကဲ့သို့သောအချိန်မျိုးတွင် လောက်တုကဲ့သို့ကျော်ကြားသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် ဤကဲ့သို့သေးသွယ်သောလမ်းသွယ်ကလေးသို့ရောက်လာခြင်းမှာ ကိစ္စကတော့ ထူးခြားမည်ဖြစ်ပါသည်။

လမ်းသွယ်ကလေးသည် လူနှစ်ယောက် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ မလျှောက်သာအောင်ကျဉ်းမြောင်းနေပေသည်။

လမ်း၏ဝဲယာဘစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မြင့်မားသောအုတ်နံရံကားဆီးထားသည်။

လဝန်းသည် ကောင်းကင်၏ဗဟိုတွင်တည်ရှိနေ၍သာ လမ်းကိုမြင်တွေ့ရသည်။

နှင်းများဝေနေသည်။

ထို့ကြောင့် လရောင်ကသာနေသော်လည်း အရာရာကို တဝါးသာမြင်တွေ့နေရသည်။

လောက်တုသည် လျှောက်လာရင်း ရုတ်တရက်ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားသည်။ အကြောင်းမှာ သူ့ရွှေဝါးတစ်ရိုက်အကွာသစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် လူတစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူသည် သရဲတစ္ဆေဟုထင်ရလောက်အောင် သစ်ပင်၏အမှောင်ကိုခိုကာ တိတ်ဆိတ်စွာရပ်နေသည်။

သူ၏မျက်နှာအား ပီပီပြင်ပြင် မတွေ့မြင်နိုင်ရသော်လည်း သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဇီးကွက်မျက်လုံးများပမာ အရောင်တစိုက်ဖိတ်တောက်ပနေသည်။

လရောင်သည် သစ်ရွက်များကြားမှထိုးဖောက်လာကာ ထိုလူ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ကျရောက်နေသဖြင့် တွေ့မြင်ရသူအဖို့ ပို၍လျှိုဝှက်ဆန်းကြယ်လှသည်ဟုထင်ရပေမည်။

ထိုလူကိုတွေ့လိုက်ရသည်နှင့် လောက်တု၏ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားလေသည်။

ထိုလူသည် တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပနေသော မျက်လုံးအစုံနှင့် လောက်တုအား စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

‘ကျုပ်လာပြီ’

လောက်တုကစတင်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်တွေ့နေသားပဲ’

သစ်ပင်ကွယ်မှလူ၏လေသံက ခပ်နိမ့်နိမ့်ဖြစ်သည်။

‘ခင်ဗျားစောင့်နေတာ ကြာသွားပြီလား’

‘မကြာသေးပါဘူး’
 လောက်တုက...
 ‘ခင်ဗျား ပေးလိုက်တဲ့စာထဲမှာ ညဉ့်နက် အုန်းမောင်းသုံး
 ချက်လို့ရေးထားပါတယ်’
 ‘ဟုတ်ပါတယ် အဲဒီစာကောပါလာရဲ့လား’
 ‘လောက်တုက...’
 ‘မပါဘူး အိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့တယ်’
 ‘ခင်ဗျား စာကိုတစ်ပါတည်းယူလာဖို့ ကောင်းတယ်’
 လောက်တုက အနည်းငယ်ပြုံး၍
 ‘ခင်ဗျားရဲ့စာထဲမှာ အဲဒီလိုမှရေးမထားဘဲ’
 ‘ထားပါတော့ ခင်ဗျားဒီစာရွက်ကို ဘယ်မှာထားခဲ့သလဲ’
 ‘ကျုပ်အခန်းထဲက စားပွဲပေါ်မှာချထားခဲ့တာပဲ၊ ဘာဖြစ်
 လို့လဲ၊ ဒီစာရွက်ကငွေလွဲလက်မှတ်မှမဟုတ်ဘဲ’
 ‘ခင်ဗျား သေချာရဲ့လား’
 လောက်တုကမျက်မှောင်ကြုတ်၍
 ‘နေပါဦးဗျ၊ ဒီစာကဘယ်လောက်များ အရေးကြီးနေလို့
 လဲ’
 ‘ရတယ်လေ ဒီလောက်လဲအရေးမကြီးပါဘူး’
 လောက်တုက...
 ‘စာယူမလာပေမယ့် စာရွက်ထဲကစာလုံးတွေ အားလုံးကို
 ကျုပ်အလွတ်တောင်ကျက်နိုင်တယ်ဗျ’

‘ခင်ဗျားဉာဏ်မဆိုးပါဘူး’
 ‘ဟဲ...ဟဲ မယုံရင်ကျုပ်ဆိုပြမယ်’
 လောက်တုသည် ပေသီးခုံတစ်ချက်လှုပ်ခါပြီး စာရွက်ပေါ်
 တွင်ပါရှိသော စာလုံးများကိုအလွတ်ဆိုလိုက်လေသည်။

မိတ်ဆွေကြီးလောက်တု-

ယနေ့ည အုန်းမောင်းနှစ်ချက်မှတိုင်မီ နတ်သမီးဘု
 ကျောင်းသွားရာလမ်းမှာ ထန်ချီအမည်ရှိတဲ့ လူငယ်တစ်
 ယောက်သွားလိမ့်မဟဲ့ ခင်ဗျားကဒီလူငယ်ကို လမ်းမှာ
 ဖြတ်ပြီးရှင်းလိုက်ပါ။ အောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ မအောင်
 မြင်သည်ဖြစ်စေ ညသန်းခေါင်သုံးချက်တီး အချိန်တွင်
 မြို့အနောက်ဘက် ဆီးဖြူလမ်းသွယ်သို့ ပုဝီနှင့်တွေ့ပြီး
 အခကြေးငွေများ တောင်းယူလိုက်ပါ။ အခြားအလုပ်
 လဲဆက်ပြီး လုပ်စရာရှိပါသေးတယ်၊ သွန်တွေ့ရင်ပြောပြ
 ပါလိမ့်မယ် ကိစ္စကအလွန်အရေးကြီး၍ အထူးလျှို့ဝှက်
 ရန်သတိပြုပါ။

သစ်မိတ်ဆွေတစ်ဦး။

လောက်တုသည်ယင်းသို့ဆိုပြပြီးနောက် ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်
 ပြီး...
 ‘ကဲ ကျုပ် ဖတ်ပြတာဟုတ်ရဲ့လား၊ စာရွက်ထဲကအတိုင်း
 ကျုပ်တာဝန်ကျေပြီ တခြားတခြားကိစ္စရှိရင်ပြောပေါ့’

ထိုလူသည် လောက်တု၏စကားကိုတိုက်ဆိတ်စွာ နားထောင်
ပြီးနောက် ခါးကြားမှငွေလွဲလက်မှတ်တစ်စောင် ထုတ်လိုက်ပြီး
'ကောင်းပြီလေ ချော့ တစ်ထောင်တန်ငွေလွဲလက်မှတ်'
လောက်တုသည် ငွေလွဲလက်မှတ်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်
နှင့် သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ရုတ်ခြည်းတောက်ပသွားလေတော့
သည်။

သူသည်ပြုံးကာ ရွှေသို့ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်။
သစ်ပင်အောက်မှလူကလည်း လှမ်းထွက်လာသည်။
အမှောင်ရိပ်မှထွက်လာတော့မှ ထိုလူ၏မျက်နှာကို ပီပီပြင်
ပြင်တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်သည် ၀၀ ပြုံးပြုံး လောက်တု
ကဲ့သို့ ကိုယ်ခန္ဓာမျိုးပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူသည်ပုဝီဆိုသူပင်ဖြစ်၏။
သူသည်ငွေလွဲလက်မှတ်ကို လောက်တုအား လှမ်းပေးရင်း
'စစ်ဆေးကြည့်ပါဦး'

ဟုပြောလိုက်လေသည်။
လောက်တုသည် ငွေလွဲလက်မှတ်ပေါ်တွင် ရေးသားထား
သော ငွေတန်ဖိုးအားကြည့်လိုက်ပြီး

'အို ခင်ဗျားမှမယုံရင် ဘယ်သူ့ကိုယုံရမှာလဲဗျာ'
ပုဝီသည် အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်ပြီး....

'ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားရဲ့ ဒုတိယထမ်းဆောင်ရမယ့် တာဝန်ပဲ
ဟုပြောပြီး ငွေလွဲလက်မှတ်နှင့် စာတစ်စောင်ကို ထပ်မံ
ပေးလိုက်လေသည်။

လောက်တု၏မျက်လုံးသည် ငွေလွဲလက်မှတ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိ
သွားသောအခါ ရုတ်ခြည်းတောက်ပလာပြန်တော့သည်။

ငွေလွဲလက်မှတ်ပေါ်တွင် ရွှေအချိန်(၁၀)ဟု ရေးသားထား
သည်။ ရွှေအချိန်(၁၀) ဆိုသည်မှာ သေးငယ်သော အရေ
အတွက် မဟုတ်ပါ။

'ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဒုတိယတာဝန်က ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးမှ
မှာလဲ'

သူသည် ငွေလွဲလက်မှတ်ကို ကိုင်ထားသော လက်ချောင်း
ကလေးများပင် အနည်းငယ် တုန်ခါနေသည်။

'ခင်ဗျားလုပ်ရမယ့်တာဝန်က ဒီစာထဲမှာပါတယ်၊ဖတ်ကြည့်
ပေါ့'

ပုဝီသည် ထိုသို့ပြောရင်း စာကိုလှမ်းပေးလိုက်သည်။
'စာကိုဖတ်ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း ဖျက်ဆီးပစ်ရလို့မယ်'

ပုဝီက သတိပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
လောက်တုက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

'ဒီစာကို အခုချက်ချင်းဖတ်ပြီး ဖျက်ဆီးလိုက်ရမယ် ဟုတ်
လား'

'ဟုတ်တယ်၊ အထက်က ဒီလိုပဲ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်'
ပုဝီ၏အသံသည် အေးစက်စက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

လောက်တုသည် ပခုံးတစ်ချက်တုန်လိုက်ပြီး လရောင်ရှိသည့်
ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

ထို့နောက် စာရွက်ကိုဖြန်လိုက်သည်။

လောက်တူမှာ စာရွက်အားကြည့်လိုက်သောအခါ ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အလင်းရောင်တန်းတစ်ခု လက်ခနဲတောက်ပသွားလေသည်။

ထိုအလင်းရောင်တန်း မည်သည့်အရာဖြစ်သည်ကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်လိုက်ရသည့်အချိန်တွင် လောက်တူအဖို့နောက်ကျသွားပေပြီ။

အုန်း သူသည် ဤမျှသာအော်နိုင်ပြီး သူ၏ဝတ်ပိုင်ပိုင်ဖြစ်သောခန္ဓာကိုယ်သည် မြေပေါ်သို့မှောက်လျက် လဲကျသွားသည်။

ပုဝီသည် မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး မြေပေါ်တွင် လွင့်ကျနေသော ငွေလွဲလက်မှတ်နှစ်စောင်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် သစ်ပင်နောက်သို့ရုတ်ခြည်းခနဲဝင်သွားပြန်သည်။

သူသစ်ပင်နောက်သို့ တိမ်းရှောင်လိုက်သည့် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လူတစ်ယောက်သည် လမ်းသွယ်ထဲသို့ ဝင်လာတော့သည်။

လမ်းသွယ်ထဲသို့ ဝင်လာသူမှာ ချန်ချီပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် လမ်းသွယ်ထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်သည်နှင့် ခြေလှမ်းက ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ဖက်သို့စောင်းလျက်နံရံကိုကပ်ကာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ဝင်လာသည်။

သူ၏လက်နှစ်ဖက်သည် ထူးဆန်းသော လက်အိတ်များ စွပ်လျက် ရင်ဝတွင်တစ်ဖက်၊ ခါးပေါ်တွင်တစ်ဖက်ဖြင့် အသင့်အနေအထား ဖြစ်နေပေသည်။

လရောင်သည် လမ်းသွယ်ကလေးသို့ တစ်ခြမ်းခန့် အလင်းရောင် ပေးနိုင်ခဲ့သေးသည်။

ထိုလရောင်သည် ချန်ချီအတွက်အတော်ပင်လုံလောက်ပေပြီ။ သူသည် ရှေးဦးစွာ လောက်တူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ခြေတစ်လှမ်းနောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။

သူက စိတ်ထဲမှ ညည်းညူလိုက်သည်။

ချန်ချီသည် သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာရွက်ကိုထုတ်ယူပြီး သေချာ ထပ်မံကြည့်လိုက်သည်။

‘အုန်းမှောင်းသုံးချက်၊ ဆီးဖြူလှမ်းသွယ် လာတော့ပါ။ ငွေဇာယူပါ။ အခြားတာဝန်လဲ ပေးစရာရှိတယ်’

ချန်ချီသည် အသံထွက်ဖတ်ကြည့်ပြီး စာရွက်ကို သူ့အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။

ထိုအခါ ချန်ချီ၏အသံကို ကြားလိုက်ရသော ပုဝီသည် တစ်
ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားတော့သည်။

ချန်ချီသည် လောက်တုအိမ်မှစာရွက်ကိုရရှိထား၍ ယခုကဲ့သို့
လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်ကို သူနားလည်လိုက်သည်။

‘အင်း တခြားကိစ္စရှိသေးတယ်ဆိုတာ မင်းအယက်ကိုသတ်ပို့
ပဲ့ ဆိုတာ မင်းက မတွေးမိပဲကိုး’

ချန်ချီသည် လောက်တု၏အလောင်းကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တူသည် ဤသို့ပြောရင်း လောက်တု၏လက်ထဲမှ စာရွက်ကို
တွေ့သဖြင့် ဆွဲယူကြည့်လိုက်၏။

စာရွက်ပေါ်တွင် မည်သည့်စာမှရေးသားထားသည်ကိုမတွေ့
ရပါပေ။

ချန်ချီက နားမလည်နိုင်ဘဲ မျက်မှောင်ကြုံတ်သွား၏။
ရုတ်တရက် ဓားထောင်တစ်ခုသည် သစ်ပင်နောက်မှ ထွက်
ပေါ်လာလေသည်။

သို့သော် ချန်ချီသည် လက်နက်ဝှက် အကျော်အမော် တစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။

လက်နက်ဝှက်အကျော်အမော်တစ်ယောက်သည် သူ၏နား
မျက်စိလက် စသည်များ အခြားလူထက် လျင်မြန်သည်။

ပြန်မှ အကင်းပါး၏။
ထို့ကြောင့် သစ်ပင်နောက်မှ ပုဝီတစ်ချက်လှုပ်လိုက်သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် သူကသိလိုက်လေတော့သည်။

ပုဝီ၏ဓားသည် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ မခုတ်မိမီ သူ၏ခန္ဓာ
ကိုယ်သည် မြားတစ်စင်းကဲ့သို့ နောက်သို့ခွန်လိုက်၏။

ပုဝီ၏သိုင်းပညာသည် ထိပ်တန်းကျသည်။
သူ၏ပထမဓားချက် ချန်ချီအား ခုတ်မိသည်ကိုတွေ့သည်နှင့်
သူသည် ရွှေ့သို့ထပ်မံတိုးကာ ချန်ချီ၏နောက်သို့လိုက်၍ ခုတ်ပြန်
သည်။

ချန်ချီသည် ပုဝီ၏တိုက်ခိုက်မှုကို ကြိုတင်သိထားသည့်အလား
သူ၏ခြေထောက်သည် မြေပေါ်သို့ ကျလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
ရပ်တန့်မသွားဘဲ ချက်ချင်းပင် နံဘေးသို့ နှစ်ပတ်ကျမ်းပစ်ကာ
ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

ပုဝီသည် သုံးချက်တိတိ ဆက်တိုက် ခုတ်ချလိုက်သော်လည်း
‘ဝှီး...ဝှီး’
လေထဲမှဖြတ်သွားသောအသံများသာ ကြားလိုက်ရ၏။

သူ၏ဓားသည် လေကိုသာ ခုတ်မိလေသည်။
ချန်ချီသည် တစ်လံခန့်တွင် ရပ်တန့်လိုက်၏။
သူ၏လက်နှစ်ဖက်သည် တစ်ချက်ဝေယမ်းလိုက်သည်။

‘ဝှီး...ဝှီး’
ဟူသောအသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။
ချန်ချီ၏လက်နက်ဝှက်များသည် ပုဝီထံသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်လေ
သည်။

ပုဝီသည် တိုက်ခိုက်ရေးမှာ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူ တစ်
ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

ပုဝီသည် တိုက်ခိုက်ရေးမှာ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူ တစ်
ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

ပုဝီသည် တိုက်ခိုက်ရေးမှာ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူ တစ်
ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

ပုဝီသည် တိုက်ခိုက်ရေးမှာ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူ တစ်
ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

ပုဝီသည် တိုက်ခိုက်ရေးမှာ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူ တစ်
ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

ချန်ချီ၏လက်နက်သည် အလွန်ထက်မြက်သည်ဟု သူသိထားသည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏ဘေးချက်သုံးချိန်သည် ချန်ချီအားထိမိခြင်းမရှိသည်ကိုတွေ့ရှိလိုက်ရသည်နှင့် ချန်ချီက သူ၏လက်နက်ဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လာမည်ဟုလည်း ကြိုတင်တွက်ဆထားသည်။

ထို့ကြောင့် ချန်ချီ၏လက်က ဝေယမင်းလိုက်သည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ပုစိသည် သစ်ပင်နောက်သို့ ကပျာကယာ တိမ်းရှောင်လိုက်၏။

ချန်ချီလွတ်လိုက်သော လက်နက်ငှက်များသည် အားလုံးပင်ယခင် ပုစိရုပ်နေသောနေရာနောက်ရှိ လောက်တု၏ကိုယ်ခန္ဓာသို့ စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

ချန်ချီ အတွက်မှားသွား၏။

သူသည် ပုစိက တန်ပြန်တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟုထင်၍ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

သို့သော် ပုစိက သူထင်ထားသည့်အတိုင်း သူ့အားတိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုသည့်အပြင် သစ်ပင်နောက်သို့ တိမ်းရှောင်သွားသည်။

သူသည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

အကယ်၍ ပုစိကသာ သူ့အားလိုက်၍တိုက်ခိုက်လျှင် ပုစိ၏အသက်ကို သူ့အသက်လေး ခြေပစ်နိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ယခုမှာမူ ပုစိက သစ်ပင်ကို အကာအကွယ်ပြုထားလေတော့ သူကတိုက်ခိုက်ရန်မှာ မလွယ်တော့ပါ။

သူသည် လက်နက်ငှက်များကို လက်ထဲတွင်အသင့် ယူဆောင်ထားပြီး သစ်ပင်ဆီသို့တစ်ချက်ကြည့်ကာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

တေ... မင်းပုစိဆိုတာငါသိတယ်၊ ပုန်းမနေပါနဲ့၊ မင်းလဲ မြို့စားကြီးရဲ့လက်ရုံးတစ်ယောက်ပဲ ကြောက်နေရသလားကွ။ သူက ဤသို့ လှောင်ပြောင်ပြောလိုက်သော်လည်း လုံးဝ တုံ့ပြန်မှုမရှိပါ။

မင်းတို့လျှို့ဝှက်ချက်တွေဟာ ဝါးလက်ထဲရောက်နေပြီကွ။ ငါ့ကိုသတ်မှ မင်းသက်သာမယ်နော်၊ က...ယောက်ျားပီပီ ထွက်ခဲ့ဝမ်းပါ။

သို့သော် ပုစိ၏ အသံလုံးဝမကြားရပါချေ။

သူသည် ဆက်၍မပြောတော့ပါ။

သူ၏ခြေလှမ်းသည် နံဘေးသို့ ကန့်လန့်လှမ်းလိုက်သည်။

လမ်းသွယ်ကလေးသည် အလွန် ကျဉ်းမြောင်း နေသောကြောင့် သူ၏ဘေးသို့ ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်သည်နှင့် သူ၏ပခုံးသည် နံရံနှင့် ကပ်မိသွားတော့၏။

သူသည် နံရံကိုကပ်ကာ ဖြည်းဖြည်းစွာဖြင့် ဘစ်လှမ်းချင်းတိုးသွားလေတော့သည်။

ထို ဆီးဖြူပင်သည် အရှေ့ဘက်နံရံနှင့်ကပ်လျက်ပေါက်နေသဖြင့် ချန်ချီသည် အရှေ့ဘက်နံရံကိုသာကပ်၍ ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

ဆီးဖြူပင်သည် သူနှင့် အလှမ်းမကွာလှတော့ပါ။

ရုတ်တရက် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ပတ်ကျမ်းပစ်လိုက်သည်။ လက်နက်ဝှက်များလည်း တစ်ချိန်တိုး ပစ်လွှင့်လိုက်လေတော့သည်။

သူ၏ဝဲဘက်လက်က အလျင်ပစ်သည်။ ယာဘက်လက်မှ လက်နက်ဝှက်များ နောက်မှပစ်သည်။

ပြာလဲလဲ အရောင်တန်းများ လျှပ်တစ်ပြက် ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

သူ၏ဝဲဘက်လက်မှပစ်လွှင့်လိုက်သော လက်နက်ဝှက်သည် အလွန်လျင်မြန်သည်။

သို့သော် သူ၏ယာဘက်လက်မှပစ်လိုက်သော လက်နက်ဝှက်သည် ပို၍မြန်လွန်းလှပေသည်။

လက်နက်ဝှက်များသည် တဒက်အတွင်း သံသံချင်းထိတွေ့ကာ အသံပျားထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

ချန်ချီသည် လက်နက်ဝှက်အကျော်အမော်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူပစ်လွှင့်လိုက်သောပညာသည် အလွန်ဆန်းကြယ်လှပေသည်။

အကယ်၍သာ ပုစိက သစ်ပင်နောက်တွင်ပုန်းအောင်းနေပါက ပုစိမှာ တစ်ကိုယ်လုံးရုစရာမရှိအောင် လက်နက်ဝှက်များ ခိုက်မိလျက်သားဖြစ်နေမည်သာဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ပုစိက ခေသုမဟုတ်ပါ။

သူသည် ချန်ချီကဲ့သို့ လက်နက်ဝှက် အကျော်အမော်တစ်ယောက်အား ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လျှင် မိမိသာအသက်ဆုံးရှုံးမည် ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းသိထားသည်။

ထို့ကြောင့် ချန်ချီက ဆီးဖြူပင်သို့ချဉ်းကပ်လာသည့်အချိန် မှာပင် ဆီးဖြူပင်ကို အကာအကွယ်ပြုကာ နံရံဟိုဘက်သို့ကူးသွားပြီးဖြစ်လေသည်။

ချန်ချီသည် ပုစိ သစ်ပင်နောက်တွင်မရှိတော့သည်ကိုတွေ့ရသောအခါ အနည်းငယ် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

‘ဟဲ...ဟဲ မင်းနာမည်ပုစိဆိုတာသိထားပြီ၊ မင်းဘယ်လိုလွတ်မလဲ’

သူကပုစိ မခံချင်အောင် ဆူပေးလိုက်၏။

ပုစိသည် နံဘေးတစ်ဖက်သို့ရောက်နေသော်လည်း ချန်ချီ၏ ဝကားကို ကြားလိုက်သည်။

ပုစိကမဲပြုံးပြုံး၍...

‘နေနှင့်ဦးပေါ့ မင်းကိုငါသတ်မယ်’

စိတ်ထဲတွင်ကြိမ်း၍ တေးထားလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လမ်းသွယ်အဝသို့ မီးပုံးအိမ်နှစ်လုံး ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ထိုမီးပုံးများသည် ကင်းလှည့်တပ်ဖွဲ့၏အမှတ်အသားဖြစ်သည်ကို သူသိလိုက်သည်။

ဤနေရာတွင် သူနေ၍မဖြစ်တော့ပါ။ သူတို့နှင့်တွေ့လျှင် ရှင်းလင်းပြီးမှာမဟုတ်ဟု သူနားလည်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ယမ်းသွား၏တစ်ဖက်သို့ ပြေးသွားသည်။

လမ်းထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ကြားဖြတ်တိုက်ခိုက်မည်ကို စိုးသဖြင့် လေ၏အဟုန်ဖြင့် တစ်ဟုန်တိုး ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

သို့သော် ပုစိကလမ်းထိပ်တွင်မရှိပါ။

ယခုမှ သူကစိတ်ချလက်ချလျှောက်သွားတော့သည်။

ကြာညီ ပုစိအားမမေ့လိုက်သော်လည်း ကနေညအဖို့ သူမိတော့သည့်လျှို့ဝှက်ချက်က တန်ဖိုးရှိလှပေသည်။

အိမ်လှိုင်းမည်သူမည်ဝါဆိုသည်ကိုလည်း သူရိပ်မိသလောက် လှုပ်မိပြီမဟုတ်ပါလား။

သူသည် ဤသို့တွေးရင်း ကိုယ်စိတ်ပေါ့ပါးလာလေသည်။

သို့သော် သူသည်သတိမလွတ်ပါ ဝဲယာရွှေနောက်သို့ သူတိထားလိုက်သည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တစ်စု တစ်ယောက်မရှိနေပါ။

သူသည် ကျေနပ်စွာတစ်ချက်ပြုံး၍ စိတ်အေးလက်အေးဖြင့် လျှောက်သွားလေတော့သည်။

သို့သော်...အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ သူလုံးဝသတိမထားမိခဲ့ပါ။

အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်၌လူရှိပါလျှင်

သူတို့ကမ္ဘာမကျဘူး

ထန်ချီသည် ချည်ရှည် ဝေးဝေးမပြေရှင်းလိုက်ရပါ။

ယန်ချင်းသည် နယ်နယ်ရရအာဏာသားတစ်ယောက်မဟုတ်။

သူသည် မြေပေါ်မှအလောင်းကို စစ်ဆေးပြီးနောက်

‘ဒီလူတွေကို မင်းသတ်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဝါယုတယ်’

ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ယန်ချင်း၏စကားကြားမိလိုက်မှ ချီမှာ စိတ်ထဲပေါ့ပါးသွား

မိတော့သည်။

‘မင်း ယမ်းဝေကိုမတွေ့ခဲ့ဘူးလား’

ယန်ချင်းက ဆက်၍မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထန်ချီက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ တိမ်လှိုင်းက သူ့ကိုဖမ်း

သွားပါပြီ’

ယန်ချင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

'မင်းဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ'
 ချီသည် သူ့လက်ထဲမှ တိမ်လှိုင်းပစ်ချထားခဲ့သောဖိတ်စာ
 စာရွက်ကိုလှမ်းပေးလိုက်၏။
 'သူ့ဖိတ်စာတွေ့ခဲ့တယ်'
 ယန်ချင်းသည် ဘာတစ်ခုနဲ့မှမပြောတော့ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေ
 လိုက်၏။
 အတန်ကြာမှ...
 'မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ'
 ဟု မေးလိုက်သည်။
 ချီသည် လက်သီးနှစ်ခုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လိုက်ပြီး...
 'ယမ်းဝေကိုသာသတ်ပစ်ရင် ကျုပ်သူ့ကိုကမ္ဘာမကျေဘူး'
 ဟု ကြုံးဝါးလိုက်သည်။

ယန်ချင်းသည် သူ့အားအေးစက်စက်ကြည့်လိုက်ပြီး...
 'မင်း တိမ်လှိုင်းဘယ်သူလဲဆိုတာတောင်မသိဘဲနဲ့၊ သူ့ကိုဘယ်
 လိုလုပ်ပြီးလိုက်ရှာမှာလဲ'
 ချီက တစ်ချက်ပြုံးယိုက်၏။
 'ဒုစရိုက်မကောင်းမှုဆိုတာ ထာဝရဖုံးကွယ်ထားနိုင်စွမ်းမရှိ
 ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားသိမှာပေါ့ဗျာ'
 ယန်ချင်းက သူ့အားတစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်ပြီး
 'မင်း ယမ်းဝေကိုအတော်အရေးထားပါလား'
 'ထားရမှာပေါ့ဗျာ၊ သူက ကျွန်တော်အတွက်နဲ့အခု ဒုက္ခ
 ဖောက်သွားရတာ'
 'တကယ်လို့များ တိမ်လှိုင်းက မင်းကို သူ့အလုပ်ထဲဝင်မ
 ရှုပ်ဖို့ခြိမ်းခြောက်လာရင်ကော'
 'သူကသာ ယမ်းဝေကိုလွတ်ပေးရင် ဒီကိစ္စခင်ဗျားတစ်
 ယောက်လုံးရှိနေတာပဲ၊ ကျွန်တော်နောက်ဆုတ်ရမှာပေါ့'
 ယန်ချင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။
 'ကျုပ်လဲ တိမ်လှိုင်းကြောင့် တစ်သက်လုံးကျောင်းခဲ့တဲ့နာ
 မည်ပျက်ရတော့မလို့ဖြစ်နေပြီ'
 ချီသည် တစ်စုံတစ်ခုသတိရလာကာ...
 'ဒါထက် တိမ်လှိုင်းဟာ မှုခင်းကျူးလွန်တိုင်းမှာ မေ့ဆေး
 မှုန်အသုံးပြုတယ်၊ ဒီမေ့ဆေးမှုန်ဟာ ချန်ချိန်ချန်ပါတို့ညီအစ်
 ကိုကသာ ဖော်စပ်နိုင်တယ်လို့ကြားတယ် ဟုတ်ပါသလား'
 ယန်ချင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။
 'ဟုတ်တယ်'

‘ချန်ပါကိုအကျဉ်းထောင်ထဲမှာရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်ကြား
တယ်၊ အဲဒါကောဟုတ်ပါသလား’

ယန်ချင်းသည် သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ဘာလဲ မင်းကတုကို တရားခံမေး မေးနေတာလား’

ချီကပြုံး၍

‘ဒီလိုလဲမထင်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားအတွက်
အဘက်ဘက်ကနေကူညီချင်လို့ပါ’

ယန်ချင်း၏မျက်လုံးသည် သေနေသောအလောင်းများသို့
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

‘မင်းဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ၊ ချန်ပါက လွန်ခဲ့တဲ့
ဆုံးနှစ်လောက်ကသေဆုံးသွားပြီ’

ချီသည် ချန်ပါ၏သတင်းကြားလိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲ
ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

‘ဒီအဆိပ်မေ့ဆေးမှုန့်ဟာ ချန်ပါနဲ့ချန်ချီတို့ညီအစ်ကိုကလေး
လို့ ဘယ်သူမှဖော်စပ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ချန်ပါ
သေသွားတဲ့နောက် သံသယအဖြစ်နိုင်ဆုံးဟာ ချန်ချီနဲ့ဖြစ်ရမယ်၊
သူ့ကိုယ်တိုင်တိမ်လှိုင်းဖြစ်ချင်လဲဖြစ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့နဲ့တိမ်
လှိုင်းဟာ တစ်နည်းနည်းတော့ဆက်သွယ်မှုရှိရမယ်’

ယန်ချင်းသည် ဤသို့ပြောရင်း စကားတစ်ပိုင်းတစ်စုပဲ
တန့်လိုက်ပြီး ချီအားစေ့စေ့ကြည့်ကာစကားဆက်ပြန်သည်။

‘ဒါကြောင့်ချန်ချီဟာ ဒီအမှုခင်းထဲမှအရေးပါအရာထောက်
တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲဖြစ်ရမယ်’

ယန်ချင်းသည် ချန်ချီအကြောင်း ပြောလာမသာအခါကျမှ
ချီသည် ချန်ချီကိုသတိရလာတော့သည်။ နောက်ပြီး လောက်တု
ကိုလည်း သတိရလာသည်။

ချန်ချီက လောက်တုထံသို့သွားမည်ဟုပြောသွားသည်။
သူသည် တိမ်လှိုင်းအရင်ဦးအောင် လောက်တုဆီရောက်

နိုင်ပါ့မလား။
သူ့စိတ်ထဲတွင် မေးခွန်းတွေတစ်သိကြီးထွက်ပေါ်လာလေ

သည်။
သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ အလောင်းများကိုကြည့်

လိုက်၏။
‘ဒီလူ ဘယ်သူလဲဆိုတာသိသလားဗျာ’

ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။
ယန်ချင်းက ခေါင်းညိတ်ဖြုတ်လိုက်သည်။

‘သိတယ်၊ သူက လောက်တုရဲ့လူပဲ’
ထန်ချီ၏မျက်လုံးသည် အဝေးသို့ အငွေ့ပွယ်ကင်းမဲ့စွာ ကြည့်

နေရင်း...
‘ဒီလိုဆိုရင် တိမ်လှိုင်းဟာ လောက်တုကို နှုတ်မပိတ်ဘူးလို့

ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူးဗျာ’
ထန်ချီ၏စကား ကြားလိုက်ရသောအခါ ယန်ချင်း၏ မျက်

နှာသည် ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။
‘အင်း မင်းပြောမှ ကျုပ်လုပ်စရာတွေ တော်တော်များများ

ရှိနေသေးတယ်လို့ သတိရလာတယ်၊ လောက်တုမှာ အန္တရာယ်

ရှိနိုင်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်မိတယ်၊ ကျုပ်အချိန်မီ တားနိုင်လိမ့်မယ်
လို့ ထင်ပါတယ်။

သူသည် ဤသို့ပြောပြီး ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထိုနေရာမှ
ကပျာကယာ ထွက်သွားတော့သည်။

လောက်တု၏အသက်ကို အချိန်မီ ကယ်တင်နိုင်ပါမည်လော။

ထန်ချီက မတေးဝံ့ပါတော့ချေ။

ချန်ချီ အချိန်မီ ရောက်သွားပါစေဟုသာ ဆုတောင်းနေမိ
တော့သည်။

ချန်ချီနှင့်ချန်ပါတို့ညီအစ်ကိုရဲ့ အဆိပ်လူးသားသော လက်
နက်ဝှက်များသည် ကျော်ကြားသလောက် ကြောက်မက်ဖွယ်
ကောင်းလှပေသည်။

လောက်တု၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ချန်ချီက ပုစိအား ပစ်လွှတ်
လိုက်သော လက်နက်ဝှက်များသည် အတော်များများ စိုက်ဝင်
ထားသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ညှိမည်း၍နေသည်။

လောက်တုသည် ကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည့်
အလျောက် သူသေဆုံးသွားသော သတင်းသည် ချက်ချင်းပင်
ပျံ့နှံ့သွားတော့၏။

လမ်းသွယ်၏ ဝင်ပေါက်နှစ်ဘက်တွင် အစောင့်ချထားလိုက်
သဖြင့် လာရောက်ကြည့်ရှုနေကြသော ပရိသတ်များအား ထိန်း
ထားနိုင်လိုက်သည်။

ယန်ချင်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဟန်မူထကင်းမဲ့နေသည်။

သူ၏နှစ်ပေါင်များစွာ ကာလနှင့် ဤကိစ္စမျိုးသည် အကြိမ်
ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားခဲ့သဖြင့် သူ့အဖို့ ရိုး
နေပေပြီ။

သူသည် မြို့ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တပည့်များသည် ထို
သတင်းကို သူ့အားပြောလိုက်သည်။

သူသည် ဆီးဖြူလမ်းသွယ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ထန်ချီ
ကလည်း ခြေရာခံ၍ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

သူသည် လောက်တု၏ အလောင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော
အခါ ရုတ်တရက်ငိုငိုသွားတော့သည်။

ယန်ချင်းသည် လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်၍ အလောင်းကိုသာ
အကဲခတ်နေသည်။

အတန်ကြာမှ သူသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး
'ဒီအဆိပ်လူးတဲ့ လက်နက်ဝှက်တွေဟာ ချန်ပါနဲ့ ချန်ချီ တို့ရဲ့
သီးခြားလက်နက်ဝှက်တစ်မျိုးပဲ၊ ချန်ပါတော့သေသွားပြီ၊ ဒါ
ဖြင့် ချန်ချီကော'

သူသည် ယင်းသို့ တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ပြီး ထန်ချီအား
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်...
'အစ်ကိုရေ ခဏ'

ဟူသော ခေါ်သံတစ်ခုကြောင့် ထန်ချီက အသံလာရာထက်
သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့အားလူအုပ်ကြားမှ လှမ်း
ခေါ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ရှောင်လင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထန်ချီသည် ယန်ချင်းက သူ့အပေါ် မေးခွန်းတွေ တစ်သိ
ကြီး ထုတ်လိမ့်မည်ဟု တွေးထားသည်။

သူသည် ဤနေရာမှထွက်ခွာရန် အခွင့်အရေးကို စောင့်နေစဉ်
ရှောင်လင်းက သူ့အားလှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် သူ့အတွက် ယန်
ချင်း အနားမှ ထွက်ခွာခွင့်ရသွားသည်။

ထို့ကြောင့် ယန်ချင်းအား တစ်ချက်ပြုံးကြည့်လိုက်ပြီး

‘က လူကြီးမင်းလဲ အလုပ်များနေတယ်၊ ကျွန်တော် သွား
လိုက်ပါဦးမယ်’

ဟုနှုတ်ဆက်ကာ ရှောင်လင်းထံသို့ ခြေလှမ်း ကျွဲကျဲဖြင့်
လျှောက်သွားတော့သည်။

အရှက်ဦး၏ရောင်ခြည်သည် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလှပေ၏။
ပါးလွှာသောနှင်းမှုန်များသည် ဇာပဝါတစ်ခုပမာ အရာ
ရာအား လှမ်းမြှင့်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် အဝေးမှ အိမ်တန်းများအား ဝိုးတဝါးသာ
မြင်တွေ့နိုင်သည်။

ထန်ချီသည် ဝဲဘက်မှလျှောက်ပြီး ရှောင်လင်းသည် ယာဘက်
မှ လျှောက်လာသည်။

သုံးလေးလှမ်းမျှ ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့သည့်တိုင်အောင် ရှောင်
လင်းသည် တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

သူမသည် ပြောစရာများရင်အပြည့်ရှိနေသည်ဟု ထင်ရသော်
လည်း စကားတစ်လုံးမှမပြောပါ။

‘အိမ်မပြန်သေးဘူးလား’
ထန်ချီကစတင်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ပြန်ပါတယ်’
ရှောင်လင်း၏ အသံသည် အနည်းငယ် ငိုသံပါနေသည်ဟု
ထင်ရသည်။

‘ဒါလောက်စောစော ဘာကိုစွဲထွက်လာတာလဲ’
ရှောင်လင်းကို စကားပြောချင်လို့ အိမ်ကတိတ်တဆိတ် ထွက်လာ
တာ’

‘ဗျာ တိတ်တိတ်ထွက်လာတယ်ဟုတ်လား ကိစ္စကတော်တော်
အရေးကြီးလို့လား’

ရှောင်လင်း၏စကားကြောင့် ထန်ချီကအံ့ဩသွား၍ ပြန်
မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘မနေ့က အတွင်းဝန်မင်းက ကျွန်မအစ်ကိုယ်ကို ခေါ်တွေ့တယ်’

‘ကိစ္စက...’

‘အတွင်းဝန်မင်းက အစ်ကို့ကို အပြင်မတင်တဲ့အပြင် သုံးလတောင် ရက်ချိန်းရွှေ့လိုက်တယ်’

‘ဟုတ်လား’

ဒါပေမယ့် ကျွန်မအစ်ကိုက ဝမ်းသာပုံမှတော့ ပထမတော့ သူက ဒီအမှုတွေကိုဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ခေါင်းကိုက်နေတယ်။ ထုထူးပြုတ်မှလဲ စိုးရိမ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုတစ်ရက်နှစ်ရက်မှာ သူကစိတ်အေးလက်အေးဖြစ်လာတာကိုတွေ့ရတယ်။ ကျွန်မက ရှင်နဲ့တိုင်ပင်ဆွေးနွေးတာကိုသိတော့ ကျွန်မကိုဆူလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့ ဒါထက်ဆိုးတာက ကျွန်မကို အိမ်ကတယ်မှမသွားရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်တယ်’

‘အင်း သူကအမှုတွေကိုဖော်ထုတ်နိုင်တဲ့အဆင့် ရောက်နေပြီ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်မအစ်ကိုဟာ ကျွန်မကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်... တစ်ခါမှလဲ ကြိမ်းမောင်းဆူပူခြင်းမရှိခဲ့ပါဘူး။ အခုတော့...’

သူမသည်ပြောရင်း အသံများတိမ်ဝင်သွားလေတော့သည်။

‘သူက ညီမကိုချုပ်ချယ်တယ်ဆိုတာ ညီမအတွက်ကောင်းသေချင်လို့ဖြစ်မှာပါ’

ထန်ချီက နှစ်သိမ့်စကားပြောလိုက်ရလေသည်။

ရှောင်လင်းက ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်ပြီး

‘မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး၊ သူကကျွန်မကိုကြိမ်းမောင်းဆူပူတဲ့ အပြင် ရှင်ကိုတွေ့ရင် သူကဖမ်းချုပ်မယ်လို့လဲ မပြောလိုက်သေးတယ်’

ထန်ချီသည် ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အနည်းငယ် အံ့ဩသွားပြန်လေသည်။

မိမိသည် မြို့စားကြီးရှောင်ဖန်နှင့် မည်သည့်ရန်ကြေးမှမရှိခဲ့ပါ။ အဘယ်ကြောင့် မိမိအပေါ် ဤမျှ မုန်းနေရပါသနည်းဟု တွေး၍မရပါ။

သူကတစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်ပြီး

‘ဒါကအော့ ညီမကအိမ်ကနေထွက်ထွက်လာတော့ ဒေါသဖြစ်ပြီး ခြိမ်းခြောက်လိုက်တဲ့စကားပါ စိတ်ထဲသိပ်ပူပါနဲ့’ ဟုနှစ်သိမ့်လိုက်လေသည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစစအရာရာကို သတိထားစေချင်ပါတယ်’ ထန်ချီကရယ်လိုက်ပြီး...

‘ကောင်းပါပြီဗျာ ဟဲဟဲ အခုညီမလာတာ သူတို့မသိလို့ သူ၏စကားမဆုံးမိ နောက်မှ လူတစ်ယောက်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

‘ဘာလို့မသိရမှာလဲ ကျုပ်တို့သိတာပေါ့’

ထိုအသံကြောင့် ထန်ချီနှင့်ရှောင်လင်းတို့က နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

လူတစ်ယောက် သူတို့နောက်တွင်ရောက်နေ၏။

ထိုလူသည် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်အရပ်မောင်းရှိသည်။ သူ၏မျက်နှာကားသည် အေးစက်မာကျောနေသည်။

‘ဟင်...ဦးလေးလင်

ရှောင်လင်းသည် ထိုလူအားတွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် လူတို့
နဲ့ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုလူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ထန်ချီအားတစ်
ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး

ထန်ချီဆိုတာမင်းလား

ထန်ချီကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျားက’

‘မြို့စားကြီးရှောင်ဖန်းရဲ့ ကိုယ်ရံတော်လင်အိဟွီး’

‘ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်’

‘ကျုပ်က မင်းကို တွေ့ရတာဝမ်းမသာဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုရင် ကျုပ်ကမြို့စားကြီးရဲ့အမိန့်အရ သခင်မလေး ရှောင်လင်း
ကိုစောင့်ရှောက်ရမယ် တာဝန်ရှိနေလို့’

ထန်ချီက ပြုံးလိုက်ပြီး

‘ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ၊ စောင့်ရှောက်တာလား၊ အကျဉ်း

ချုပ်သဘောနဲ့ စောင့်ကြပ်တာလား’

လင်အိဟွီးသည် ထန်ချီ၏စကားကို ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်း
မပြုပါ။ စကားကိုဆက်ပြော၏။

‘တကယ်လို့ သခင်မလေးရှောင်လင်းကို အခြားလူနဲ့တွေ့ဆုံ
ခဲ့ရင် ကျုပ်မှာဟန်ဖို့တာဝန်အပြည့်ရှိတယ်၊ နောက်ပြီး မြို့စား
ကြီးက မင်းကိုစကားနှစ်ခွန်းမှာလိုက်တယ်’

‘ဘာများလဲ အမိန့်ရှိပါ’

‘မင်းကိုချက်ချင်း ဒီမြို့က ထွက်သွားရမယ်’

‘နောက်တစ်ခွန်းကကော’

‘တကယ်လို့များ မင်းက သူ့အမိန့်ကိုလွန်ဆန်ရင် မင်းကို
ဖမ်းချုပ်ရမယ်’

ထန်ချီက ပြုံးလိုက်ပြန်၏။

‘မြို့စားကြီးက ခင်ဗျားကိုတစ်ဆင့်ပြောခိုင်းတာလား’

လင်အိဟွီးသည် သူ့အားစေ့စေ့ ကြည့်လိုက်ပြီး

‘တစ်ဆင့်ပြောခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကသူ့အမိန့်ကို မနာ

ခံရင် ကျုပ်က မင်းကို လက်ရဖမ်းဆီးရမှာပဲ’

ဟု တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်၏။

ထန်ချီက ရှောင်လင်းအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

‘အင်း...ညီမရဲ့အစ်ကိုက တယ်လုပ်လိုက်ပါလားဟေ့’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

‘မြို့စားကြီးအမိန့်အရ အခုချိန်ကစပြီး မင်းဒီမြို့ကထွက်သွား

ပါ’

ထန်ချီက ပြုံးလိုက်ပြန်၏။

‘ကျွန်တော် ဒီမြို့ကိုရောက်တာ မကြာသေးဘူး ဘယ်မှလဲ

လျှောက်မလယ်ရသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီမြို့ကမထွက်ခွာနိုင်တာ

ထော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်’

‘ဒါဆို ကျုပ်က အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရတော့မှာပဲ’

‘နေပါဦး၊ ကျုပ်မှာဘာအပြစ်ရှိလို့ အခုလိုနှင်ထုတ်ရတာ

လဲ’

‘အပြစ်ရှိရှိ မရှိရှိ၊ မြို့စားကြီးရဲ့အမိန့်ဟာအမိန့်ပဲ’

‘ဒါကတော့ ဥပဒေမဲ့လွန်းထုမကျဘူးလား’

‘မြို့စားကြီးရဲ့အမိန့်ဟာ ဥပဒေပဲဆိုတာ မှတ်ထားပါ’

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဆောင်ရွက်စရာရှိတာ ဆောင်ရွက်ပေးတော့
ရှောင်လင်းသည် ထန်ချီ၏နံ့တေးတွင် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်
သည်။

ဤကိစ္စသည် သူမတယ်လိုမှ တားပိုင်ခွင့်မရှိပါ။

လင်အိဟွီးသည် သူမအစ်ကိုအားထားရသော သိုင်းသမား
တစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် ထန်ချီအား နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟုလည်း
သူမနားလည်ထား၏။

လင်အိဟွီး၏ ယာဘက်လက်သည် သူ့ခါးမှစားဆီသို့
ရောက်သွားသည်။

သို့သော် သူက လက်ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး

‘ဒီနေရာမှာ ကျဉ်းတယ်၊ လူလဲများတယ်၊ ကပ်နေရာရာသွား
ရအောင်’

ဟု စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

ထန်ချီက ပခုံးတစ်ချက်တုန်လိုက်၏။

‘ဘာလဲ ခင်ဗျားကစားကိုအသုံးပြုမလို့လား’

‘ကျုပ်ခားကိုမသုံးရင် မင်းကအသာတကြည်အဖမ်းခံမှယ်
မှမပေါ်ဘဲ၊ ကဲ...ကျုပ်နောက်ကိုသာလိုက်ခဲ့ပါ’

လင်အိဟွီးသည် ဤသို့ပြောရင်း ချာခနဲလှည့်သွားလေ၏။

ထန်ချီက ရှောင်လင်းအားတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ပခုံးတစ်
ချက်တုန်ပြကာ လင်အိဟွီးနောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့
သည်။

သူတို့သည် တစ်ယောက်ကရှေ့မှသွားပြီး တစ်ယောက်က
နောက်မှလိုက်သွား၏။
ရှေ့တွင် မှောင်မည်းနေသော လမ်းသွယ်တစ်ခုဖြစ်ပါပေ
သည်။

* * *

မှောင်မည်းနေသော လမ်းသွယ်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။
လူတစ်ယောက်က အရပ်ရှည်ရှည်၊ တစ်ယောက်ကပုပုတစ်
ယောက်က ရှေ့ကသွားပြီး တစ်ယောက်က နောက်မှလိုက်သွား
သည်။

နေရောင်ခြည်နုသည် လမ်းသွယ်၏ရှေ့ခြမ်းတွင် အနည်း
ငယ် တိုးဝင်နေ၏။

နောက်မှလိုက်လာသောသူသည် နောက်သို့တစ်ချက် လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။

နေရောင်ခြည်သည် သူ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်နေလေ
သည်။

ပုဝီဝင် ဖြစ်ပါသည်။
နောက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်မှမတွေ့ရတော့မှ သူသည်

ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ရှေ့မှသွားနေသောလူကို အမိလိုက်လေ
သည်။

ရွှေမှလျှောက်နေသောသူသည် နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ပါ။
သို့သော် သူ၏နောက်ကျောက်ကြည့်ရုံဖြင့် ထိုလူသည် ဩဇာ
အာဏာညောင်းသော လူတစ်ယောက်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

လမ်းသွယ်အတွင်း၌ မှောင်လျက်ရှိသေးသည်။

‘ကျွန်တော် လောက်တုကို ရှင်းလိုက်ပြီ’
ပုစိက အသံအုပ်အုပ်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘သိတယ်’

ရွှေကလူသည် ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောလိုက်သော်လည်း သူ၏
အသံသည် အားမာန်ပြည့်၏။

‘လောက်တုက စာရွက်ပါမလာဘူး၊ သူ့အခန်းမှာ ကျွန်ရစ်
ခဲ့တယ်၊ အဲဒါလူတစ်ယောက် စာတွေ့သွားလို့ ဆီးဖြူလမ်း
သွယ်အထိ လိုက်လာတယ်’

‘ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီစာရွက်ပေါ်မှာ ကျွန်တော် နာမည်
ပါနေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီလူကို သတ်ပစ်ရပါလိမ့်မယ်’

‘မင်းကသူ့ကို မသတ်ဖြစ်ဘူးလား’

‘သူ့ရဲ့လက်နက်ဝှက်က သိပ်ပြီးတော့ပြင်းထန်တယ်၊ ကျွန်
တော် သစ်ပင်နောက်ကို ခုန်ပြီး အကာအကွယ် ယူလိုက်လို့
အသက်ချမ်းသာရာရလာခဲ့တာ’

‘ဒါတွေ ငါ အားလုံး သိပြီးပြီ’

‘ကျွန်တော်က သူ့နောက်ကို လိုက်သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့်
သူ့ကိုသတ်ဖို့ အခွင့်အလမ်း မရခဲ့ဘူး’

‘အခု သူ့ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်၊ သူက ကံကောင်း တည်းခိုခန်းမှာပါ၊
သူ့အခန်းအမှတ်က (၃)’

‘နာမည်’

‘ချန်ပါလို့ တည်းခိုခန်းမှာ စာရင်းပေးထားတယ်’
ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ရွှေမှလျှောက်နေသော
လူ၏ခြေလှမ်းသည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်။

‘ချန်ပါ ချန်ပါ မဖြစ်နိုင်ဘူး ချန်ချို ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်’
‘ဗျာ ချန်ပါရဲ့အစ်ကို ချန်ချို ကို ပြောတာလား’

ပုစိက အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားသည်။

‘သူပဲဖြစ်နိုင်တယ်’

ရွှေမှနေသောသူက တစ်ထစ်ချ ပြောလိုက်၏။

‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့က ဘာလုပ်ကြမလဲ’

ပုစိမှာ အနည်းငယ် စိုးရိမ်လာဟန်ရှိသည်။

ထိုလူသည် နှုတ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောနေသည်။

အတန်ကြာမှ....

စာရွက်ပေါ်မှာ မင်းနာမည်ပဲပါတယ် မဟုတ်လား’

ထိုလူစကားကြောင့် ပုစိရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဗျ’

ထိုလူ၏လက်သည် ခါးမှချိတ်ထားသောစားဆီသို့ ရောက်
သွားသည်။ ပုစိသည် နောက်သို့ ကပျာကယာ ခြေတစ်လှမ်း

လိုက်ပြီး

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သတိတစ်ခုပေးချင်ပါတယ်’

ထိုလူက မဲ ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး

‘အလဲ့ မင်းက သတိတောင်ပေးဦးမယ်ဆိုပါလား၊ ကဲ ဆိုစမ်း ဘာများလဲ’

ပုစိသည် ခန်းခြောက်နေသော သူ၏နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီး

‘စာရွက်ပေါ်မှာ ကျွန်တော် နာမည်ပဲပါပါတယ်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော် ကိုသတ်လိုက်ရင်ကိစ္စပြီးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ အကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိထားတော့ ကြိုတင် ကာကွယ်မှုတစ်ခု ပြုလုပ်ထားတယ်’

‘အောင်မယ် မင်းမဆိုးဘူး၊ ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး မင်းက ဘာ လုပ်ထားသလဲ’

‘တိမ်လှိုင်း ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ ကျွန်တော်က အသေးစိတ် စာတစ်စောင်ရေးထားခဲ့တယ်၊ ဒီစာကို ကျုပ်ရဲ့အယုံကြည် ရဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ ပို့ ထားတယ်၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားနဲ့လာတွေ့မယ့်အခါတိုင်း အိမ်ကထွက်လာတာနဲ့ သူ့ကို စကားတစ်ခွန်းမှာခဲ့တယ်’

‘ဘာတွေမှာခဲ့သလဲ’

‘ကျုပ်က မိုးချုပ်အထိမှ ပြန်မလာရင် စာကို နေပြည်တော် ပို့ပေးလို့ မှာခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်’

ပုစိသည် ခန်းခြောက်နေသောနှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့်ထပ်မံရှိ သိမ်းရင်း...

‘ခင်ဗျားက ကျွန်တော် ကိုသတ်ရင် နောက်တစ်နေ့ ခင်ဗျား လဲ အပမ်းခံရမှာ’

‘မင်းက ငါနဲ့ပေါင်းတာ ပညာမနည်းဘူးရနေပါလား’ ပုစိသည် ပခုံးတစ်ချက်တုန်လိုက်ပြီး

ဒါတော့ ဘာမဆို နောက်လမ်းတစ်ခုချန်ထားရမယ်ဟုတ် လား’

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

‘ကောင်းပါပြီ၊ ငါက မင်းကို အားကိုးစရာတွေအများ ကြီးရှိနေသေးတယ်၊ ငါသတ်ပါ့မလား’

‘ကဲ ကျွန်တော် ကိုပြန်ခွင့်ပြုပါဦး’

‘ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’

ပုစိ ပခုံးတစ်ချက်တုန်လိုက်ပြီး

‘အာစရီကိုပြောစရာလိုမယ်မှထင်တော့ပါဘူး၊ ချန်ချိပ်ဖြစ် ဖြစ် ချန်ပါပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပြော ပြီးပြီပဲ’

‘ဟား...ဟား...ဟား မင်းက မတတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စဆိုတော့လဲ ဆရာကို ယ်တိုင်သွားရတော့မှာပေါ့’

* * *

'ကဲ ရောက်ပြီ'
လင်အိဟွီးမဲ ပြုံးပြုံးကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။
ချီသည် ဝန်းကျင်ကိုမျက်လုံးစေ့ကာကြည့်လိုက်သည်။
ကန်ဘောင်တစ်ခုပေါ်သို့ သူတို့ရောက်နေကြ၏။
ကန်ဘောင်သည် အလွန်ကျယ်၍ရှည်လျားသည်။
ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကိုင်းပင်များ လူတစ်ရပ်ခန့်
မြင့်နေ၏။

'နေရာကတော့မဆိုးဘူး'
ချီကပြောရင်း ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်၏။
လင်အိဟွီးသည် ရှောင်လင်းဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး
'ကဲ ဆရာကစားကိုမသုံးတာကြာပြီ၊ အခု ဆရာကမလွဲ
သာမရှောင်သာသုံးရတော့မယ်၊ သခင်မလေးသေသေချာချာ
မှတ်သားထားစေချင်တယ်၊ ဒါမှလဲ သခင်မလေးရဲ့စားပညာ
ဟာတိုးတက်လာလိမ့်မယ်'

ဟုပြောပြီး ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်၏။
လင်အိဟွီးဓားဆွဲထုတ်လိုက်သည်နှင့် ချီကလည်း သူ၏ဓား
ကိုဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

'လာပြီဟေ့'
လင်အိဟွီးသည် ယင်းသို့တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး သူ၏ပါး
လွှာသောဓားဖြင့် ချီအားတိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

'မဆိုးဘူးဟေ့...'
ချီကချီးကျူးလိုက်၏။

သူသည် လင်အိဟွီးတိုက်ခိုက်လာသော ဓားကွက်များကို
ဖိတ်ဆို့ ထားလိုက်၏။

လင်အိဟွီးသည် ငြာသံပေး၍ဆင့်ကာဆင့်ကာတိုက်ခိုက်ပြန်
သည်။

သူ၏ဓားရိပ်များသည် မည်သည့်ဓားရိပ်ကအစစ်၊ မည်သည့်
ဓားရိပ်ကအယောင်ပြဟု ခွဲခြား၍မရအောင် လျင်မြန်လှပေ
သည်။

ချီသည် လင်အိဟွီး၏တိုက်ကွက်များကို လျှပ်တစ်ပြက်ခုခံ
လိုက်ပြီးနောက် သူ၏ဓားသည် ဝဲလက်ဘက်သို့ရောက်ရှိသွား
သည်။ ဤသည်မှ သူက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်တော့မည့်ရှေ့ပြေး
အလေ့အကျင့်တစ်ခုဖြစ်ပါ၏။

လင်အိဟွီးမှာ သူ့ ဓားချက်များကချီအားမတိုးဝင်နိုင်တော့
သဖြင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အနေအထားဟန်အမျိုးမျိုးပြောင်း
လိုက်၏။ သူ၏ ပါးလွှာသောဓားသည် တိုက်ကွက်ပြောင်းသွား
လေသည်။

အားမာန်အပြည့်ပါရှိသောသိုင်းကွက်ဖြစ်လာ၏။

'ချွမ်း...'
သံသံချင်းထိခိုက်ရာမှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံများ။
ဓား၏လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသောလေသံများ။
လင်အိဟွီး၏အော်ဟစ်သောငြာသံများသည် ဝန်းကျင်တစ်
ခုလုံးဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

'ချွမ်း...'
'ဝှီး...'

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဓားစားချင်း ပြင်းထန်စွာထိတွေ့လိုက်
သောအသံတစ်ခုထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ဓားတစ်လက်သည်
လေထဲ၌လွင့်ပျံကာ ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာတွင်ပြန်ကျ၍ မြေထဲ
စိုက်ဝင်သွားသည်။ လူရိပ်တစ်ခုသည် နောက်သို့ ဖာစ်လှဲခန့်
အကွာအထိ တစ်ပတ်ကျမ်းပစ်၍ရှောင်လိုက်ရ၏။

လင်အိဟိုးပင်ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏မားသည် အဝေးသို့လွင့်
စဉ်သွားသည်နှင့် ချီကတိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟုအထင်နှင့် ကပျာ
ကယာနောက်သို့ခန့်၍ဆုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် ထင်သည့်အတိုင်းဖြစ်မလာပါ။

ထန်ချီသည် သူ့အား ဝင်၍မတိုက်ခိုက်သည့်အပြင် ဓားကို
ငေးအိမ်ထဲပြန်လည်သွင်းထားပြီး လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာ
ပြုံး၍ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လင်အိဟိုး၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် မည်းမွှောင်၍သွားလေ
တော့သည်။ သူသည် ပြုံးလိုက်သည် သို့သော် မချီပြုံးအခံရခက်
သော အပြုံးပင်ဖြစ်ပါသည်။

‘ဘယ်ကျော်ဓားက ကျော်ကြားသလောက် ထက်မြက်ပါ
ပေတယ်’

သူက အမှန်တကယ်ပင် ချီးကျူးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။
ချီက ပြုံး၍သာနေသည်။

သူသည် မချီတင်ကဲဖြင့် ရယ်မောရင်း

‘ကျုပ်နာမည်ကျော်ကြားလာပြီးနောက် တစ်ခါ တစ်ရံ
လဲရှုံးဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုလိုအရှုံးမျိုးတော့ တစ်ခါမှ
မကြုံခဲ့ဘူး’

အရှင် ၁၅/၁၇၈၊ ၆၈၆

ထန်ချီကပြုံး၍

‘သိုင်၊ သမားတစ်ယောက်ဟာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာအနိုင်
ရရှိခဲ့ဖူးသလို အကြိမ်ပေါင်းများစွာလဲရှုံးတတ်ပါတယ်။ ဘယ်
သူမှအရှုံးမရှိဘူးလို့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သိုင်း
သမားဆိုတာ ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်တရားမျှတမှုရှိသလား၊ မရှိဘူး
လားဆိုတာ အမြဲတမ်း ဆန်းစစ်ဖို့လိုလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ဘက်ကသာ
မှန်ကန်မယ် တရားမျှတမယ်။ ကိုယ်ဆောင်ရွက်တဲ့အလုပ်ဟာ
တိုင်းပြည်နဲ့ပြည်သူများအတွက် အကျိုးရှိမယ်ဆိုရင် သူဟာအနိုင်
ဘက်ကများနေမှာပါ ဒါကြောင့် ရှုံးတာက ရှက်စရာမဟုတ်ပါ
ဘူး’

ထန်ချီက လေအေးဖြင့်ပြောပြလိုက်လေသည်။

လင်အိဟိုးသည် သူ့အား အတန်ကြာမျက်မှောင်ကြုတ်၍
ကြည့်ပြီး ရုတ်တရက်ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

‘အေးပေါ့လေ... မင်းကိုမှင်မနိုင်တော့ ငါ့ပဲသွားရတော့မှာ
ပေါ့’

ဟား...ဟား...ဟား’

သူသည် ဤသို့ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေ၏။

‘ဦးလေးလင်...ဦးလေးလင်’

ရှောင်လင်းကယင်းသို့လှမ်းခေါ်လိုက်သော်လည်း လင်အိဟိုး
၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လျင်မြန်စွာပြေးလွှားနေသဖြင့် သူမ၏ခေါ်သံ
ကို ကြားမည့်ဟန်မရှိပါချေ။

ထန်ချီသည် လင်အိဟိုး ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ငေး
ကြည့်ပြီး

‘ကဲ ညီမအိမ်ပြန်တော့ ကျုပ်သွားစရာရှိသေးတယ်’

‘ကျွန်မအိမ်ပြန်သေးဘူး’

‘ဒါဖြင့် ညီမဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘အစ်ကို နောက်လိုက်ရင်လိုက်မယ်၊ မလိုက်ရရတော့ ခြေ

ဦးတည့်ရာသွားမယ်’

ချီမျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေ၏။

‘ကျုပ်နောက်လိုက်ရင် ညီမ အစ်ကိုကဆူမှာပေါ့’

‘မဆိုင်ပါဘူး၊ အစ်ကိုအခုဘယ်သွားစရာရှိသေးသလဲ’

‘လူတစ်ယောက်သွားရှာမလို့’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ချန်ချီ’

‘ချန်ချီ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ကျွန်မလဲလိုက်မယ်’

‘ကောင်းသားပဲ၊ ဒီမြို့ကိုအစ်ကိုကမကျွမ်းကျင်တော့ အ

တော်ပဲ’

‘သူဘယ်မှာရှိသလဲ’

‘ကဲကောင်းတည်းခိုခန်း’

ဆိုးရွားလာသောလူသတ်သမား

စားပွဲပေါ်မှာရှိသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသည် နွေးနွေးပင် ရှိသေး၏။ ချန်ချီ၏ကိုယ်မှာလည်း နွေးနွေး ထွေးထွေးရှိပါသေး သည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှသွေးများသည် အေးစက်နေလေသည်။ သွေးများသည် ချန်ချီ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ စီးကျနေခြင်းဖြစ် ၏။ သူ၏လက်နှစ်ဖက်သည် ခါးမှချိတ်ထားသောကျားသစ်သား ရေအိတ်ပေါ်တွင် အသင့်ရှိနေသည်။

သို့သော်သူ၏ကြောက်မက်ဖွယ်ရာလက်နက်ဝှက်များမထုတ်မီ တစ်ဖက်လူ၏ခားက လက်ဦးသွားခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်ပြီး အံ့ဩနေသောအနေ အထားမျိုးရှိနေပါသည်။

သူ့အားသတ်သွားသောသူသည် သူ့အားသတ်လိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက်ကြုံတွေ့လိုက်ရသောအဖြစ်မျိုးပင် ဖြစ် ပါ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ချန်ချီက သိကျွမ်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရ
ရပေမည်။

သူယုံကြည်စိတ်ချရသောလူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ရမည်။

ထိုလူသည် မည်သူဖြစ်နိုင်ပါသနည်း။

သူ၏မိတ်ဆွေလော။

ထန်ချီသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး

‘ကျုပ် နောက်ကျသွားပြီ’

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူလိုက်လေ၏။

* * *

‘သူ သူကချန်ချီ ဆိုတာလား အစ်ကိုရဲ့’

ရှောင်လင်းကစိုးထိတ်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ထန်ချီကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူ၏လက်သည် စားပွဲပေါ်တွင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအပြည့်
ခွဲထားသောပန်းကန်အား ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘အင်း လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ပူပူနှေးနှေး ချိုသေးတာကို
ထောက်တော့ လူသတ်ကောင်ထွက်သွားတာ မှကြာသေးဘူးဆို
တာ ခန့်မှန်းလို့ရတယ်’

သူသည်ဤသို့ပြောပြီး အမှတ်မထင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း
ပန်းကန်ကိုယူလိုက်လေသည်။

လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ပန်းကန်အောက်တွင် စာရွက်တစ်ရွက်
ထပ်ပါလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လုံးထွေးထားသော စာတစ်စောင်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် စာကိုဖြန့်ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏မျက်နှာ ဟန်အမူအရာ ရက်ခြည်းပြောင်းလဲသွားလေ
တော့သည်။

‘ဘာစာလဲဟင်’

ရှောင်လင်းကမေးလိုက်သည်။

ထန်ချီသည် လေပူတစ်ချက်မှတ်ထုတ်လိုက်၏။

‘ဖူး... သဲလွန်စတော့ မျက်ခြည်ပျက်သွားပြီလို့ ထင်နေတာ
ကိုကောင်းသောက်မလို့ ပြန်တွေ့ရတယ်’

ရှောင်လင်းသည် သူ့ အားနားမလည်နိုင်သော မျက်လုံးအစုံ
ဖြင့်ကြည့်ကာ...

‘ဘယ်လိုသဲလွန်စလဲဆိုတာ ကျွန်မကိုရှင်းပြပါဦး’

ထန်ချီသည်ခေါင်းညိတ်ပြု၍ စာရွက်ကို မြှောက်ပြလိုက်၏။

‘ချန်ချီကစာရွက်ကိုကိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး လေ့လာ
နေတာဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လူသတ်ကောင် ရောက်လာ
တယ်။ သူကဒီစာရွက်ကိုကမန်းကတန်း လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပန်း
ကန်နဲ့ မှီထားလိုက်တာပဲဖြစ်ရမယ်’

ထန်ချီသည်ချန်ချီ၏အလောင်းကို ညှန်ပြု၍...

‘သေသေချာချာကြည့်စမ်း ချန်ချီရဲ့အင်္ကျီအိတ်ဟာ ပြောင်း
ပြန်လှန်ထားတယ်။ သူ့အဝတ်အစားတွေလဲ စုပ်ပူနေတယ် ဒါ
က စာကိုညှန်ပြသလဲဆိုရင် တရားခံဟာသူ့ ကိုသတ်ပြီး စာရွက်

ကိုရှာနေချိန်မှာ တိုက်ဆက်လာလို့ သူ့ဆက်ပြီးမရှာနိုင်တော့ဘဲ ထွက်ပြေးသွားတာဖြစ်ရမယ်'

ရှောင်လင်းသည် ထန်ချီ၏စကားကို စိတ်ဝင်စားလာလေ တော့သည်။

'ဒီစာရွက်က ဘယ်လောက်အရေးကြီးသလဲ'

'စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကတော့ နတ်သမီး ဘုရားကျောင်းသွားမယ့်သမီးမှာ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ လူ တစ်ယောက်ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ညွှန်ပြတဲ့စာပါပဲ။ အဲဒါ ကျုပ်ကို ယမ်းဝေခွဲမတွေ့အောင် လမ်းဖြတ်တိုက်ခိုက်ခိုင်းတဲ့စာပဲ။ နောက် ပြီး ကိစ္စပြီးရင်ဆီးဖြူလမ်းသွယ်မှာ အခကြေးငွေသွားယူဖို့ရယ် နောက်ထပ် တာဝန်သစ်တစ်ခု ပေးလိမ့်မယ်လို့လဲပါတယ်'

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ရှောင်လင်း၏ မျက်နှာမှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

ထန်ချီကဆက်၍....

'ကျုပ်ကိုတိုက်ခိုက်တဲ့သူတွေဟာ လောက်တုရဲ့တပည့်တွေပါ ပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီစာဟာ လောက်တုကိုပေးတဲ့စာဖြစ်ရမယ်။... လောက်တုကတော့ အခကြေးငွေမရတဲ့အပြင်ဆီးဖြူလမ်းသွယ် ထဲမှာအသက်ဆုံးရှုံးသွားတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီစာဟာတိမ်လှိုင်း ကပေးလိုက်တဲ့စာဖြစ်တယ် ဒါပေမယ့် ဒီတာဝန်ကို ဆောင်ရွက် ပေးတဲ့လူဟာ ပုဝီဆိုပါလား။ ပုဝီဆိုတာဘယ်သူလဲ'

'ကျွန်မအစ်ကိုရဲ့ ကိုယ်ရံတော်ပါပဲရှင်'

ရှောင်လင်းကဖြေလိုက်သည်။

ထိုစကားကြားလိုက်သောအခါ ထန်ချီမှာအံ့အားသင့်သွား လေသည်။

'ညီမရဲ့အစ်ကိုမှပဲ ကိုယ်ရံတော်ဘယ်နှစ်ယောက်တောင် ရှိသ လဲ'

'နှစ်ယောက်တည်းပါ'

'မြို့စားကြီးရဲ့ကိုယ်ရံတော်ဆိုတာ မြို့စားကြီးရဲ့ ခိုင်းစေချက် အရ အလုပ်လုပ်ရတယ်မဟုတ်လား။ လောက်တုကိုသတ်ဖို့အမိန့် ပေးတာက တိမ်လှိုင်း၊ လောက်တုကိုသတ်တာကပုဝီ၊ အင်းဒီ လိုဆိုရင်တိမ်လှိုင်းဟာ မြို့စားကြီးဖြစ်နေပါပေါ့လား'

'ရှင်က ဘာတွေမဟုတ်တာ လျှောက်ပြောနေတာလဲ'

ရှောင်လင်းက လွတ်ခနဲပြောချလိုက်သည်။

'ကျုပ်လဲ မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေပါတယ်'

'ကျွန်မအစ်ကိုဟာ ဒီလိုလူစားမျိုးမဟုတ်ဘူးရှင်'

ရှောင်လင်းက သူမအစ်ကိုဘက်မှကားကွယ် ပြောဆိုလိုက်လေ သည်။

ထန်ချီက သူ၏နှာခေါင်းကိုပုတ်သပ်လိုက်၏။

'ညီမ တစ်ခုသတ်ပြုဖို့က ဒီမြို့ထဲမှာမနေရဘူးလို့နှင့်နေတဲ့လူ ဟာ ညီမရဲ့အစ်ကို၊ လင်အိဟီးကိုအမိန့်ပေးပြီး အစ်ကိုယ့်ကိုဖမ်း ခိုင်းတာလဲ ညီမရဲ့အစ်ကိုအဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ သူ့ကိုမသက်စရာ တွေ တသိကြီးဖြစ်လာတာလား။ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့ကိုယ်ရံတော် နှစ်ယောက်ဟာလဲ တစ်ယောက်ကလင်အိဟီး၊ တစ်ယောက်ကပုဝီ မဟုတ်လား'.

ထန်ချီ၏ ခွဲခြားရှင်းပြချက်ကြောင့် ရှောင်လင်းသည် မည်သို့ မှုခြင်းဆို ချေပနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ကြောင်၍နေလေသည်။

အစကတည်းက တိမ်လှိုင်းကျူးလွန်တဲ့မူခင်းတွေ ဟာ မှုစားကြီး ဒါမှမဟုတ် အာဏာပိုင်တွေနဲ့ဆက်စပ်နေတယ်ဆိုတာ ရိပ်စားမိပါတယ်။ ဒါကြောင့်

သူသည် စကားမှဆက်နိုင်တော့ပါ။ ရှောင်လင်းက နားကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ပိတ်လိုက်ပြီး

‘တော်ပါတော့ ထပ်မပြောပါနဲ့တော့’

ဟု ခြေဆောင့်ကာ ပြောလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ထန်ချီက ဆက်မပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

သို့သော် သူ၏အတွေးသည် လုံးဝရပ်တန့်သွားခြင်းမရှိဘဲ

ဒီရေအလား တလိမ့်လိမ့်တက်လာနေ၏။

* * *

မေ့ဆေးအဆိပ်သည် ချန်ချီနှင့် ချန်ပါတို့ညီအစ်ကို၏မူပိုင် အဆိပ်ဖြစ်သည်။

ဆေးမှုန့်ဖော်စပ်သောနည်းသည် ချန်ချီနှင့် ချန်ပါတို့မှ လွဲ၍ မည်သူမှဖော်စပ်နိုင်စွမ်းမရှိပေ။

တိမ်လှိုင်းရရှိသော မေ့ဆေးအဆိပ်မှုန့်များသည် ချန်ချီ သို့မဟုတ် ချန်ပါထံမှရရှိခြင်း ဖြစ်ရမည်။

သို့သော် ချန်ချီ၏ပြောပြချက်အရ တိမ်လှိုင်းရရှိသောမေ့ဆေးမှုန့်များသည် သူ့ထံမှရရှိခြင်းမဟုတ်သည်မှာ သေချာလေသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် တိမ်လှိုင်းရရှိသောဆေးမှုန့်သည် ချန်ပါထံမှ ရရှိခြင်းပင်ဖြစ်ရပေမည်။

ချန်ပါသည် အကျဉ်းထောင်တွင် ချုပ်နှောင်ထားခဲ့သည်။

ယန်ချင်းပြောပြချက်အရ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်လောက်က ချန်ပါသည် အကျဉ်းထောင်ထဲ၌ သေဆုံးသွားပြီဟုသိရသည်။

ထိုအချက်အလက်များကို သေချာစွာလေ့လာကြည့်လျှင် တိမ်လှိုင်းသည် ချန်ပါထံမှဆေးမှုန့်ဖော်စပ်သော နည်းများရရှိ ထားလိုက်၏။

ချန်ပါက အဘယ်ကြောင့် တိမ်လှိုင်းအား ဆေးမှုန့်ဖော် စပ်နည်းများ ပေးရပါသနည်း။

သူ့အား ထောင်ထဲမှလွတ်ပေးမည်ဟူသော ဖလှယ်ခြင်း မျိုးဖြစ်ရမည်ဟု ကွက်၍ရလေ၏။

တစ်နည်းဆိုရသော် တိမ်လှိုင်းကို ချန်ပါက ထိုဆေးမှုန့်ဖော် စပ်နည်းပေးလျှင် အကျဉ်းထောင်မှလွတ်ပေးမည်ဟု ညှိနှိုင်းမှု ပြုလိမ့်မည်။

ချန်ပါကလည်း အကျဉ်းထောင်မှလွတ်ရန် မျှော်လင့်ချက် ဖြင့် သဘောတူလိုက်ခြင်းဖြစ်ရမည်။

သို့သော် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပြီး ယုတ်မာသောတိမ်လှိုင်း က ချန်ပါထံမှ ဆေးမှုန့်ဖော်စပ်နည်းကို အရယူပြီး ချန်ပါ

အား အသေသတ်နှုတ်ပိတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရမည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် တိမ်လှိုင်းသည် အစိုးရတက်တော်သား အာဏာပိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်ရမည်။

အကျဉ်းထောင်ကို အုပ်ချုပ်သူကား မြို့စားကြီး၏လူယုံတော် ဂေဟာမှူး ဝမ်းလျှံပင်ဖြစ်သည်။

အကျဉ်းထောင်အား သြဇာအာဏာလွှမ်းမိုးနိုင်သူမှာ နှစ်ယောက်တည်းရှိ၏။

ထိုနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က အတွင်းဝန်မင်းဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်ကား မြို့စားကြီးရှောင်ဖန်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တိမ်လှိုင်းသည် အတွင်းဝန်မင်း၊ မြို့စားကြီးရှောင်ဖန်းနှင့် ဂေဟာမှူးကြီး ဝမ်းလျှံပင်ဖြစ်ရမည်။

သို့သော် ဝမ်းလျှံသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလွန်အထင်ကြီးသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူ့ဆုတောင်းကို အလွန်ခန့်ခမ်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

တိမ်လှိုင်းမှာမူ အလွန်ဉာဏ်များသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ထန်ချီသည် ဝမ်းလျှံအား သံသယစာရင်းမှ ပယ်လိုက်၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် မြို့စားကြီးရှောင်ဖန်းနှင့် အတွင်းဝန်မင်းပင် ထင်နိုင်သည်။

သို့သော် အတွင်းဝန်မင်းသည် ဆုတောင်းကလည်း အလွန်အဆင့်မြင့်နေပြီဖြစ်ရာ ထိုသို့လူသတ်ပစ္စည်းလုသော လုပ်ငန်းမျိုးကို လုပ်လိမ့်မည်မဟုတ်။

ထို့ပြင် မိမိအား တာဝန်တိကျစွာပေးသူမှာ အတွင်းဝန်မင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တိမ်လှိုင်းမှာတယ်သူဖြစ်နိုင်မည်ဆို၍ မြို့စားကြီးရှောင်ဖန်းသာ ကျန်ရှိနေတော့သည်။

အထူးသဖြင့် ယောက်တူအား နှုတ်ပိတ်သတ်ပစ်သောပုဒ်သည် မြို့စားကြီးရှောင်ဖန်း၏ ကိုယ်ရံတော် ဖြစ်သောကြောင့် အရာရာသည် မြို့စားကြီးရှောင်ဖန်းအား ညွှန်ပြနေတော့၏။

ထန်ချီသည် ကွင်းဆက်အားလုံးကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုဆက်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးကွင်းဆက်တစ်ခုသာ ကျန်တော့သည်။

ထိုကွင်းဆက်တစ်ခုကား သူ့ဆက်ကြည့်ရဦးမည် ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမှာ တိမ်လှိုင်းသည် အမှုကျူးလွန်ကျူးလွန်တိုင်း မှာအဆိပ်မေ့ဆေးမှုန့်ကို အသုံးပြုသော်လည်း သူ၏ ဓားပညာမှာလည်း ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် ချန်ချိုကိုယ်ပေါ်မှ တွေ့ရသော ဓားဒဏ်ရာကို လေ့လာကြည့်ပြီး တိမ်လှိုင်း၏ ဓားရည်မှာ အလွန်ကျွမ်းကျင်ကြောင်း သိထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မြို့စားကြီး ရှောင်ဖုန်းသည် သိုင်းပညာတွင် မည်သည့်အဆင့်ရှိသည်ကို သိရှိဖို့လိုအပ်လာသည်။

ဤသည်မှာ နောက်ဆုံးကွင်းဆက်တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

‘ညီမရွဲအစ်ကိုက သိုင်းပညာထက်မြက်ရဲ့လား’

သူက ရှောင်လင်းအား မေးလိုက်သည်။

ရှောင်လင်းသည် ထန်ချီက အဘယ်ကြောင့် ဤမေးခွန်းမေးသည်ကို နားလည်သဖြင့် နှုတ်ခမ်းဝူ၍ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။ ထန်ချီက ထပ်၍ မမေးတော့ပါ။

အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ရှောင်လင်းက...

‘ဝမ်းခွေးဆင်းဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ရှင်ကြားဖူးသလား’

‘ကြားဖူးတာပေါ့၊ သူက နာမည်ကြီး ဓားသမားတစ်ယောက်

ပဲဟာ

‘သူ့ရဲ့သိုင်းပညာ ဘယ်လောက်အဆင့်ရှိသလဲ ဆိုတာကော သိသလား’

‘ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ဓားရှည်ကတော့ အတော် ကိုနာမည်ကြီးနေတယ်’

‘ကျွန်မအစ်ကိုဟာ ဝမ်းခွေးဆင်းရဲ့ တပည့်ရင်းပေါ့’

‘ဪ ဒါဖြင့် ညီမ အစ်ကိုရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ထိပ်တန်း အဆင့်လောက်ရှိတာပေါ့’

‘ဒါတော့ ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူကတော့ လင်အိဟီးနဲ့ ပုစိတို့ထက်သာတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ပြောရဲပါတယ်’

ထန်ချီ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး

‘အင်း ဒီလိုဆို’

သူ၏စကားမဆုံးမီ ရှောင်လင်းက သူ့အား မျက်စောင်း တစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ စကားတစ်ပိုင်း တစ်စဖြင့် ရပ်တန့်သွားတော့သည်။

ရှောင်လင်းသည် သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ‘ရှင်ကြည့်ရတာ ပါးမလိုလို့နဲ့ အတော်အသေးတယ်’

ထန်ချီက ပခုံးတစ်ချက်တုန်ပြလိုက်သည်။

‘တစ်ခုတော့ ရှင် စဉ်းစားပါ၊ မြို့စားကြီးဆိုတဲ့ ဖုထူးက လွယ်လွယ်နဲ့ရနိုင်မလား’

ရှောင်လင်းက မေးခွန်းထုတ်သည်။

‘မလွယ်ပါဘူး၊ အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ရှင်က မြို့စားကြီးဖုထူး ရရှိထားရင် သူ့ခိုးဓားပြ အလုပ် လုပ်ပါမလား’

ထန်ချီသည် စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့်

‘ဒါကတော့’

သူကတစ်စုံတစ်ခုပြောရန် စကားပျိုးလိုက်သည်။

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်ပြီးပြောမနေပါနဲ့ရှင်၊ ရှင်က ပုစိကိုမသင်္ကာဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ပုစိကိုသွားပြီး မေး လိုက်ရင် ကိစ္စမရှင်းပါလား’

ရှောင်လင်းက သူ့စကားကိုဖြတ်၍ အကြံပြုလိုက်သည်။

ထန်ချီသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ပုစိဆို သွားစုံစမ်းလိုက်ရင် အားလုံးရှင်း သွားမှာပဲဟာ’

ရွှေငင်လင်းသည် ချာခနဲ နောက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး
'ကဲ ခါဖြင့် ကျွန်မနောက်လိုက်ခဲ၊ သူဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ
ကျွန်မသိတယ်'
ဟုပြောကာ ရွှေဆုံးမှထွက်သွားတော့သည်။

* * *

ဝန်းကျင်တစ်ခုတွင် နှင်းမှုန်များက လွှမ်းမိုးလားသည်။
နှင်းမှုန်ကြားမှ အိမ်ကလေးတစ်လုံး။
ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လိုက်လျှင် တစ်ခန်းလုံး မီးထိန်ထိန်
လင်းနေ၏။
နောက်ဘက်နံရံပေါ်တွင် မူလုက ပန်းချီကားတစ်ချပ် ချိတ်
ဆွဲထားသည်။
ယခု ထိုပန်းချီကားချပ်သည် ပုစိ၏ခြေထောက်အောက်ဝယ်
ရောက်နေသည်။
မူလ ချိတ်ဆွဲထားသော ထိုပန်းချီကားချပ် နောက်တွင်
လျှိုဝှက်တံခါးတစ်ချပ်ရှိသည်။
ပုစိသည် လျှိုဝှက်တံခါးမှ ပစ္စည်းများကိုသယ်ထုတ်နေ၏။
ထိုပစ္စည်းများသည် ကျောက်သံပတ္တမြားများပင် ဖြစ်ပါ၏။

တစ်နည်းဆိုရသော် တိမ်လှိုင်းလှယူထားသော ပစ္စည်းများ
၎ လေးပုံတစ်ပုံသော အရေအတွက်ရှိသည်။
ပုစိသည် ထိုပစ္စည်းများကို အဝတ်များဖြင့် ကျန်လုံးခြုံစွာ
တစ်ခုစီတစ်ခုစီ ထုပ်ထားသည်။
ထို့နောက် ပစ္စည်းအားလုံးကို တစ်ထုပ်တည်းဖြစ်အောင်
ပြုလုပ်လိုက်ပြီးနောက် ပခုံး၌လွယ်ကြည့်၏။ ဆွဲယူ၍ကြည့်သည်။
ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ထိုအထုပ်အား အလွယ်တကူသယ်ဆောင်
နိုင်ရန် ချိန်ဆနေသည်။
အတော်ကလေးကျေနပ်လောက်မှ သူသည် အထုပ်ကိုပြန်
ချထားလိုက်ပြီး
'ဟဲ တိမ်လှိုင်းရယ်၊ မင်းက ငါ့ကိုဘယ်လောက်ပဲချော့
ချော့ ငါကတော့မင်းကိုမယုံတော့ဘူး။ ငါ့ခြံတမ်းတွေဟာ တစ်
သက်လုံးချမ်းချမ်းသာသာထိုင်စားနိုင်လောက်ပြီ၊ ဒါကြောင့်
ကျုပ်က 'ကြာပန်း' ကိုမှာထားလိုက်ပြီး ခြောက်နာရီကြာပြီး
တဲ့နောက် လျှိုဝှက်စာတစ်စောင် အတွင်းဝန်မင်းဆီကိုပို့ပေး
ပါလို့၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ အတွင်းဝန်မင်းသာ ဒီစာရသွားရင် မင်း
ဟာ ဟဲ့ ဟဲ့'
သူသည် တစ်ကိုယ်တည်းရှေ့တံရင်း ကျေနပ်စွာရယ်မော
လိုက်၏။
ထိုနောက် သူသည် တစ်ခန်းလုံးခြုံ၍ တစ်ခေါက်စစ်ဆေး
လိုက်ပြီးမှ အထုပ်ကိုလှမ်းယူလိုက်သည်။
သို့သော် သူ၏လက်နှစ်ဖက်သည် အထုပ်ပေါ် သို့မရောက်ဘဲ
ထန်းလန်းဖြစ်သွားပြီး ဝိုင်သွားတော့၏။

အကြောင်းမှာ ပြတင်းပေါက်တံခါး ရှုတ်တရက်ပွင့်သွား
ပြီး ချီနှင့်ရှောင်လင်းတို့၏မျက်နှာသည် ပြတင်းပေါက်မှရှုတ်တ
ရက်ပေါ်ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင်ဖြစ်လေ
သည်။

ပုဝီသည် ရှုတ်တရက် မီးအိမ်ကိုငြိမ်းသတ်လိုက်၏။
အခန်းတစ်ခုံလုံး မှောင်မည်းသွားလေတော့သည်။

‘ဟေ့ သူထွက်ပြေးသွားပြီ’

သူမပြေးနိုင်ပါဘူး။ သူထွက်ပြေးသွားရင် ကြာပန်းဆိုတဲ့
မိန်းကလေးကိုသွားမေးရင် အားလုံးပေါ်လာမှာပေါ့’

ပုဝီ တစ်ကိုယ်တည်းရေရွတ်နေစဉ်က စကားလုံးများကို
ကြားထားရသဖြင့် ချီက ခြိမ်းခြောက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ
သည်။

‘ဒါဖြင့် ကျွန်မကြာပန်းကိုသွားမေးမယ်’

‘ကြာပန်းဆိုတာဘယ်သူလဲ’

‘ကျွန်မတို့ဂေဟာမှာ ထမင်းချက်တာဝန်ယူထားတဲ့မိန်းက
လေးပါ’

ချီက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

‘ဒါဆိုသွားပါညီမ’

‘ကောင်းပြီ၊ ရှင် ပုဝီကိုလုံးဝမလွှတ်စေနဲ့နော်’

သူမသည် ဤသို့မှာကြားပြီး ထိုနေရာမှပြေးလွှားသွားလေ
တော့သည်။

ချီသည် အခန်းထဲလှမ်းကြည့်ကာ

‘မိမ္မာပုဝီ မင်းထွက်လာမလား၊ ငါဝင်ခဲ့ရမလား’

ဟု မေးလိုက်၏။

‘ကျုပ်ထွက်လာမယ်’

ပုဝီ၏ ဒေါသကြီးစွာ ထွက်ပေါ်လာသောအသံပင်ဖြစ်ပါ
သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင်

‘ဝုန်း...’

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ကုလားထိုင်တစ်လုံးသည် အခန်း
ထဲမှလွင့်ထွက်လာပြီး ချီ၏မျက်နှာသို့အချိန်ပြင်းစွာဖြင့်ဝင်ဆောင့်
လေတော့၏။

ကုလားထိုင်သည် ချီ၏မျက်နှာသို့ ဝင်ဆောင့်လုဆဲဆဲတဒဂံ
တွင်ရပ်တန့်သွားသည်။

ချီက ကုလားထိုင်အား အချိန်မီဖမ်းဆီးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်
ပါသည်။

ထိုအချိန် အခန်းထဲမှအသံတစ်ခုထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဝုန်း...’

စားပွဲတစ်လုံးသည် အခန်းထဲမှဆောင့်ထွက်လာပြီး ထိုစား
ပွဲနောက်မှ ပုဝီ၏ခန္ဓာကိုယ်လိုက်ပါလာကာ ပြတင်းပေါက်မှ
ချိန်ထွက်သွားတော့၏။

ချီ၏တုံ့ပြန်မှုမှာလည်း အလွန်လျင်မြန်လှပေသည်။

သူသည် ပုဝီကပြတင်းပေါက်မှချိန်ထွက်သွားသည်နှင့် သူက
အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ရောက်သွားလေတော့သည်။

အပေါ်မှ အောက်သို့ကြည့်လိုက်တိုင်း မည်သည့်အရာမဆို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းမြင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု သူတွက်မိ၍ ခေါင်မိုးပေါ်သို့တက်သွားခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အောက်သို့ကြည့်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပုစိသည်အရှေ့ဖက်ပြဘင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်လာပြီး အနောက်ဘက်သို့ ပြေးသွားသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ပုစိသည် ချီနောက်မှလိုက်လာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ပန်းရုံကြားမှ ကွေ့ကောက်ရစ်ပတ်ကာ ပြေးလွှားသွားတော့၏။

ချီ၏ကိုယ်ဖော့ပညာသည် ပုစိထက်များစွာသာလွန်နေလေသည်။

သို့သော် ပုစိကနယ်ကျွမ်းသဖြင့် ရုတ်တရက်တော့ ချီသည် ပုစိအားလိုက်၍မခိပါ။

ဤသို့ပြေးရင်းလိုက်ရင်း မြို့စားကြီးဂေဟာဝင်းဥယျာဉ်ထဲသို့ရောက်ရှိသွားကြတော့သည်။

မြို့စားကြီးဂေဟာ၏ဥယျာဉ်သည် အလွန်ကျယ်ဝန်းလှပေသည်။

သစ်ပင်ပန်းမာန်များလည်း အလွန်များပြားလှ၏။

ပုစိသည် တောလုံးတစ်လုံးပမာ ဝါးနှစ်ရိုက်ခန့်သို့ လှိုမ့်ထွက်သွားပြီးမှ သစ်ပင်ပန်းမာန်ကြားမှ ထွက်လိုက်သည်။

ထိုနေရာသည် မြေကွက်လပ်တစ်ခုနှင့် အလှအပတည်ဆောက်ထားသော တောင်ပူစာကလေးတစ်လုံးရှိသည်။

ပုစိသည် ထိုနေရာသို့ရောက်သောအခါ မတ်တတ်ရင်တန့်လိုက်ပြီး

‘မီးထွန်းကြစမ်း လူဆိုးဝင်နေတယ်ဟေ့’

ဟု အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်လေတော့သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ခါးမှစားကိုလည်း ဆွဲထုတ်လိုက်လေတော့၏။

ရုတ်တရက်....ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံး မီးအိမ်များ၊ မီးတုတ်များလင်းထိန်လာလေတော့သည်။

အစောင့်အကြပ် သုံးဆယ် လေးဆယ် ခန့်တို့သည် လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် လေးဘက်လေးတန် ပေါ်ထွက်လာလေတော့၏။

ထန်ချီသည် ပန်းပင်များအကြားမှထွက်လာသောအခါ မီးအိမ်မှမီးရောင်တန်းများသည် သူ၏ခန္ဓာပေါ်သို့ ထိုးရောက်လာလေတော့သည်။

‘ဖမ်းလိုက်ကြဟေ့’

ပုဝီသည် အော်ဟစ်ရင်း ဓားဖြင့်လှမ်းညှန်ပြလိုက်၏။
သူသည် အစောင့်များကိုအမိန့်ပေးနေခြင်းဖြစ်၏။

ပုဝီ၏အမိန့်ကြောင့် အစောင့်အကြပ်များသည် ချီထံသို့ တစ်ဟုန်တိုးပြေးလာလေတော့သည်။

ထန်ချီသည် ပုဝီ၏သူခိုးက လူ လူဟု ပြန်ဟစ်နေပုံကိုကြည့် ပြီး ရယ်ချင်လာလေ၏။

ပုဝီမှာ မြို့စားကြီး၏ကိုယ်ရံတော်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ပုဝီ၏အမိန့်ကို မြို့စားကြီး၏အစောင့်အကြပ် များက နာခံရန်သာဖြစ်ပါ၏။

ယခုအခြေအနေအရ သူသည် လူဆိုးကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ နေလေသည်။

သူသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

မည်သို့ဆက်လုပ်မည်ကိုလည်း တွေးတောနေသည်။

ထိုအချိန်မှ ပုဝီသည် ဓားနှစ်လက်ပြန်ခန့်အကွာတွင် ရောက် နေလေ၏။

သို့သော် အချိန်ကသိပ်မရလိုက်တော့ပေ။ အစောင့်အကြပ် များသည် သူ့အားငြာသံပေးကာ စတင်တိုက်ခိုက်လာလေတော့ သည်။

ထန်ချီသည် မဆိုင်သူအားတိုက်ခိုက်လိုသောဆန္ဒမရှိပါ။

ထို့ကြောင့် သူသည်ဓားကိုဓားအိမ်ချွတ်ယူခြင်းမပြုဘဲ ဓား အိမ်ဖြင့်သာ သူ့ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နေသော အစောင့် အကြပ်များကို ခုခံကာကွယ်နေလေသည်။

ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံးသည် ကမ္ဘာပျက်မတတ် ဟစ်အော်ဆူညံနေ တော့၏။

ထန်ချီသည် အစောင့်အကြပ်များကို တွန်းလှန်ရင်း ပုဝီထံ သို့ မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေကြည့်မိလိုက်သည်။

ချီမှာ အကြံအိုက်သွားလေတော့သည်။

သူက အစောင့်အကြပ်များကို အပြတ်ရှင်း၍ ပုဝီနောက်သို့ လိုက်နိုင်သောအခွင့်အရေးရှိလေသည်။

သို့သော် မဆိုင်သောအစောင့်အကြပ်များ၏ အသက်ကိုမ သေစေလိုပါ။

ထို့ကြောင့်...သူသည် မည်သို့လုပ်ရမုန်းမသိဖြစ်နေ၏။

ထိုအချိန် ပုဝီသည် ဝါးနှစ်ရိုက်ခန့်သို့ ဆုတ်သွားပြီဖြစ်၏။

ယင်းအချိန်မှာပင် လူတစ်ယောက်သည် တောင်ပူစာရှေ့သို့ တစ်ဟုန်တိုးရောက်ရှိလာလေသည်။

ပုဝီမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

အစောင့်အကြပ်များသည် ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်ရသော အခါ

‘ဆရာကြီးလာပြီ’

ဟု ပြိုင်တူအော်ဟစ်လိုက်ကြလေ၏။

ထိုအသံကြားလိုက်တော့မှ ပုဝီဝမ်းသာသွားသည်။

သူသည် ထိုလူအားလက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ အရိုအသေပြုပြီး

‘ဦးလေး ရောက်လာတာအတော်ပဲ’

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

ထိုဆောက်လာသောလူသည် မြို့စားကြီးရှောင်ဖန်း၏ လူယုံ
တော်ဂေဟာမှူး ဝမ်းလျှံပင်ဖြစ်ပါသည်။

‘ဟေ့ ဒီမှာဘာဖြစ်နေကြတာလဲ’ -

ဝမ်းလျှံသည် သူ၏ တစ်ပင်နှစ်ပင်ခန့်သာရှိသော မုတ်ဆိတ်
မွှေးကိုပွတ်သပ်ရင်း မေးလိုက်၏။

‘လူဆိုးတစ်ယောက် မြို့စားကြီးဂေဟာထဲကို ဝင်လာလို့
ပုဝီက ဤသို့ လိမ်ပြောလိုက်လေ၏။’

‘ဟေ့...ဟုတ်လား ဘာများပါသွားသေးသလဲ’
ဝမ်းလျှံသည် မျက်လုံးဖြင့်တစ်ချက် စူးစူးရှရှေ့ကြည့်ရင်း

မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
‘ဘာပစ္စည်းမှတော့ မပါသေးပါဘူး’

ပုဝီကပြန်လည်ဖြေကြားသည်။
‘အတော်ကိုအတင့်ရဲပါလား အခုလူဆိုးဘယ်မှာလဲ’

‘လူဆိုးကိုဝိုင်းမိထားပါတယ်’
‘ဟေ့...ဟုတ်လား၊ အားလုံးဖယ်ကြစမ်း’

ဝမ်းလျှံသည်ဤသို့ပြောရင်း လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်
လေသည်။

ထန်ချီအား ဝိုင်းရံထားသောလူများသည် ဘေးနှစ်ဖက်သို့
ဖယ်ပေးလိုက်ကြသည်။

အစောင့်အကြပ်များ ဖယ်ရှားပေးလိုက်သောအခါ ထန်ချီ
သည်မီးရောင်အောက်တွင် ထီးတည်းမားမားရပ်လျက်သားဖြစ်
နေပေတော့သည်။

* * *

ဂေဟာမှူးဝမ်းလျှံသည် ထန်ချီအား ခြေဆုံးအောင်းဆုံး
အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

‘လူဆိုးဆိုတာဒီသူငယ်လား’
ပုဝီကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် သူ့ပါပဲ’
ဝမ်းလျှံသည် ထန်ချီစေ့စေ့ကြည့်၍

‘ကဲ...ဒီကောင်ကို မင်းဖမ်းလိုက်စမ်း’
ပုဝီမျက်နှာသည် ကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

‘ကျွန်...ကျွန်တော်’
ဝမ်းလျှံမျက်မှောင်ကြုတ်၍ ပုဝီကိုကြည့်ရင်း....

‘ဟေ့ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဦးလေးသင်ပေးထားတဲ့ ပညာ
က မင်းအဖို့လုံလောက်ပါတယ် ဖမ်းစမ်းပါ’

‘ကျွန်တော်မကြောက်ပါဘူး ဒါပေမယ့်’
ပုဝီကထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့်ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ’
‘ဦးလေးရဲ့သိုင်းပညာကို မမြင်ရတာကြာလို့ ပြန်မြင်ချင်လို့

ပါ’
ဝမ်းလျှံသည် မုတ်ဆိတ်မွှေးကို ဖက်ဖြင့်သပ်ပြီး ပြုံးလိုက်
လေသည်။

‘ဟဲ့ဟဲ့ ဒါတော့လဲ မင်းကလိမ္မာသားပဲ၊ ကဲ ကြည့်နေမင်းဦး
လေးရဲ့ ပညာကို’

သူသည် ဤသို့ပြောရင်း ခါးကြားမှခါးကို ဆွဲထုတ်လိုက်
လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပုစိသည် နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ပြန်လေသည်။
ထန်ချီသည် ပုစိ၏အကြံကို ရိပ်မိလိုက်သဖြင့် ရွှေသို့ တစ်လှမ်း
တိုးကာ

‘ဟေ့ မင်းမပြေးနဲ့’

ဟုလှမ်းအော်လိုက်သည်။

‘ဟေ့ မင်းကကောဘာကောင်လဲ’

ဝမ်းလျှံသည် ဤသို့အော်ဟစ်ရင်း ထန်ချီရွှေသို့တိုးလာ၏။
ထိုအချိန်တွင် ပုစိ၏အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့တော့ချေ။

* * *

ရာမုတ်သံကြောင့် အစောင့်အကြပ်များ ရွှေဆင့်နောက်
ဆင့်ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထူထို့သည် ဧကဟာမုူးကိုယ်တိုင် ရှိနေသည့်အတွက် အားလုံး
ကေးတွင်ရပ်လျက် အခြေအနေစောင့်ကြည့်နေလေသည်။

ဝမ်းလျှံသည် သူ၏ပညာကိုလက်အောက်ငယ်သားများရွှေ
တွင် ဝင်ကြားလိုသဖြင့် သူ၏ခားကိုအောက်သို့စိုက်ကာ ထန်ချီ
အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း....

‘မင်းနာမည်ဘယ်သူလဲ မင်းဟာမင်းအဖမ်းခံမလား ငါက
ဖမ်းရမှာလား’

ဟုမေးလိုက်သည်။

ချီကဘာမှပြန်မဖြေပါ။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပုစိထွက်ပြေးသွားသောနေရာသို့သာ
အာရုံရောက်ရှိနေပေသည်။

‘ဟေ့ ငါမေးနေတာမကြားဘူးလား’

ဝမ်းလျှံက ဒေါသဖြင့်မေးလိုက်သည်။

ထန်ချီက အဖြေမှပေးဘဲ ခပ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် နေလိုက်သည်။

‘ကဲ ဒီတောက်သေချင်တဲ့ကောင်’

ဝမ်းလျှံသည် ဤသို့အော်လျက် သူ၏ခားဖြင့်ထန်ချီအားခုတ်
ချလိုက်လေတော့သည်။

သို့သော် ထန်ချီ၏ကိုယ်သည် ဘေးသို့ခုန်ထွက်ကာ တစ်ပတ်
ကျွမ်းပစ်လျက် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ထန်ချီသည် လုံးဝမနားဘဲ ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှ ပြေးလွှား
ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ဝမ်းလျှံမှာ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ငိုငံ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
'အင်း ဒီသွယ်ရဲ့ပညာ မဆိုးဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ ဂေါ်ကို
ကြောက်တယ်'

ထိုအချိန်တွင် လူတစ်ယောက်သည် ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့်
ရောက်လာသည်။

မြို့စားကြီးရှောင်ဖန်း၏ညီမ ရှောင်လင်း ပင်ဖြစ်ပါသည်။
သူမလက်ထဲတွင် စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ကိုင်ထား၏။

'ဒီမှာ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ'
ဟု ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းလျှံက တစ်ချက် ရယ်မောပြီး
'သွယ်တစ်ယောက် ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ဒီဥယျာဉ်ထဲ
ဝင်လာမှန်းမသိလို့ပါ'

'ဘယ်သူလဲဆိုတာကော သိသလား ဂေဟာမှူး'
ဝမ်းလျှံက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

'ကျုပ်မသိဘူး၊ သူကတော့ တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင်
အဝတ်ဝတ်ဆင်ထားတဲ့သူပဲ'

ထိုစကားကြားရသောအခါ ရှောင်လင်း၏ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ
ဖြစ်သွားသည်။

'ဟင် ဟုတ်လား၊ အခု သူဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ'
ဝမ်းလျှံသည် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး

'ဟားဟားဟား ကျုပ်က ခားတစ်ချက်ပဲခုတ်လိုက်ရသေး
တယ်၊ မခုခံရဲဘဲ ထွက်ပြေးသွားပြီ'

ရှောင်လင်းသည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ အံ့အား
သင့်သွားသည်။

'ဟင် ဟုတ်လား၊ သူ့ထွက်ပြေးသွားတယ်'
ဝမ်းလျှံသည် သူ၏တစ်ပင်နှစ်ပင်သာရှိသောမုတ်ဆိတ်မွေး
ကို ထပ်မံသပ်လိုက်၏။

'ဟဲ ဟဲ ဒီသွယ်ရဲ့ ပညာကတော့ အတင့်အသင့် တော်ပါ
တယ်၊ သိုင်းပညာနဲ့ သတ္တိကတော့ လုံးဝမရှိဘူး'

ရှောင်လင်းသည် သူ့အား စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်ပြီး
'ဟဲ ဟဲ ဒီလိုသိုင်းပညာ အဆင့်နိမ့်တဲ့ သွယ်ကို ဦးလေးက
ဘယ်သိပါမလဲ'

'ဦးလေး သူ့နာမည် မခမ်းဘူးလား'
'မေးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူကမပြောဘူး'

'သူ မပြောပေမယ့် ကျွန်မ သိပါတယ်'
'ဪ ကလေးမက သိတယ်ဟုတ်လား၊ သူက ဘယ်သူတုန်း'

ရှောင်လင်းက တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီး
'သူက မုန်တိုင်းဓားသမားလို့ နာမည်တွင်နေတဲ့ ထန်ချီပေါ့'

ဝမ်းလျှံသည် ထိုစကား ကြားလိုက်ရသောအခါ သူ့ကိုယ်
ခန္ဓာတစ်ခုလုံး တောင့်တင်း၍ သွားလေတော့သည်။

* * *

တိမ်လှိုင်းဆိုတာ

ဝေလီစေလင်းအချိန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။
 နံနက်၏နှင်းများသည် မီးခိုးများပမာ နံရံပေါ်တွင် လွင့်
 ပျံ့၍ နေပေသည်။
 ထိုနှင်းဝေနေသောကြားမှ လူတစ်ယောက်သည် နွယ်ပင်
 များကို ဖယ်ရှားကာ ချောင်းဘက်သို့ဦးတည် လျှောက်သွားနေ
 ပေသည်။
 မြေပေါ်တွင် ဓားဖြင့်ခုတ်ထစ်၍ ကျိုးကျနေသော နွယ်ပင်
 များ၊ သစ်ကိုင်းများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိနေပေသည်။
 လမ်းပိတ်ဆို နေသော နွယ်ပင်များကို ထိုလူသည် ဓားဖြင့်
 ခုတ်ထစ်ရှင်းလင်းကာ ထိုအပင်များကြားမှ ထိုးထွက်နေပေ
 သည်။
 ထိုလူကား မြို့စားကြီးရှောင်ဖန်း၏ကိုယ်ရံ တော်နှစ်ယောက်
 အနက် ပုစိပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပုစိ၏ကျောပေါ်တွင် အထုပ်တစ်ထုပ် ပါရှိလေသည်။
 သူ၏မျက်နှာထားမှာ အလွန်လေးနက်တည်ကြည်ပြီး သူ၏
 ခြေလှမ်းသည် အလွန်ပေါ့ပါးသွက်လက်နေသည်။
 သူသည် မကြာမီ ချောင်းနံဘေးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။
 ချောင်းရေစပ်တွင် လှေကလေးတစ်စီး ရှိနေသည်။
 ပုစိသည် ထိုလှေကားအား တွေ့လိုက်ရသောအခါ မျက်နှာ
 တစ်ခုလုံး ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်တော့သည်။
 သူ၏ခြေလှမ်းသည် ပို၍ပေါ့ပါးသွက်လက်လာသည်ဟု ထင်
 ရသည်။
 ဤလှေကလေးဖြင့် ရေစုန်ဆင်းလိုက်ပါက ညနေပိုင်းဆိုလျှင်
 ချင်ကျားမြို့နှင့် အလွန်ဝေးလံသည် နေရာသို့ ရောက်ရှိလိမ့်မည်
 ဖြစ်ပါသည်။
 လူများက သူ၏အသံကို ရိပ်စားမိသည့်အချိန်တွင် သူသည်
 တစ်နေ့ရာတွင် အခြားနာမည်တစ်ခုဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး
 နေထိုင်စားသောက်နေပြီး ဖြစ်ပေမည်။
 ဤသို့တွေးရင်း ပုစိ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။
 လှေကလေးအနီးသို့ရောက်သောအခါ သူသည်ကျောပေါ်မှ
 အထုပ်ကိုချလိုက်သည်။
 လှေကလေးအား ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးကို ဖြည့်လိုက်
 သည်။
 ထိုအချိန်မှာပင် ရုတ်တရက် သူ့နောက်မှ အသံတစ်ခု ထွက်
 ပေါ်လာသည်။

လူတစ်ယောက်၏ ပြေးလွှားလာသောအသံပင်ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကုန်းနေသောခါးကို မတ်လိုက်၏။ သူသည် နောက်သို့ ချာခနဲ ထုညှိကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ့ခါးမှခွေးသည် လက်ထဲတွင်အသင့် ထောက်နေပေ၏။

နှင်းမှုန်များကြားမှ ပြေးလာသောသူမှာ ထန်ချီပင်ဖြစ်ပါ သည်။

‘ဟဲ...ဟဲ... တို့ပြန်တွေ့ကြပြီပေါ့!’

ထန်ချီက ရယ်မောကာ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ပုဝီ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး မည်းမွှောင်နေသည်။

စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ထန်ချီအား စိန်းစိန်းကြီးကြည့် နေ၏။

‘ခင်ဗျား ဒီအထုပ်ကို ပြန်ယူလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်ထင် သားပဲ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ခင်ဗျားအိမ်ကို လိုက်သွားတယ်။ ခင်ဗျားက အထုပ်ထမ်းပြီး နံရံပေါ်ကျော်တက်သွားနေတာကို တွေ့လိုက်တယ်ဗျ’

ထန်ချီ၏စကားကြောင့် ပုဝီ၏မျက်နှာသည် ပို၍ မည်း မွှောင်သွားသည်။

ထန်ချီက ဆက်၍

‘အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုတားမယ်ဆိုရင်တား နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကမတားလိုက်ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ’

ခင်ဗျားက တိမ်လှိုင်းဆီကိုသွားမယ်လို့ ကျုပ်ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါ ကြောင့် ခင်ဗျားနောက်က အသကလေးလိုက်လာတာ။ ဒါပေ မယ့်ခင်ဗျားက တိမ်လှိုင်းဆီဖောင်သွားဖို့ စိတ်မကူးဘဲဒီကိုလာ တယ်ဆိုတော့ ကျုပ်က အခုလိုအချိန်မီတာရတာပေါ့။ နို့မ ဟုတ်ရင် ခင်ဗျားက လျှောက်လေးနဲ့ ရေစုန်ဆင်းသွားလိုက်မှဖြင့် ဟဲ...ဟဲ...ကျုပ်တို့က လက်ပိုက်ကြည့်နေရုံပဲပေါ့’

ပုဝီသည် ထန်ချီကို စိန်းစိန်းကြည့်လိုက်ပြီး

‘ထန်ချီ’

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ် ထန်ချီပါ’

ထန်ချီက ခေါင်းညိတ်ရင်း ဖြေလိုက်၏။

‘ခင်ဗျား ထန်ချီဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင် ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းကိုဝင်ပြီး နှောင့်ယှက်ရ တာလဲဆိုတာ ကျုပ်နားမလည်ဘူး’

ထန်ချီက ပြုံးလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်လဲပထမနားမလည်ဘူးဗျ။ ဒါပေမယ့် အခု ခင်ဗျားကမေးလိုက်တော့မှ ကျုပ်ကဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ငန်းကို ဝင်စွပ်တယ်ဆိုတာ အကြောင်းရှာလို့ရသွားတယ်’

‘ဘာအကြောင်းလဲ’

‘ကျုပ်က ဘာအပြစ်မှမရှိဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကကျုပ်ကို သူ့ခိုးခားပြလို့ စွပ်စွဲလေတော့’

၃၀၀ နန္ဒာကျော်သူ

ကျုပ်ကံကောင်းလို့ အဖမ်းမခံရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို ဖြေရှင်းရအောင် ခင်ဗျားကိုပြန်ခေါ်ဖို့ လိုက်လာတာပဲ’

ပုဂံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့ လိုက်၏။

‘ခင်ဗျားရဲ့ အကြောင်းပြချက်က အတော်ကို ရယ်စရာ ကောင်းနေပါလား’

ထန်ချီက ရယ်လိုက်၏။

‘ခင်ဗျားရဲ့မေးခွန်းကလဲ သိပ်ရယ်စရာကောင်းနေတယ်၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထန်ချီဆိုတဲ့ကျုပ်ဟာ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေကို သုတ်သင်နေတဲ့ သူတစ်ယောက်ဆိုတာ သိလျက်သားနဲ့ဒုစရိုက် သမားက ဘာလို့ကျုပ်ကိုဝင်ရောက်လာလဲလို့ ခင်ဗျားမို့ မေးရက် တယ်’

ပုဂံက ဓားကို ရုတ်တရက် မြှောက်လိုက်လေ၏။

‘ဒီမှာထန်ချီ၊ ခင်ဗျားတော်တော့၊ ခွေးကိုဖို့လိုက်ရင်အကိုက် ခံရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကြားဖူးမှာပေါ့၊ လူကိုသိပ်ပြီးဒုက္ခပေး ပေးရင် ခင်ဗျားသက်သာလိမ့်မယ်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့’

ထန်ချီ ပြုံးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားစကားပြောတာ ရှမ်းရှမ်းပြောစမ်းပါဗျ၊ ခင်ဗျား စကားထဲမှာ ခွေးလဲပါတယ်၊ လူလဲပါတယ်၊ ခင်ဗျားက ခွေး လားလူလားဆိုတာ ကျုပ်တောင်မျက်စိလည်သွားပြီ’

ထန်ချီ၏စကားကြောင့် ပုဂံ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး မည်းမှောင် ချဲ့သွားလေတော့၏။

‘ခင်ဗျား ဒါလောက်တောင်ရှုပ်ချင်ဦး၊ ကဲ....’

သူသည် ဤသို့ပြောပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လက်ထဲမှဓား ဖြင့် ထန်ချီအား ခုတ်ချလိုက်၏။

ထန်ချီက ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ချက် လှုပ်ရှားလိုက်ပြီး ဓားချက်မှ အသာအယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

ပုဂံသည် သူ၏ဓားချက် လွဲသွားသည်ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် ဒုတိယဓားချက်ကို ထပ်မံ ဝေ့ယမ်း၍ ခုတ်ချပြန်သည်။

ထန်ချီက ဓားကိုရှောင်တိမ်းရင်း နောက်သို့ဆုတ်သွား၏။

ပုဂံ၏မျက်လုံးသည် မီးတောက်မီးလျှံ ထွက်လာသည့်ပမာ နီရဲနေပေသည်။

သူသည် ဓားကို တစ်အားလုံး၍ ခုတ်ကာ ထန်ချီထံသို့ ခြေ လှမ်းတိုးကပ် သွားလေသည်။

သူသည် သူ့ရှူးတစ်ယောက်ပမာ ဓားကိုတဝှီးတဝှီးဝေ့ယမ်း ကာ ချီအားလိုက်ခုတ်နေ၏။

ချီမှာမူ သူ့ခုတ်လာသောဓားချက်များကို ရှောင်တိမ်းရင်း နောက်သို့တစ်ဆုတ်တည်းဆုတ်နေ၏။

‘ဝှီး...ခုတ်’

နှယ်ပင်များချုပ်ပင်များနှင့် သစ်ကိုင်းငယ်များသည် ဓား ချက်ကြောင့် အပိုင်းပိုင်းအစစဖြစ်ကာ မြေပေါ်သို့လွင့်စဉ်ကျ သွားလေသည်။

ထန်ချီ၏ဝဲယာနောက် စသည့်ဘက်သို့တိမ်းရွှောင်ရင်းနောက် သို့ဆုတ်မြဲဆုတ်နေ၏။

ပုဝီသည် ချီအားခုန်၍မမိလိုက်သဖြင့် ပို၍ပို၍ဒေါသကြီး လာ၏။

သူ၏စားချက်သည် ပိုမိုပြင်းထန်လာသည်။

သို့သော် ထန်ချီ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် သူ၏စားချက်ကြားမှ ပွတ်ကာသီကာ ရွှောင်တိမ်းနှင့်ခွဲခြင်းသာဖြစ်၏။

ပုဝီသည် စားချက်ပေါင်း ၇၀ ကျော်မျှခုတ်မိလာသောအခါ အနည်းငယ်မောဟိုက်လာတော့သည်။

ချီသည် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။

သူသည် စားချက်ကိုရွှောင်တိမ်းရင်း ပုဝီ၏ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်လွှားကာ ခုန်ပျံသွားသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ပုဝီ၏နောက်သို့ရောက်သည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လက်ထဲမှစားဖြင့် ပုဝီ၏ခေါင်းကို ခက်ဆတ်ဆတ်ရိုက်ချ လိုက်ရာ....

‘ဖုတ်....’

ဟူသောအသံထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ပုဝီ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေပေါ်သို့လဲကျသွားတော့သည်။

ချီသည် ခြေထောက်ဖြင့်တစ်ချက်တန်ထည့်လိုက်ပြန်ရာ

‘ချမ်း....’

ပုဝီ၏စားသည် အဝေးသို့လွင့်ထွက်သွားတော့သည်။

ချီသည် ပုဝီ၏ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ခြေထောက်ဖြင့်နှင်းထား လိုက်၏။

‘ပြောစမ်း၊ တိမ်လှိုင်းဘယ်သူလဲ’

ပုဝီ ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။

ချီက ခြေထောက်ကိုအားကိုးပြု၍ဖို့လိုက်၏။

‘အား—’

ပုဝီသည် ဤသို့အော်ဟစ်ပြီး နဖူးပေါ်မှ ချွေးများစီးကျ လာတော့၏။

‘ပြောစမ်းပါ၊ တိမ်လှိုင်းဆိုတာဘယ်သူလဲ’

ချီကထပ်မံ မေးလိုက်ပြန်သည်။

ပုဝီသည် မျက်နှာရှု့မဲ့ကာ ဝေဒနာကိုကျိတ်ခံ စားရင်း ပါးစပ်ကိုပိတ်မြဲပိတ်ထား၏။

ချီသည် သူ၏ခြေထောက်ကို ထပ်မံအားထည့်၍ဖိမည်ဟု ကြံပြီးမှ မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်လိုက်ပြီး ပုဝီရင်ဘတ်တွင် နှင်းထားသောခြေထောက်ကိုပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။

‘အင်း ခင်ဗျားကပြောမပြရင်တော့ ကျုပ်က ယန်ချင်းရဲ့ လက်အပ်လိုက်ရမှာပဲ’

သူသည် ယင်းသို့ပြောရင်း အသင့်ပါလာသောကြီးများဖြင့် ပုဝီအားတုတ်နှောင်ထားလိုက်၏။

ထိုနောက် ပုဂံ၏အထုပ်ကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး ပုဂံအား
ပခုံးပေါ်သို့ထမ်းလိုက်သည်။

‘ပန်းလိပ်ပြာစားသောက်ဆိုင်က သိပ်မဝေးလို့တော်သေး
တာပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားလိုဝက်လောက်အချိန်လေးတဲ့
ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်ထမ်းရမှာဗုဒ္ဓကွပ်’

သူသည် ဤသို့ပြောရင်း ထိုနေရာမှ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့်
ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

နံနက်...။

အချိန်က စောနေသေးသောကြောင့် ပန်းလိပ်ပြာစား
သောက်ဆိုင်ကမဖွင့်သေးပါ။

သို့သော် အဆိုတော်ရွှေကြာကရောက်နေပြီဖြစ်၏။

ဆိုင်တံခါးတစ်ခြမ်းဖွင့်ထားသဖြင့် ဆိုင်လုလင်နှစ်ယောက်
တို့သည် ထွက်လိုက်ဝင်လိုက်ဖြင့်အလုပ်များနေသည်။

သူမသည် စားပွဲအနီးရှိကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ထိုင်နေသည်။
သူမ၏မျက်လုံးအစုံမှာမူ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ကြည့်
နေသည်။

ပြတင်းပေါက်၏အပြင်ဘက်တွင် မိုးတဖွဲဖွဲရွာနေသည်။ မိုး
စားမိုးဖွဲမျှသာဖြစ်ပါသည်။

ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက်သည် ပိတ်ထားသောတံခါးတစ်
ချပ်ကို တွန်းဖွင့်၍ဝင်လာလေတော့သည်။

ထန်ချီပင်ဖြစ်၏။

‘ကောင်းသော မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ ခင်ဗျား’

သူသည် ဆိုင်ထဲသို့ရောက်သည်နှင့် အဆိုတော်ရွှေကြာအား
ပြီးရွှင်စွာဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း ရွှင်လန်းနေ၏။

သို့သော် ရွှေကြာသည် သူ့အားတွေ့လိုက်ရသောအခါ မျက်
နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေတော့သည်။

စောစော စီးစီး ပခုံးပေါ်တွင်လူတစ်ယောက် ထမ်းပြီးဝင်
လာသည့်အတွက် ရွှေကြာ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်ကာ
အံ့အားသင့်နေပေ၏။

အံ့အားသင့်ထိုက်ပေသည်။ အကြောင်းမှာ ချီ၏ပခုံးပေါ်က
လူသည် မြို့စားကြီး၏ကိုယ်ရံတော်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်
ပါသည်။

ထန်ချီက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

‘ကျုပ်လဲ ဒီလို မလုပ်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် သူကလိုက်
မလာချင်လို့ ကျုပ်က ထမ်းပြီးခေါ်လာရတာပါ။ လေးလိုက်တဲ့
ခန္ဓာကိုယ်ကလဲ ဝက်ကြီးတစ်ကောင်လား အောက်မေ့ရတယ်’

ရွှေကြာကဘာမှမပြော့ပါ။ သူမသည် တစ်ချက်ပြန်ပြုံးပြု
လိုက်လေ၏။

‘ယန်ချင်းဘယ်မှာလဲဗျ’

သူက ပြုံး၍မေးလိုက်ပြန်၏။

ရွှေကြာကအဖြေမပေးပါ။ သူမ၏မျက်နှာသည် ထူးထူးခြား
ခြားဖြစ်နေသည်ဟု ချီက ထင်မိလိုက်၏။

‘အပေါ်ထပ်မှာရှိသလား’

သူကထပ်မံမေးလိုက်၏။

ရွှေကြာသည်ပါးစပ်မှအဖြေမပေးဘဲ ခေါင်းကိုသာ မသိမ
သာညိတ်ပြလိုက်လေ၏။

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်သူ့ဆီသွားတော့မယ်’
သူသည် အပေါ်ထပ်သို့တက်ရန် လှေကားရှိရာသို့ ခြေလှမ်း
ကျဲကျဲဖြင့် လျှောက်သွားလေ၏။
ရွှေကြာသည် ဟန့်တားရန် ပါးစပ်ဟလိုက်၏။
သို့သော် အသံထွက်မလာပါ။
သူမသည် အနည်းငယ်တွေ့ဝေပြီးနောက် ထိုင်ရာမှထလိုက်
ပြီ။ ထန်ချီနောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့၏။

* * *

အပေါ်ထပ်တွင် လူတစ်ယောက်မျှမရှိပါချေ။
 အတွင်းခန်းတွင် တံခါးစေ့ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
 ယန်ချင်းသည် အတွင်းခန်းထဲ၌ ရှိကောင်းရှိလိမ့်မည်။ ချီက
 ဤသို့တွေးမိသဖြင့်
 'ယန်ချင်း... ယန်ချင်းခင်ဗျား'
 ဟု အော်၍ခေါ်လိုက်လေ၏။
 ပြန်လည်ထူးသံ လုံးဝမကြားရပါ။
 'အင်း... ဒီလူစောစော စီးစီးမှူးလို့ မထနိုင်ဘူးနဲ့တူတယ်'
 သူသည် ဤသို့ရေရွတ်ရင်း စေ့ထားသော အခန်းတံခါးကို
 တွန်းဖွင့်လိုက်လေ၏။
 အခန်းတွင်း၌ မည်သူမျှမရှိပါ။
 အခန်း၏အလယ်တွင် စားပွဲတစ်လုံးရှိသည်။ စားပွဲပေါ် အ
 ရက်အိုးတစ်လုံး အရက်ခွက်တစ်ခွက်၊ ခွက်ထဲ၌ အရက်တစ်ဝက်
 ခန့်ရှိနေသည်။
 အခန်းတစ်ခုလုံးမှာလည်း အရက်နံ့က သင်းနေ၏။
 'အင်း လူရှိရမယ်'
 ထန်ချီက တွေးလိုက်၏။
 'ဒါပေမယ့် လူကဘယ်မှာလဲ'
 ထန်ချီသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်မေးခြင်းဖြစ်၏။
 လူရှိပါသည်။
 သို့သော် သူကတံခါးနောက်ကွယ်တွင်ရပ်နေသောကြောင့် ချီ
 ကမတွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ထိုလူ၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အဖြူရောင် အဝတ်အစားများ
 ဖတ်ဆင်ထား၏။
 သို့သော် အဖြူကြားမှ အနီအစိမ်း အဝါစသည့် အစက်
 စာလေးများ မထင်မှရှားရှိသည်။
 မျက်နှာကပ်ခလုံးတွင် မျက်လုံးအပေါက်ကလေးနှစ်ပေါက်
 မှလွဲ၍ အဖြူရောင်မျက်နှာပုံးစွပ်ထားလေသည်။
 'တိမ်လှိုင်း'
 ထန်ချီကလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့အားတွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့်
 ပါးစပ်မှ လွှတ်ခနဲထွက်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘ဟုတ်ပဲ၊ တယ်မုန်တိုင်း ကျုပ် တိမ်လှိုင်းပေါ်’

‘အလဲ မဆိုးဘူး၊ ခင်ဗျားကကျုပ်ကိုသိနေတယ်ပေါ့’

ထန်ချီကတိမ်လှိုင်းကိုကြည့်၍ သဘောကျစွာဖြင့်၍ သို့ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရုတ်တရက် တိမ်လှိုင်းက လက်တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ပိုက်ကွန်တစ်ခုသည် ထန်ချီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ခြုံ၍ အုပ်ချလိုက်လေတော့၏။

အနီဆောင်မှုန်များကိုလည်း ထန်ချီ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ကြွချလိုက်လေသည်။

သင်းပျံသော အမွှေးနံ့များသည် ထန်ချီ၏ နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာတော့သည်။

ထန်ချီသည် တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေချင်လှသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ပခုံးပေါ်မှ ထမ်းထားသော ပုစိကိုပင် အောက်သို့ မချနိုင်တော့ချေ။

‘မေ့ဆေးအဆိပ်မှုန့်’

သူသည် လှုပ်ရှားခနဲ အသံထွက်သွားသည်။

သူ၏ခါးမှ ဓားကို ကပျာကယာဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

‘ဟ့...ဟ့...ဟ့’

သူ၏ခါးသည် ပိုက်ကွန်ကြီးများကို ခုတ်ဖြတ်လိုက်သည်။

ပုစိ၏ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အထုပ်တို့သည် ပြွဲသွားသော ပိုက်ကွန်အပေါက်မှ တိုးထွက်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားတော့သည်။ သူသည် ပိုက်ကွန်အပေါက်မှ ခုန်၍ ထွက်လိုက်သည်။

သူသည် ပိုက်ကွန်မှ ထိုးဖောက်ထွက်လာပြီး နံရံဘက်သို့ တပ်လိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှ အရိုးများသည် တစ်ချောင်းနှင့် တစ်ချောင်း အဆစ်များပြုတ်နေသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင် စုံစည်း၍ မရပါချေ။

သူ၏ခြေထောက်နှင့် ခါးတို့သည် ကွေးသွားလေတော့သည်။ ‘ဝိုန်း’

သူသည် မည်သို့မျှ ရပ်၍ မရနိုင်တော့ဘဲ လဲကျသွားလေတော့သည်။

တိမ်လှိုင်းသည် ထန်ချီလဲကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

‘ဟား ဟား ဟား’

‘ဟား—ဟား—ဟား’

ထိုရယ်မောသံကြောင့် ထန်ချီမှတ်တက်ခိသွားသည်။

ထိုရယ်မောသံသည် သူ့ကျက်မိမှတ်မိနေသော ရယ်မောသံ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ အခန်းထဲသို့လူနှစ်ယောက် ထပ်မံဝင်လာ၏။

ယင်းလူနှစ်ယောက်ကား အဆိုတော်ရွှေကြာနှင့်စားသောက် ဆိုင်ငွေ့သိမ်း ဟောခွန်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထန်ချီက သက်ပြင်း တစ်ချက်ချလိုက်တော့၏။

သူသည် ပုစိအားပခုံးပေါ်ထမ်း၍ ဝင်လာစဉ်ကရွှေကြာ၏ မျက်နှာသည် အဘယ်ကြောင့် ထူးထူးခြားခြားဖြစ်နေသည်ကို သဘောပေါက်မိလေတော့၏။

‘ဟဲဟဲ မင်းသက်ပြင်းချနိုင်တဲ့အချိန်မှာ သက်ပြင်း မချဘဲ စကားပြောရင် ပိုမကောင်းဘူးလား’

တိမ်လှိုင်း၏အသံဖြစ်ပါသည်။

ထန်ချီသည် တိမ်လှိုင်းအားကြည့်လိုက်ပြီး

‘ကောင်းပြီ ကျုပ်ကမေ့ဆေးမှုန့်အကြောင်းကို ကောင်း ကောင်းသိထားတယ်။ ဒီအဆိပ်မိတဲ့လူဟာ တစ်နာရီတောင်မခံ ဘူးလို့ကြားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်မသေခင်စကားတစ်လုံးပဲ မေးချင်တယ်’

‘မေးနိုင်ပါတယ်ထန်ချီ၊ မင်းက ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာဆို ချင်နေတယ်မဟုတ်လား’

ထန်ချီက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။ သူ၏အပြုံးသည် အား ပျော့လှပေသည်။

‘ကျုပ်က ခင်ဗျားရယ်သံကိုကြားဖူးတယ်။ ခင်ဗျားစကား ပြောသံကိုလဲမှတ်မိတယ်။ ဒါနဲ့ခင်ဗျားဘယ်သူလဲဆိုတာ မသိရင် မုန်တိုင်းဆိုတဲ့နာမည်ကို ပြောင်းလိုက်တော့မယ်’

‘မင်းက သိပ်မအဘူးဆိုတာ ကျုပ်အစကတည်းက သိထား ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပါးတယ်လို့မဆိုနိုင်ပါဘူး’

တိမ်လှိုင်းက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ၏မျက်နှာဖုံးကို ဖြုတ် ချလိုက်လေတော့သည်။

* * *

ယန်ချင်း။

ဇမ္ဗူတစ်ခွင်မှာ ပထမအာဏာသားဘွဲ့ ရရှိထားသော ယန်ချင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ချင်ကူးနယ်၌ အမှုပေါင်းများစွာကျူးလွန်၍ လူပေါင်းများစွာကိုသတ်ခဲ့သောသူမှာ ဓားပြကြီးတိမ်လှိုင်းဖြစ်ပြီး၊ တိမ်လှိုင်းမှာ အာဏာသားယန်ချင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

မည်သူကမျှ တိမ်လှိုင်းသည်ယန်ချင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးမိကြမည်မဟုတ်ပါ။

‘တကယ်လို့များ မနေ့ကအချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်က တိမ်လှိုင်းဟာ ယန်ချင်းဖြစ်ပါတယ်လို့ပြောရင် ကျုပ်ဘယ်နည်းနဲ့မှ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး’

ထန်ချီသည် မချီသွားဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘အခုတော့ ယုံပြီမဟုတ်လား’

ယန်ချင်းက သဘောကျစွာဖြင့် မေးလိုက်၏။

ထန်ချီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး

‘တချို့ကိစ္စ တော်တော်များများဟာ ကျုပ် ဘယ်လိုပဲ တွေးတွေး အဖြေမပေါ်ခဲ့ဘူး၊ အခုတော့ အားလုံး ရှင်းသွားပါပြီ’

‘မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ’

‘ဒီလိုပါ ကျုပ်က မမျှော်လင့်ဘဲ ချန်ချီနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် တိမ်လှိုင်းမှာရှိနေတဲ့ မေ့ဆေးမှုန့်ဟာ ချန်ချီဆီက

ရတာမဟုတ်ဘူးလို့ သိခွင့်ရခဲ့တယ်၊ ဒီဆေးမှုန့်ဟာ ချန်ချီဆီက မရရင် ချန်ပါဆီကရမယ်ဆိုတာ သေချာသွားပြီ’

ထန်ချီသည် အနည်းငယ် မောဟိုက်လာသဖြင့် စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီးမှ ပြန်ဆက်၏။

‘ချန်ပါကတော့ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ချုပ်ထားတယ်၊ အဲဒီတော့ ချန်ပါဆီက မေ့ဆေးမှုန့်ဖော်စပ်နည်းကို အရယူနိုင်တဲ့လူဟာ မြို့စားကြီး ရှောင်ဖန်းနဲ့ အတွင်းဝန်မင်း၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ယုံကြည်ရတဲ့လူများ ဖြစ်ရမယ်လို့ တွက်ဆမိလိုက်တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ မြို့စားကြီး ရှောင်ဖန်းက ကျုပ်နဲ့ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်လင်အိတ္တီးကို လွှတ်ပေးတယ်’

‘နောက်ပြီး ခင်ဗျားက လှောက်တုကိုပေးတဲ့စာရွက်ပေါ်မှာ ပုစိနာမည်ပါနေတယ်၊ ပုစိဟာ မြို့စားကြီး ရှောင်ဖန်းရဲ့ကိုယ်ရံတော် တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်က မြို့စားကြီး ရှောင်ဖန်းအပေါ် ပိုပြီးမသင်္ကာဖြစ်လာတယ်’

‘ဒါကြောင့် ကျုပ်က ပုစိဆီသွားတယ်၊ ပုစိနောက်လိုက်ရင်း မြို့စားဂေဟာမှူး ဝမ်းလျှ နဲ့တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ ဝမ်းလျှ ဟာ မြို့စားရဲ့ ဦးလေးဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရတာနဲ့ အခြေအနေဟာ ကျုပ် ထင်တဲ့အတိုင်း မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ကျုပ်နားလည်လိုက်တယ်’

ယန်ချင်းကနားထောင်ရင်း တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ပုစိကို တိမ်လှိုင်းလို့ ထင်နေသလား’

ထန်ချီက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ပုဝီလိုလူမျိုးဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ တိမ်လှိုင်းမပြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သူ့ကိုတွေ့လိုက်ကတည်းက သိလိုက်ပါတယ်’

‘ဒါကြောင့် မင်းက သူ့ကိုဖမ်းလာတာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူကတိမ်လှိုင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဘူးကွယ်နေလို့ ကျုပ်က ခင်ဗျားဆီလာပို့တာဗျ၊ ဒီရောက်မှဘဲ ခင်ဗျားက’

ယန်ချင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

‘အင်း မင်း အသိနောက်ကျသွားတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး’

ထန်ချီကလည်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး

‘ဒါပေမယ့် ကျုပ် တစ်ခု စဉ်းစားလို့ကိုမရသေးဘူးဗျ’

‘ဘာများလဲ ပြောစမ်းပါ၊ သေမယ့် လူတစ်ယောက်ကို ကျုပ်အထူးအခွင့်အရေးပေးပါတယ်’

‘ခင်ဗျားက နာမည်လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီလိုနာမည်ရလာအောင် အတော်ကို ကြိုးစားရတာဗျ’

‘အာဏာသားတစ်ယောက်ဟာ တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးကို ကိုယ်စားပြုတဲ့လူတန်းစားတစ်ရပ်ပါ၊ ဆောင်ပုဒ်ကလဲ ကောင်းသူကယ် မကောင်းသူပယ်လို့ ဆိုထားတယ်မဟုတ်လား’

ထန်ချီ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ယန်ချင်းသည် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဟား ဟား ဟား’

သူသည် အတန်ကြာရယ်မောပြီးမှ ထန်ချီကို လက်ညှိုးထိုး၍ ‘မင်း အတော်နုသေးတဲ့ အကောင်ပဲ ထန်ချီ၊ လောကကြီးမှာ မင်းနားမလည်တာတွေ အများကြီးရှိနေတယ်’

‘ကျုပ်နားမလည်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ထန်ချီက နားမလည်နိုင်သောအကြည့်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ယန်ချင်းသည် အားရပါးရ ရယ်မောပြီးမှ ရယ်မောခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

‘တရားဥပဒေဆိုတာဘာလဲ၊ လူကောင်းလူဆိုးဆိုတာကို မင်းဘယ်လိုခွဲခြားမလဲ’

သူသည် ထန်ချီကို စေ့စေ့ကြည့်၍ စကားဆက်သည်။

‘ဒီမှာ ထန်ချီ၊ မင်းနားလည်အောင် ပြောရမယ်ဆိုရင် ငွေရှိရင် သူ့အတော်ကောင်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်း ကြားဖူးသလား၊ ကျုပ်မင်းမူထမ်းခါစမှာ မင်းလိုသဘောထားမျိုး ရှိတာပေါ့၊ အမှုကိစ္စအားလုံးကို တရားဥပဒေ လက်ကိုင်ထားပြီး ဒုစရိုက်ကောင်တွေကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းခဲ့တယ်’

‘အပြစ်ရှိသူများကို တရားဥပဒေနဲ့အညီ အပြစ်ဒဏ်ခတ်ခဲ့တယ်၊ လူကောင်းတွေကိုကာကွယ်ပေးခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်ကျုပ် ပထမအာဏာသားဘွဲ့ရခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့်’

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီးမှ

‘တကယ်လက်တွေ့ကျတော့ ကျုပ် အခက်အခဲအမျိုးမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်လာရတယ်။ အထက်အထူးရှိတဲ့ ကြိမ်းမောင်းဆူပူမှုတွေလဲ ခဏခဏ ခံရတယ်။ ငွေရှင်ကြေးရှင်တွေက ကျုပ်ကို အလုပ်က ထုတ်ပစ်ဖို့အထိကြိုးစားအားထုတ်လာတာကိုခံရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က မှန်မှန်ကန်ကန်တိတိကျကျလုပ်ဆောင်နေလို့ သူတို့ကကျုပ်ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လောက်အောင် အပြစ်ရှာလို့မရဘူးပေါ့။’

ယန်ချင်းမှာ ပြောရင်း သူ၏မျက်လုံးအစုံမှသွေးကြောများ နီခဲ့လာ၏။

သူသည် လက်မောင်းမှ သွေးကြောများထလာသည်အထိ လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး

‘ကျုပ်ကတော့ စီလောက် အပိအနှိပ်ကြားက စိတ်မပျက်ဘဲ နဲ့ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ကျေအောင်ထမ်းရွက်ခဲ့တယ်။ ငွေရှိရင် ဂိုက်ရှိလာတယ်။ ဩဇာအာဏာလဲ ညောင်းလာတယ်။ ဒါတွေ ကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်က ငွေရဲ့တန်ဖိုးကြီးမားပုံကို နားလည်လာ တယ်။ ငွေဟာ လူ့ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ဘယ်လောက်အရေး ပါတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်လာတယ်။ ငွေက ညီအစ်ကိုချင်း သားအဖချင်းကို ရန်သူ အဖြစ် ဖန်တီးလာနိုင်တယ်။ ငွေ ကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးတွေ ပျက်စီးသွားနိုင်တယ်။ မိတ်ဆွေ ကိုရန်သူအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ်။ အေး...ငွေရှိရင်အမည်း

ကိုအဖြူဖြစ်အောင် ပြောင်းလို့ရတယ်။ မမှန်တာကိုလဲမှန်တယ် လို့ ပြောနိုင်တယ်’

သူသည် ပြောရင်းပြောရင်း အသံများ ကျယ်လောင်လာ ၏။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်းမာလာသည်။

ထန်ချီသည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ သက်ပြင်း တစ်ချက်ချလိုက်၏။

‘ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကငွေရရှိရေးအတွက် ရရှိခဲ့တဲ့နာမည် ကိုတောင် ငွေနဲ့လဲယူလိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား’

ယန်ချင်းက သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

‘နာမည်ကောင်းဆိုတာ တစ်ပိဿာ ဘယ်လောက်တန်သလဲ’ ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

ထန်ချီက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားပြောတာ အားလုံးမှားတယ်။ ခင်ဗျားသေသေ ချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ လူတစ်ယောက်ဟာ ငွေမရှိပေမယ့် အားလုံးဟာ ဆုံးရှုံးသွားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာရယ်။ လူတစ် ယောက်ဟာ ငွေရှိတိုင်း လိုချင်တဲ့အရာအားလုံးကို ရနိုင်မှာ မ ဟုတ်ဘူးဆိုတာရယ်’

သူသည် စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီးမှ ပြန်ဆက်သည်။

‘ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ဟာ ဘဝတူချင်းပါ။ ခင်ဗျားကတိုင်းပြည် ရဲ့ဥပဒေကို လက်တွေ့ကျင့်သုံးတဲ့ တာဝန်ရှိသူတစ်ယောက်။ ကျုပ် က တိုင်းပြည်ရဲ့ဥပဒေကို ချိုးဖောက်တဲ့ ဒုစရိုက်သမားတွေကို

တိတ်တဆိုတ်ဖော်ထုတ်ပြီး လက်ခွာတရားစီရင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆီကို ပို့ရတဲ့ တာဝန်ရှိသူတစ်ယောက်ပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ဟာ ခြားနားချက်ရှိတာက ခင်ဗျားကို အာဏာသားတစ်ယောက်လို့ အားလုံးကမြင်ကြတယ်။ ကျုပ်ကိုတော့ နေရာတကာမှာဝင်ရှုပ်နေတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်လို့ မြင်နေကြတယ်။

‘အမှန်တော့ ဒီကိစ္စမှာ နေပြည်တော်ရဲ့တာဝန်ပေးချက်အရ ကျုပ်က လိုက်လံဖော်ထုတ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ အေးမကောင်းတဲ့လူ၊ အာဏာကိုအလွဲသုံးစား ပြုလုပ်တဲ့လူတွေပါ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့တော့ ရာဇဝတ်ဘေးက မလွတ်ပါဘူး။’

‘ဟား...ဟား...ဟား...မင်း ဒီမြို့ကို ရောက်လာကတည်းက မှန်တိုင်းအမည်ခံ သောက်လှမ်းရေးသမားဆိုတာ ကျုပ်သိထားပြီးပါပြီ။ အဲဒီတော့ မင်းကငါ့ကို တရားချမယ့်အစား ဘဝကူးကောင်းအောင် ဘုရားတရားသာအောင်မေ့ပေတော့။’

ယန်ချင်းသည် ထန်ချီ၏စကားကို လှောင်ရယ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

ထန်ချီက ယန်ချင်း၏ လှောင်ပြောင်ပြောဆိုခြင်းကို ဂရုမပြုပါ။ သူက စကားဆက်ဖြစ်အောင် ဆက်လိုက်ပါသေးသည်။

‘ခင်ဗျားဟာ သိုင်းပညာကော နှလုံးရည်ကော အလွန်ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါ။ ခင်ဗျားကို ပြည်သူလူထုကအားကိုးတယ်။ လေးစားတယ်။ သူတို့က နေ့စဉ်ကြုံတွေ့နေရတဲ့ မတရားမှုတွေ၊ ငွေရှင်ကြေးရှင်တွေရဲ့ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုတွေကို

ခင်ဗျားက သူ့ဘက်က မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ပြီး တိုက်ခိုက်ပေးတယ်ဆိုတာ သူတို့နားလည်ကြတယ်။’

‘ဒါကြောင့်လဲ ခင်ဗျားရဲ့နာမည်ဟာ နေပြည်တော်အထိ ကျော်ကြားခဲ့တယ်။ တရားရေးဝန်ကြီးကတောင်မှ ခင်ဗျားကို တော်တော်ချီးမွမ်းခဲ့တယ်။ ဘာပဲပြောပြော ငွေရှင်ကြေးရှင်ဆိုတဲ့ လူတန်းစားဟာ လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ပဲရှိပါတယ်။ သူတို့ကတော့ ရှိတဲ့နည်းမျိုးစုံနဲ့ ခင်ဗျားကိုတိုက်ခိုက်မှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် သူတို့က ရလေ့လို့လေအိုတစ္ဆေ ဖြစ်နေကြတယ်။ ဟုတ်လား။’

‘သူတို့ရဲ့မတရားလုပ်ရပ်တွေ၊ ခင်ဗျားအပေါ် အကောက်ကြံတာတွေကို အသက်ကအာဏာပိုင်တွေလဲ တဖြည်းဖြည်းသိလာကြတယ်။ သူတို့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်အရေးယူပြီး ခင်ဗျားကို ဂုဏ်ပြုဖို့ အစီအစဉ်တောင်လုပ်ကြတယ်။ အခုတော့ ခင်ဗျားဟာ တစ်သက်လုံးကောင်းလာပြီးမှ ငွေရဲ့ဒဏ်ကိုမခံနိုင်ဘဲ၊ လူဆိုးခားပြုဖြစ်လာတယ်။ လူဆတ်မှုကျူးလွန်လာတယ်။ ခင်ဗျားကို ဘုရားတစ်ဆူလောက်ကြည်ညိုလေးစားအားကိုးနေကြတဲ့ပြည်သူပြည်သားရဲ့မျက်နှာကိုတောင်မထောက်ဘဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့အမှားလမ်းစဉ်ကို အဟုတ်မှတ်ပြီးကျင့်သုံးလာတယ်။ ကျုပ်တစ်ခုမေးမယ်။ ခင်ဗျားအခုကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အမှုရာဇဝတ်ဘေးမှ ပြေးလွတ်မယ်ထင်သလား။’

ယန်ချင်းသည် ချီ၏ ရှည်လျားသောစကားများကိုကြားရသောအခါ၊ စိတ်ထဲ၌ ခံစားချက်များသည် တလိမ့်လိမ့်ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

ဟုတ်ပါသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှခံပြင်းချက်တွေကို လမ်းမှန်တဲ့နည်းလမ်းမရှာဘဲ၊ မိုက်မဲလှတဲ့လမ်းစဉ်ကိုကျင့်သုံးမိသဖြင့် သူ့ယုံကြည်လက်ကိုင်ထားသော 'ရာဇဝတ်ဘေးပြေးမလွတ်' ဟူသောဆောင်ပုဒ်သည် သူ့အပေါ်ကျရောက်လာမည်လော။

သူသည် တွေးရင်း ကျောချမ်းလာမိ၏။

အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး

'မင်းအခုလိုပြောတာကို ငါကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အဖို့ အားလုံးနောက်ကျသွားပြီကွ'

ချီက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ကျုပ်ကိုကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ယမ်းဝေက ခင်ဗျားနဲ့တယ်လို့မှမပတ်သက်ပါဘူး၊ အဲဒီတော့'

သူ၏စကားမဆုံးမီ ယန်ချင်းကလက်ကာဟန်တားလိုက်၏။

'မင်းရှဲ့ယမ်းဝေက သက်သက် တို့ကိုအကြောင်ချိန်သွားတာ သူကတို့အပြောင်းအလဲ ဘာမှမသိဘူး၊ သူက မင်းနဲ့ ရှောင်လင်း ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်နေတာကို တွေ့မြင်နေရတော့ စိတ်ထဲမခံချင်တာနဲ့ မင်းကိုလိမ်ခေါ်လိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ ကျုပ်က လောက်တုရှဲ့လူတွေလွှတ်ပြီး မင်းကို ကြားဖြတ်တိုက်ခိုက်တာရယ်၊ ကျုပ်က သူ့ကိုအမိဖမ်းသွားတာရယ်၊ လောက်တုကိုခိုင်းရတဲ့အတွက် စာတစ်စောင်မေ့ကျန်

ခဲ့တာရယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းကသဲလွန်စရာသွားပြီး အခုလိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ သူ့သိရှာမှာမဟုတ်ဘူး'

ချီက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

'အခုယမ်းဝေဘယ်မှာလဲ'

ယန်ချင်းက တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်၏။

'ဟဲ့ ဟဲ့ သူ့အတွက်စိတ်မပူပါနဲ့၊ သူက ကိုယ်ဖော့ပညာ စီလောက်ကောင်းလိမ့်မယ် မထင်မိတာနဲ့၊ သူ့ကို သိပ်ပြီးအစောင့်အကြပ်မထားခဲ့လို့ မနေ့ကပဲထွက်ပြေးသွားပါပြီကွ၊ သူ့အတွက်မပူပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူက ကျုပ်ကို တိမ်လှိုင်းမှန်းသိမသွားပါဘူး'

ချီသည် ထိုစကားကြားလိုက်ရမှ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

ယန်ချင်းသည် ရွှေကြာ၏ဘက်သို့လှည့်၍ တစ်ချက်အရိပ်ပြလိုက်ရာ ရွှေကြာသည် နံရံခလုတ်တစ်ခုကိုနှိပ်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် နံရံသည် တစ်ရွေ့ရွေ့လှုပ်ရှားကာပွင့်သွားလေသည်။

ထိုနောက် ကြီးမားသောဗီရိတစ်လုံးအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ရွှေကြာက ဗီရိတံခါးဖွင့်လိုက်ရာ ကျောက်သံပတ္တမြားနှင့် ရွှေငွေများသည် တဖိတ်ဖိတ်ဖြင့် အရောင်တောက်ပနေတော့သည်။

ဟေ့ ဟောခွန်း ဒါတွေအားလုံးကို အိတ်တစ်လုံးထဲထည့်
စမ်း၊ တို့အမြန်ဆုံးစီနေရာကထွက်ကြမယ်'

ယန်ချင်းက အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ဟောခွန်းနှင့်ရွှေကြာတို့သည် ပီရိုထဲမှပစ္စည်းများကို အိတ်
ထဲသို့သိမ်းကြူးထည့်လိုက်၏။

ထိုနောက် ဟောခွန်းသည် ပုဝီရွှေမှအထုပ်ကိုကောက်ယူ
လိုက်ပြီး ယန်ချင်းဘက်သို့လှည့်ကာ

'ဆရာ ဒီအထုပ်ကော'

ဟု မေးလိုက်၏။

ယန်ချင်းက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး

'သူ ဒီပစ္စည်းတွေမလိုတော့ပါဘူး၊ တစ်ခါတည်းသိမ်းခဲ့'

ပုဝီသည် မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးကာ

'ဒါ ဒါတော့မှလုပ်ပါနဲ့'

သူ၏စကားမဆုံးမီ ဟောခွန်း၏လက်သီးတစ်လုံးသည် သူ၏
ဦးခေါင်းပေါ်သို့ရိုက်ချလိုက်သဖြင့်--

'ဖုန်း...'

ပုဝီသည် လောကကြီးနှင့် ခေတ္တအဆက်အသွယ်ပြတ်သွား
တော့သည်။

အားလုံး သိမ်းဆည်းပြီးသွားသောအခါ ဟောခွန်းသည်
ယန်ချင်းအား

'ဆရာ သူတို့ကိုဘယ်လိုစီမံမလဲ'

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ယန်ချင်းကတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး

'ဟဲ့ ဟဲ့ ထန်ချီကတော့ကျုပ်ရဲ့ရဲဘော်တစ်ယောက်မို့၊ ဒီအ
တိုင်းပဲထားခဲ့ပါ၊ တစ်နာရီအတွင်းမှာ သူ့ဟာသူ'

သူသည်ဤသို့ပြောရင်း ထန်ချီဘက်သို့ မျက်လုံးရောက်
သွား၏။

သူ၏အပြုံးသည် ရုတ်ခြည်းပျောက်ကွယ်သွားသည်။

စကားမှာလည်း တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်သွားတော့၏။

အကြောင်းမှာ ချီမတ်တတ်ရပ်နေဆဲကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့်
အံ့အားသင့်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

'မင်း...မင်း...မေ့ဆေးမှုန့်'

ယန်ချင်းသည် အံ့အားသင့်၍ ထစ်ထစ် ငေါ့ငေါ့ဖြင့်မေး၏။
ထန်ချီကပြုံး၍ သူ့ စကားမဆုံးမီ

ကျုပ်ခင်ဗျားကိုပြောသားပါ။ ချန်ချီနဲ့သိကျွမ်းခဲ့ပါတယ်လို့၊
ဒီစကားကြားတာနဲ့ ကျုပ်ဟာ ချန်ချီဆီကဖြေဆေးတွေ့ရထား
တယ်လို့ ခင်ဗျားစဉ်းစားသင့်တာပေါ့'

ယန်ချင်းမှာ ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး
တောင့်တင်းသွားလေတော့သည်။

ထန်ချီကထပ်မံပြုံးလိုက်ပြီး

'ကျုပ်ကပိုက်ကွန်ထဲကထွက်ပြီးတာနဲ့ ကပျာကယာ ဖြေ
ဆေးသုံးလုံးပါစပ်ထဲထည့်ထားလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအ
ချိန်မှာ ခင်ဗျားကသတ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်လဲဘာမှခုခံနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး'

ယန်ချင်းက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး

'အေးဟုတ်တယ်၊ ငါဘာဖြစ်လို့မင်းကိုတစ်ချက်တည်းအသေ
မသတ်ဘဲ မင်းနဲ့စကားပြောနေရသေးတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့မ
ရဘူး'

ချီက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး

'ဒါကတော့ သူ့တော်ကောင်း နတ်ကောင်းမဆိုသလိုပေါ့၊
နောက်ပြီး ရာဇဝတ်ဘေးဟာ ဘယ်တော့မှပြေးမလွတ်ပါဘူးဆို
တာလေ'

ယန်ချင်းက တဟားဟားနှင့်ရယ်မောလိုက်ပြီး

'ဟား...ဟား...ဟား'

'မင်းက ငါ့ကိုဘာလုပ်နိုင်မှာလဲကွ'

ထန်ချီက....

'ခင်ဗျားကိုဖမ်းပြီး မြို့စားကြီးရှောင်ဖန်းဆီပို့ရမှာပေါ့'

ယန်ချင်းက ရယ်မောခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

'ကျုပ်က မသွားချင်ဘူးဆိုရင်ကော'

'ချီက အဖြေမပေးမီ အသံတစ်သံ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါလာ
လေသည်။

‘မင်းမလာချင်ရင် ငါ့ကိုယ်တိုင်လာခေါ်ရမှာပေါ့’
ထိုအသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်သည် အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ
ဝင်ရောက်လာလေ၏။

ထိုလူသည် အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိသည်။

အရပ်မြင့်ပြီး ယောက်ျားပီသသော ရုပ်သွင်ရှိ၏။

မြို့စားကြီး၏တန်ဆာများ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူကား မြို့စားကြီးရှောင်ဖန်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

သူ၏ဝဲဘက်တွင် ရှောင်လင်း ယာဘက်တွင် ဂေဟာမူ့ဝမ်း
လျှံတို့လိုက်ပါလာသည့်အပြင် သူ့နောက်တွင် ကိုယ်ရံတော်
တပ်ဖွဲ့များစွာ ပါလာလေ၏။

မြို့စားကြီးရှောင်ဖန်းအားတွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် ယန်ချင်းတို့
သည် မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေတော့သည်။

မြို့စားကြီး၏မျက်လုံးသည် ယန်ချင်း၊ ရွှေကြွား၊ ဟောစွန်းတို့မှ
ထန်ချီ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။

သို့သော် သူ၏မျက်လုံးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ပုစိအားတွေ့
လိုက်ရသောအခါ

‘မင်းလူက အတော်လာတဲ့လူပါလား’

ဟုပြောကာ ဝမ်းလျှံဘက်သို့ လှည့်၍ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းလျှံမှာ ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ တစ်ကိုယ်
လုံး တုန်ခါသွားလေတော့သည်။

မြို့စားကြီးရှောင်ဖန်းသည် ခါးမှ ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး
ယန်ချင်းထံသို့ လှည့်လိုက်၏။

‘မင်းအဖမ်းခံမလား’

ဟု မေးလိုက်၏။

ယန်ချင်းသည် တဟား ဟားရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ရုတ်တရက် သူသည်ရယ်မောခြင်းမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ဟော
စွန်းနှင့် ရွှေကြွားအား လက်တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းပြကာ

‘ထိုးဖောက်ထွက်ကြမယ်’

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ရွှေကြာနှင့်ဟောခွန်းတို့သည် ဓားကိုယ်စီဆွဲထုတ်ကာ အခန်း
ဝသို့ ထိုးပောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ယန်ချင်းသည် မေ့ဆေးမှုန့်နှိုက်ရန်ဟန်
ပြင်လိုက်၏။

ထန်ချို၏ကိုယ်ခန္ဓာ ရှက်တရက် သူ့ထံသို့ခုန်ပျံသွားကာ
တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ထန်ချို၏မမျှော်လင့်သော အတိုက်အခိုက်ကိုခံလိုက်ရသဖြင့်
မေ့ဆေးမှုန့်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ဓားဖြင့်ထန်ချိုအားခုတ်ချ
လိုက်လေတော့သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့များသည် ဝိုင်းရံ
ထိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

အခန်းကျဉ်းနေသဖြင့် တိုက်ခိုက်ရာတွင် ရှုပ်ထွေးသွားလေ
သည်။

ဟောခွန်းနှင့် ရွှေကြာတို့သည် ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများ
ကိုအရေးမထားပါ။

သူတို့၏ဓားသည် လေထဲသို့အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ပြန်လည်တိုက်
ခိုက်လိုက်ရာ ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများ နောက်သို့သာဆုတ်နေ
ရလေသည်။

‘မင်းတို့ဖမ်းကြစမ်း’
မြို့စားကြီးကဤသို့အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး သူ၏ဓားသည်ရွှေကြာ
နှင့် ဟောခွန်းတို့ထံသို့ အချက်ပေါင်း ၂၄ချက်မျှ ခုတ်ချလိုက်
လေသည်။

ရွှေကြာနှင့် ဟောခွန်းသည်ထိတ်လန့်သွား၏။

သူတို့သည်ဤမျှလျစ်မြှန်လှသော ဓားမျိုးကိုတစ်ကြိမ်မျှမကြုံ
ခဲ့ဖူးချေ

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် မြို့စားကြီး၏ဓားချက်ကို ခုခံရင်း
နောက်သို့သာဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

မြို့စားကြီးသည် ဖိ၍ဖိ၍တိုက်ခိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဩဟာခွန်း၏ဓားသည် အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားသည်။

မြို့စားကြီးသည် ဟောခွန်းနောက်သို့ ရှောင်တိမ်းမသွားစေရန်
သူသည်ဒုတိယဓားချက်ဖြင့် ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

တတိယဓားချက်သည် ဟောခွန်း၏ပခုံးသို့ ခုတ်ချလိုက်လေ
သည်။

ရွှေကြာသည် ဟောခွန်းအခြေအနေဆိုးရွားနေသည်ကိုတွေ့
လိုက်ရသဖြင့် ကယျာကယာဓားဖြင့် ခံပေးလိုက်သည်။

သို့သော် နောက်ကျသွားချေပြီ။
ဟောခွန်း၏ပခုံးသည် ရဲခနဲဖြစ်သွားကာ
အား

ဟုတစ်ခွန်းသာအော်နိုင်ပြီး လဲကျသွားတော့၏။
ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများက ကြီးပြင်းချည်နှောင် လိုက်ကြ
သည်။

ရွှေကြာသည် ဟောခွန်းအဖမ်းခံရသည်ကို တွေ့လိုက်ရသော
အခါ အခန်းဝသို့ပြေးပုန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။
သို့သော် မြို့စားကြီး၏ဓားသည် သူမ၏ကျောပေါ်သို့ပြင်း
ထန်စွာ တစ်ချက်ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

‘အွန်’

ရွှေကြာသည် ဤသို့တစ်ချက်ညည်းလိုက်ပြီး ရွှေသို့ ယိမ်း
ယိုင်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မှောက်ကျက်လဲကျသွားလေတော့
သည်။

သူမအနီးမှ ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများက သူမကိုချုပ်ကိုင်
ဖမ်းဆီးလိုက်သည်။

ဘစ်ဆက်ဘည်းတွင် ယန်ချင်းသည် ထန်ချီ၏ ပိတ်ဆို့ထား
သောစားကွက်မှထိုးဖောက် ထွက်နိုင်ခြင်းမရှိပေ။

သူသည် တိုက်ခိုက်ရင်းမှရွှေကြာနှင့် ဟောခွန်းတို့ ရွှေဆင့်
နောက်ဆင့် အဖမ်းခံလိုက်ရသည်တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲ၌
ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။

ကျောက်မျက်ရတနာ ပစ္စည်းများကိုလည်း ယူဆောင်နေစိတ်
မကူးဝံ့တော့ပေ။ သူသည် အသက်လုပြီးကိုယ်လွတ်ရုန်းရန်သာ
ကြိုးစားနေပေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏စားကွက်မှာလည်း သူသေကိုယ်မေဟု
အသေခံတိုက်ကွက်များကိုသာ အသုံးပြုလိုက်လေသည်။

ပြင်းထန်လှသောတိုက်ကွက်ကြောင့် ထန်ချီသည် သူ့အား
လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်စွမ်းမရှိပါ။

မြို့စားကြီးရှောင်ဖန်းသည် ပုစိ ရွှေကြာ ဟောခွန်း တို့အား
ဖမ်းချုပ်ထားပြီးနောက် ယန်ချင်းထံသို့ လျှောက်လာလေ၏။

ယန်ချင်းသည် မြို့စားကြီးသူ ဘက်သို့ လျှောက်လာနေသည်
ကိုတွေ့လိုက်ရသောအခါ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး သူ၏
စားသည် ထန်ချီကိုမာန်အပြည့်ဖြင့် ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်တော့
သည်။

ထန်ချီမှာ နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်
ရတော့၏။

ထိုအချိန်... ယန်ချင်း၏စားသည် ရုတ်တရက်မြို့စားကြီးထံသို့
ပစ်လွှင့်လိုက်လေတော့သည်။

အပြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် မြို့စားကြီးရုတ်တရက်
ကြောင်သွားလေသည်။

ထိုတစ်ဒဂံအချိန်တွင်
'ချမ်း'

ဟူသောအသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ၏။
ထန်ချီက လက်မှစားဖြင့် ပစ်လွှင့်လိုက်သည်။

ထန်ချီ၏စားသည် မြို့စားကြီးထံသို့ လွှင့်သွားသော ယန်
ချင်း၏စားကို အချိန်မီရိုက်ချနိုင်သောကြောင့် မြို့စားကြီးမှာ
အသက်အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်သွားခဲ့လေတော့၏။

ယန်ချင်းသည် မိမိ၏အကြံမအောင်မြင်သည်ကို တွေ့ရှိရသ
ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး အပေါ်သို့ခုန်ကာ ကျွမ်းပစ်၍ အခန်းဝသို့
ထွက်သွားလေသည်။

မြို့စားကြီးရှောင်ဖန်းသည် သူ့လက်ထဲမှစားကိုနောက်ပြန်
ပစ်ထည့်လိုက်၏။

'အား'

ဟူသောအသံထွက်ပေါ်လာပြီး ယန်ချင်း မြေပေါ်သို့လဲကျ
သွားလေတော့သည်။

'ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်ပါ'
ထန်ချီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ ဤသို့ရေရွတ်မိ၏။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ထန်ချီ

မြို့စားကြီး၏ ကျေးဇူးတင်စကားပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

မြို့စားကြီး၏မျက်နှာသည် အေးတိအေးစက်နိုင်လှသည်။

ခင်ဗျားက ကျုပ်အသက်ကိုလဲကယ်ခဲ့တယ်၊ တိမ်လှိုင်းအမှု
လဲ ဖော်ပေးခဲ့တယ်၊ ဒါတွေကို ကျုပ် ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံးပါ
ဘူး၊

မြို့စားကြီးသည် ဤသို့ပြောပြီး လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးလိုက်
သည်။

ကိုယ်ရုံတော်တပ်သားနှစ်ယောက်သည် အထုပ်ကလေး တစ်
ထုပ် ယူဆောင်လာသည်။

‘ဗီမှာ ရွှေအချိန်တစ်ဆယ်၊ ဒါတွေဟာ ကျုပ်နဲ့အတွင်းဝန်
မင်းရဲ့ ဆုတော်ငွေတွေပဲဖြစ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား လက်ခံသွားပါ’
ထန်ချီက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော် ဆုငွေအတွက် ...’

သူ၏စကားမဆုံးမီ မြို့စားကြီးရှောင်မန်းက လက်နှစ်ဖက်
ထုတ်ကာ

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့မောင်နှမကို မိတ်ဆွေလိုသဘောထာ
ရှင်တော့ လက်ခံပါလို့ ကျုပ်ပြောချင်ပါတယ်’

ထန်ချီက မငြင်းဆန်တော့ပါ။

ရှောင်လင်းက သူ့အား

‘လက်ခံလိုက်ပါ’

ဟူသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

‘ကဲ... ဗီကိစ္စတွေအားလုံးတော့ ပြီးပါပြီ၊ ခင်ဗျားလဲလိုရာ
ကိုသွားနိုင်ပါပြီ’

မြို့စားကြီး၏စကားသည် သူ့အား နှင်နေသည်ဟုနားလည်
လိုက်၏။

သူသည် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြုပြီး ရှောင်လင်းအား မသိမသာ
ကြည့်ကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ရှောင်လင်းက သူ့ရွှေသို့ကာဆီးလိုက်ပြီး

‘အိမ်ကို ကျွန်မဆီလာလည်ပါနော်’

သူမက ဤမျှသာ မှာကြားနိုင်ခဲ့လေသည်။

* * *

မိုးနှင့်လေသည် မိတ်ဖွဲ့၍ လာနေခြင်းကြောင့် လမ်းတစ်
လျှောက်လုံးတွင် ရွက်ကြွေများက ပလူပျံ နေသည်။

တဟူးဟူးတိုက်ခတ်လာသောလေကြောင့် ထန်ချီသည်အင်္ကျီ
ကို တင်းတင်းကျပ်အောင်ဆွဲထားလိုက်ပြီး မိုးရေထဲတွင်လေ
ကိုဆန်ကာ ခက်ခက်ခဲခဲ လျှောက်နေသည်။

ရုတ်တရက် မြင်းဟီ သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။

သူ့ရှေ့ ပါးတစ်ရိုက်ခန်အကွာတွင် မြင်းနှစ်ကောင်နှင့် လူ
နှစ်ယောက်။

မိုးရေကြားမှထိုလူအား ပီပီပြင်ပြင်မမြင်ရပါချေ။

‘ရှင်မြန်မြန်မလျှောက်နိုင်ဘူးလား၊ ဘာလဲ မိုးရေထဲသိုင်း
ကွက်နင်းပြီး ကဗျာများ စပ်နေဦးမှာလား’

ထိုအသံကြားလိုက်ရသောအခါ ထန်ချီ၏မျက်လုံးအစုံသည်
ရုတ်ခြည်းတောက်ပသွားတော့သည်။

‘ယမ်း... ဝေ...’

သူသည် ယင်းသို့အော်ခေါ်ရင်း ပြေးလွှားသွားလေတော့
သည်။

ပြီး၏။

နန္ဒကျော်သူ

၃၄
၇